مننه

دګرانو ملګرو لکه

دمحمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سر سید سکول پرنسیپل عزیزالله کاکړ

عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان

زین الله رودوال نصیب خان سنګریار واجد ترې

زراق پښتون صابر روښان ،عطاولرحمان عطایي
محمد ابراهیم کامرېد ،عبدالقدوس خودېزی، محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادر مجرم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسم الله الرّحمان الرّحيم

دکتاب نوم	حرمونی زړونه
کاږي	
ليکوال	عبدالقادرمجرم
دچاپ کال	جنوري (۲۰۱۲)
دچاپ شمير	(۱۰۰۰)

شميره	۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸
ايميل	qmujrim@yahoo.com

facebook qadir mujrim mujrm

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونکی هیواد ادبی یون
کلاسیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له ټوله کلي را پرې، د شمال لور ته د ژورماندۀ (خوړ، رود) پر غاړه په یوه داسي خونه کښي چي په ختیځ او لویدیځ جوړه وه . د نۀ ګلېدو په وجه یې د وختونو بارانو د ېوالونه چرې چرې کړي وو.
د جنوب لور ته د خوني تر مخ وړوکی سپین ډګری وو. د ډګري په هغه خوا خاص د ماندۀ پر غاړه د سپیني خاوري غټ غټ پوټیان چي خړې او شنې غوندي سمسیارې بېشمېره پکښي ګرځېدې را ګرځېدې.
ما به غرمه او ماپښین په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړو . نژدې ځکه نۀ ورتلم مورکۍ راته ویلي وو "سمسیارې ته چي نژدې ورشې په لکۍ دي وهي. داسي تېره لکۍ یې ده لکه توره بل دوې ژبي لري چي وړوکی ماشوم پیدا کړي. پوزه یې په ژبو ور بنده کړي. پر خولۀ ور پرېوځي.تر هغه یې نۀ پرېږدي چي وژلی یې نه وي. "
یوه ورځ غټ ماځیګر زموږ د کور او کلي تر میان پر هغه سپین ډګري خوسی کېدو .
زما د اووم کال دوه درې غابښه وتلي وو. یو غابښ ښورېدو . په خوسي کښي د میرزاخان لاس زما له خولې ډېر په زور ونښت . ښورېدلی غابښ ووتو.څۀ ویني یې هم وکړې . ما په زوره زوره ژړل کورته را روان شوم.میرزاخان د خپل کور په لور منډه کړه. کورته چي راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه
مورکۍ: "ولي ژاړې زویه؟ "
زۀ: "مورکۍ ! هغه مېرزاخان حرموني زما غابښ راویستو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه! ستا غاښ خو له ډېره وخته ښوربږدو ـ که د میرزا خان لاس نۀ وای ځیني نښتی هم وتو. میرزا خان خوار خو هم تۀ قصداً نۀ خوږولې".

زۀ: "یا یا حرموني قصداً په خولۀ کښېي ووهلم. زۀ هم دی حرموني په خدای که پرېږدم. خولۀ به یې ور وینوم."

ما هغه وخت دا حرموني ښکنځا ګڼله. لېکین د حرموني په معنا نۀ پوهېدم چي څۀ ته وایي.

زۀ د داسي مور او پلار زوی وم چي هغو بل اولاد نۀ درلود. روزګار یې ډمتوب وو. مور مې دریا، پلار مې ډول وهلو. هم یې بدلي (غاړي، غزلي، سندري) ور سره ویلې.

زۀ چي کله ماشوم وم هري ښادۍ ته ورسره تلم. یوه ورځ د بخت نامې ترور تر خولۀ څۀ داسي توري را ووتو

بخت نامه: "خوري! هغه ښاهسته هلک خو وینې؟"

نابلده ښځه: "هو خود یې وینم."

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرګُلي حرموني دی."

نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خولۀ شي، دا ښاهستوکی هلک به یې څنګه پر بر! غورځاوو."

زۀ حېران شوم. ما داسي ګڼلې وه چي دا ماشومان خلګ یو بل ځای پیدا کوي، راوړي یې، لویه وي یې. خدای شته د کلي ټولو ښځو زۀ ډېر نازولم. په هم دې ورځ چي مور لـه هغې ښادۍ کورته راتلو. په عمر پخې بخت نامې مورکۍ ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخت نامه: "زرګلي ! دا واخله خپل زوی ته به یې ور وا غوندې . زما پر زوی لنډې (تنګې یا وړې)دي ." بل یې هغه د شپې له واره پاته سړې غوښې ور کړې . کله چې کورته ورسېدو. ما له خپلې موره پوښتنه وکړه

زۀ: "موري ! دا حرموني څۀ ته وایي؟ "

مورکۍ خپله دریا په دېوال ځړوله مخ یې پر شا را وا ړاوه

مورکۍ: "تۀ په حرموني چا خبرکړې؟ لس ورځې مې درته ویلي دي دا حرموني ښکنځل دي .دا له خولې وباسه .نن یې معنا هم زده کوې. "

زۀ : "موري ! نن بخت نامې ترور هغه نابلدي ښځې ته ویل دا هغه د زرداد او زرګلي حرموني دی. "

مورکۍ وش کړو. دېوال ته یې شا ووهله

مورکۍ: "بخت نامې دواړې دي خطا شه. کومه نابلده ښځه ته یې وویل؟ "

زۀ : "هغه تک سپین مخ، شنۀ خالونه، په زوره زوره چې یې خندل. تور پړونی، سور د خالو اوږد قمیس چې یې په غاړه وو. "

مورکۍ: "زویه ! دا به یې ګپه سره کوله. وتا ته به یې ناحقه ښکنځل ولې کول. زویه ! دا څو ټکي زموږ په کورونو کښې سره ویل کېږي چې خبره یې ترله واوړي. هغه که د ورور او ورور وي که د خور او ورور، که له یو کلیوال سره وي .دا کوجاوي یو بل ته وایي .حرمونې ،د رنډۍ زویه،د مرداري زویه دا سې نوري ښکنځا. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "نۀ موري ! هغه ښا هسته ښځه بیا ډېره خفۀ شوه ."

مورکۍ: "حرموني خو هغه ته وايي چې مور او پلار يې نۀ وي معلوم . ستا خو شکر دی هم مور شته هم پلار."

زۀ: "موري ! چې زما مور او پلار معلوم دي بيا ولې بخت نامې ترور دا خبره په درد بدلي انداز وکړه ؟ زړۀ يې په ټوپونو ښکارېدو. خوره ! دا هغه د زرداد او زرګلي حرموني دی."

مورکۍ: "زويه ! بد به دي کړي وي يا به بل څوک ياده وي بل تۀ په دې څۀ پوهېږې چې دې دا خبره په درد بدلي انداز وکړه؟"

زۀ: "موري ! دا چې تۀ څۀ وخت له زردانې ترور سره تېر کړې. وتاته به هلته درک در کړي . تۀ خبره يې زردانه ترور چې تر خولۀ د غم توري راباسي . زۀ بلکل داسې محسوسه وم لکه د ډېرو غمجنو په منځ کښې چې ولاړ یم چې د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلکل داسې محسوسه وم لکه زۀ چې د خوشالو خلګو په منځ کښې ولاړ يم . چارپېره اتڼونه راباندې کېږي."

مورکۍ: "زويه ! ستا خو مور او پلار معلوم دي."

لنډه دا چې نۀ مور کراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده . له هغې ورځې زما د حرموني له نامۀ کرکه وشوه . اوس چې به د کلي يو هلک د حرموني په نامۀ راته وويل ما د ستي جنګ ورسره کاوۀ.

د کلي د هلکانو را پام هم په دې شو چې ما د حرموني په نامۀ خوا بده وله . ځکه د حرموني له نامۀ دومره تنګ شوم چې اخير تر کور نۀ وتم . په کور کښې به ناست وم چې ډېر به ستړی شوم د مولوي صېب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به ورغلم. هلته یو ماشوم طالب (نوم یې عبدالله خان وو) نری وچکی، تور مخ. پر خرېیلي سر به یې سپنکی وړکی پټکی پېچلی وی. د مولوي صېب د خور زوی وو.

یوه وړوکي لور او یو زوی یې هم درلودو. هغه طالب سهار او ماخیګر له کورنو زیرې (ټوک) راټولولې. دوه مولوي صېب او مورا، یو هغه وړوکی طالب، دوه خپل وړوکي لور او زوی. دومره زیرې یې له کلي هر وخت راټولولې چې د ښې برابرې ورا کېدې.

مطلب مي دا دی زیاته ډوډۍ یې ټولوله. ولمر ته یې ښوده، وچوله یې بیا یې په سبرونو خرڅوله.

په کلي کښي چي به راووتم هلکانو که به یو نۀ بل راته ویل چي "تۀ حرموني یې. ستا مور او پلار نۀ دي معلوم. تۀ زرداد او زرګُلي پیدا کړی یې. زموږ خو مور او پلار معلوم دي موږ حلالوني یو."

دوه وخته مجبوره وم. یو سهار بل ماپښین ماجت ته تلۀ. په مولوي صېب مي سبق ویلو. د کلي ماجت وو. هلکان او نجوني ګډ راتلو. مولوي صېب چي به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لري به چارځانو کښېنستو، خپله سپپاره به یې په لاس کښي ونیوه پر مخ شا به ځنګېدو. په زوره زوره به یې سبق ویلو.

په ماجت کښي زۀ او د میناري په نامۀ نجلۍ ښکاره وو. میناره هلکانو په دي نۀ پرېښوده چي میناري د (رحیم)؟ لفظ نۀ ویلو. داسي هم نۀ وو چي زده کېدو یې نۀ. (رحیم) یې یاداوو نۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زوره زوره سبق ویلو کښې به یوۀ ناره کړه .اکثرو هلکانو زۀ نۀ پرېښودم "(حرامي) څوک دی؟" یا به یې وویل "(رحیم)." ما چې به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرونه کوز ځړولي وو. سبق ته به یې کتل خولې به یې له خنداډکې وې.
ما به مولوي صېب ته وویل .مولوي صېب به له ورې خندا پس مولوي صېب: "هلکو !کرار شئ.خپل سبقونه وایاست.شیطانۍ مۀ کوئ."
زۀ به پر خپل ځای کښېنستم .ډېري ورځې به مې د سبق په میان کښې وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم.بابا ته به مې وویل چې زۀ بله ورځ سبق ته نۀ ځم.
بابا به زۀ تر لاس ونیوم ماجت ته به یې راوستم .ټول هلکان به یې وغندلو.مولوي صېب ته به یې هم څۀ خبري وکړې .داسې د ژوند شپې او ورځې تېرېدې.ما د قران مجید پنځمه سپاره شروع کړه.
یوه ورځ چې زۀ په ژړا کورته ورغلم.بابا ته ډېر خښم ورغلی.زۀ یې تر لاس ونیوم ماجت ته یې راوستم .مولوي صېب ته یې لاس له خولې واخستو
"ستا خو هم سپین د پاچ پټکی پر سر دی.پراخه رېږه دي پرې یښې ده،برېت دي پاک خرییلي دي.پنډۀ مغځی ورته ناست یې.هلکان ټول سهار او ماپښین په جنګ تېر کړي .دا غوښین بدن دي په خاورو کښې شه.دا سپین کالي او توره سدرۍ دي وبل ته پاته شه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه .د مولوي صېب ښاهسته قد او قامت،نوراني څهره زما پر خاورو نۀ شوه پېرزو۔ په زړۀ کښي مي خدای ته زاری کولې "خدایه ! تۀ د بابا خبره مۀ ورسره منه۔ مولوي صېب مۀ وژنه۔ مولوي صېب خو له ما سره بد نۀ دي کړي۔دا هلکان ټول مړۀ کړه۔ بد خو هلکان را سره کوي۔" چي ولمر ته تکه سپینه ښاهسته هواره شوې ږوږۍ را په یاد شوه !۔

مولوي صېب له وړې خندا سره

مولوي صېب: "زرداد کاکو ! بس له نن پس به زۀ سلطان له څنګه کښېنوم ۔یو هلک به یې هم له څنګه نۀ کښېني ۔اوس خو به خوشاله یې۔"

بابا: "څنګه سلطانه زو یه؟ "

زۀ: "هو بابا ! بله ورځ د مولوي صېب له څنګه کښېنم۔"

بابا: "بس نن د رڅه سبا چي راغلې د مولوي صېب له څنګه کښېنه ۔ زوی به یې کړم چي وتا ته به یو هم ږغ کوي۔"

چي د مولوي صېب له څنګه مي ناسته شروع کړه .د هلکانو ښۀ راپام شو۔ په ماجت کښي خو یې د مولوي صېب تر مخ ږغ نۀ راته کاوو چي دباندي به راووتو۔ یوۀ به له یوۀ کونجه رانار ه کړه بل به له بله کونجه "حرموني ! حرموني خو یې۔د حرموني نکاح نۀ کېږي۔ حرموني که ملا شي لمونځ نۀ ورپسې کېږي۔" چا څۀ ویل چا څۀ۔

هم داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې .دا وخت به د لسو کالو وم چي له مور او پلار سره یوې ښادۍ ته لاړم.دورې مي هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلګو په ښځو کښې سودا اړه(بنده) شوه چې ښځو اتڼ اچولی وو۔ موړکۍ یې په منځ کښې ناسته وه ۔د خپل تور وچکې لاس په وړدو ، نرۍ ګوتو یې دریا وهله ۔د خلګو ښاهستې ښځې،تکې سپینې څهرې،ښاهسته جامې د هرې یوې خولۀ له خنداډکه وه ۔په اتڼ کښې اوښتې را اوښتې۔
خدای شته ډېره مې خوا بده شوه ۔په دې نۀ چې زما مور تکه توره، وچکۍ ،ډنګرۍ خپل غټ غټ خاښونه پر بار دي۔
په دې مې خوا بده شوه چې د خلګو د ښځو ښاهستې جامې په غاړه دي۔د ټولو خولې له خندا ډکې دي۔هر څۀ یې پوره دي۔زما مور یوار دوی ته دریا وهي۔دوی ټولې خوشاله ساتې بیا زموږ د پاره پر هغو ښځو ګرځې زړې جامې ټولوي۔
دباندې راووتم۔د یوۀ ماشوم په لاس کښې مې د ماتې هنداري ټوټه ولیده۔هغه ټوټه مې د هغه له لاسه راونیوه ۔خپل مخ مې په کښې وکتو۔که مې مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بیا هم تر دې نورو خلګو ځان ښاهسته راته ښکاره شو۔دلته زړۀ څۀ داسې راته وویل "کېدای شي ته د زرګلې او زرداد زوی نۀ یې۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي تر ټولو په رنګ ښاهسته(په عمل خواره خسته)زردانه نرۍ ،وچکی، جګه ونه، سوربخون (سره ته ورته)وېښتان، ګردی مخ، جګه نرۍ پوزه، کاغذ غوندي نري شونډان همېشه په سرخي سرۀ،توري غټې سترګي په رنجو توري چي هر چا به ولیده د پېغلي شک یې پر کېدو. که دي ورته ویلي وای چي د درو اولادو مور ده.

درباندي خندل یې. په درو کنډواله نما خونو کښې یې کور وو. د خونو ومخ ته یې سر او کال یوه ساله ولاړه وه. په یوه وړه خونه کښې یې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کلیوالو سودا د زردانې له دوکانه وړه . په رنګ دومره ښاهسته وه چي په ټول کلي کښې یې ثاني نۀوه خو عمل یې تورو خاورو خوړلی وو.د کلیوالو له خولې یعني عملي ښاهست یې ګوره په خپله که کلیوالو له خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښې په مرداره ،رنډۍ مشهوره وه.

زۀ دې مرداري،رنډۍ زردانې تر خپله مور زرګله هم ډېر نازولم . ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډۍ زردانه ګرانه وه .په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرګلې زیاته مینه وه.

زردانه د داسي بېغیرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنیا یو کار یې نۀ کاوۀ. ټوله ورځ به یې په کور کښې تېروله.کله به زردانې په زور تر کور ویستو.هغه د چا خبره(نۀ د تو دې نۀ د سړې وو).

ساتلی هم زردانې . په کلي کښې که زردانه په مرداره یا رنډۍ مشهوره وه. د ژړګل که هر څومره ښۀ قد وقامت وو .که یې پر بدن نوري غوښي نۀ ځابدې بیا هم په سپي مشهوره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کښې چې به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نۀ تلو۔ موربه ورته ويل "ورشه پرېوځه د زردانې ژړګُله۔"
ما ټوله ورځ د زردانې او ژړګل په کور کښې تېروله۔ که به مور نۀ راپسې راغله شپه مې هم له زردانې سره د زردانې په کور کښې کوله۔
زردانه داسې ښځه وه چې مور په دې کور کښې څۀ کول هغه مو کولاى شو۔ که به مور په کور کښې هر څومره نقصان وکړو دې پروا نۀ په کوله۔ خو دې مرداري، رنډۍ زردانې مور درې سره يعني يو زۀ دوه خپل زويان (زامن) په ورځ کښې دوه ساعته په خونه کښې بندولو۔ يو زۀ،دوه خپل زويان (زامن) تر دننه کولو له مخه به يې راته وويل "که دباندي ځئ که او به څيښئ ورشئ بيا به تر هغه نۀ را وځئ چې زۀ نۀ يم راغلې۔"
دا به يو ګړې راسره دننه وه بيا به يې مور لرې لرې سره کښېنولو دا به را ووته۔دروازه به يې بنده کړه چې دوه ساعته پس به يې ماته د دړو سورۍ سورۍ دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه)خلاصه کړه ۔سر به يې ښۀ ږمنځلى وو۔ سترګې به يې تورې کړې وې ۔نورې جامې به يې اغوستې وې۔مور ته به يې په زيږو سترګو وويل "ګورئ ګورئ چې د دې خونې کيسه وچاته ونۀ کړئ۔"
چې را وبه وتوو۔دروازه ته مخامخ به يې د لرګو په ساله کښې ډوډۍ تياره يښې وه ۔ژړګُل به چارځانو ورته ناست وو۔ مور به په منډه منډه د لرګو د سالې تر مخ لاس ومينځلو۔د سترخوان ته به ورغلو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يخ کښي به د شمال لور ته هم په دې خونه پوري خوني ته ورتلو۔ هم داسي به دسترخوان هوار وو ژړ ګُل به ورته ناست وو۔ تر هغه يې ډوډۍ ته د زرداني له وېري لاس نۀ شو ور وړلای چي موږ به نۀ وو ورغلي۔

ژړ ګُل چي به ډوډۍ وخوړه، ولاړ به شو۔ هغې وړې چار دېوالۍ ته به ورغلی چي يوه لويه خونه پکښي جوړه وه ۔ څلور پنځه غټ غټ سوري۔ يوه لويه دروازه يې درلوده ۔ په هغه خونه کښي زرداني بې شمېره چرګي او چرګان ساتلي وو۔ چرګو ته به يې داني، اوبه واچولې۔ که به يې هګۍ اچولې وې هغه به يې راټولي کړې۔

موږ تر هغه له زرداني نۀ ولاړېدو تر څو چي به ژړ ګُل نۀ وو راغلی۔ ژړ ګل چي به راغلی۔ را ټولي کړې هګۍ به يې راوړې۔ زرداني ته به يې هګۍ ورکړې ۔ زرداني به موږ ته يوه يوه هګۍ راکړه ۔موږ به په اوبو کښي جوش کړې چي پخې به شوې۔ را کوزي به مو کړې ۔ دومره وار به مو نۀ ورته کېدو چي سړې شي ۔ هغسي تودې تودې به مو له يوۀ و بل سره وجنګولې چي ماتې به شوې بيا به هر يوۀ خپله هګۍ سپينه کړه ۔ وبه يې خوړه ۔

د مياشتي په اخير کښي به زرداني موږ ته روپۍ را کړې ۔ موږ به په کلي کښي هم هګۍ په واخيستې ۔دا هګۍ زرداني په زوره په ژړ ګُل ښار ته وړلې۔له هغه لوري به يې د خپل دوکان د پاره سودا را غوښته۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړګُل له ښاره ډېره وېره کېده . ډېر په وېره ښار ته تلو. ژړګُل چي به د ښار په لوري روان شو. څواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل . يوه ورځ چي ژړګل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل

ژړګُل: "زردانې ! ډېر وېرېږم . داسي نۀ چي ستا له کورنۍ څوک راباندي پېښ شي."

زردانه: "پېښ دي شي . هغه په دې څۀ خبر دي چي رڼا له دۀ سره ده . هغه رڼا په ښارونو کښي غواړي."

ژړګُل: "ښځې ! داسي نۀ وي د رڼا حال يو چا ور وړی وي."

زردانې خبره ورپرې کړه "رڼا ، رڼا ، رڼا څۀ ستا پر تندي ليکلې ده . ځه لاړ شه يوه بلا دي نۀ خوري."

زۀ: "تروري ! دا رڼا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رڼا وړي که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! داسي نۀ وي تۀ په کلي کښي دا خبره يو چا ته وکړې. توره تياره به راباندي جوړه شي . تۀ ورشه دا جامې وکاږه . هغه د جمال خان جامې واغونده . زۀ به دا ستا جامې و مينځم بل به دا تنې پر کښېږدم. تا خو پر قميس تنۍ درولې دي. له دې واره چي ژړګُل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خير وو نوې جامې هم راوړي

زۀ: "تروري ! ستا مور، پلار او ورونه د ښار په تيارو کښي ژوند کوي که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! پر خولۀ لاس ونيسه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ژړګُل به ښار ته لاړه کار یې مور کاوهٔ ـ چرګو ته اوبه، دانې اچول، هګۍ راټول ـ په هغه شپه که به مور نهٔ راپسې راغله ما شپه هم د زردانې ترور په کور کښې کوله. داسې هم نهٔ وو چې د زردانې په کور کښې یواځې ویره شوه لکه د ژړګُل چې کور به وو مور به ټول په خونه کښې ورسره ویدهٔ وو ـ دهٔ به وځنځیر دروازه ته یو غټ تېر هم ودراوو.

زمور په کلي کښې یوهٔ زما مور چې له هر چا سره به پر هر ځای ناسته وه. کلیوالو پروا ځکه نهٔ په کوله چې ډمه وه.

د کلي بله ښځه تر کور د باندې له خپل ورور، تربور، نژدې قریب سره لا هم نهٔ شوه درېدلای. یوه زردانه وه چې لېږخي به یې غړلې وې. د کلي له هر ځوان سره به په لاسونو رېغبده. په زوره زوره به یې ورسره خندل.

په کلي کښې داسې خلګ هم ډېر وو چې له عزرائیله یې دومره نهٔ شوه وېره لکه له زردانې. زردانه په دې مرداره، رنډۍ وه چې پرده یې نهٔ کوله، نهٔ یې خوښوله.

زهٔ چې ډېر کم وم. کلیوالو به ویل "د ډمې زوی سلطان یې ریباري کوي. "زردانه د کلیوالو په هره خبره خبرېدله پروا یې نهٔ په کوله.

زهٔ په دې ورته حېران وم چې زمور د کلي په یوهٔ نر کښې دومره غیرت نهٔ وو لکه په ښځه زردانه کښې.

په دې بله ورځ ماځیګر چې ژړګُل له ښاره راغلی ـ د کور له سودا سره سره یې زمور د پاره نوې جامې او نور شیان هم راوړو. په شیانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښـي د دې تـر زويـانو(زامنو)زمـا ونـډه ډېره وه .زمـا جـامې او نـور شيان يې را کړو چي کور ته يې لېږلم پر تندي يې مچ کړم .له اوښکو ډکي سترګي يې ژر په بل لور واړولې.
زۀ چي کورته روان شوم لمن مي په شيانو ډکه وه. پـر دې مـي سـوچ کاوۀ "دا زردانه ترور ته څۀ ورپېښـه ده چي تـا کـور تـه لـېږي سـترګي يې له اوښکو ډکي شي. "کور ته چي ورغلم. ښېخي لمر پـر لـوېدو وو. مورکۍ: "هله ماته په دې نوو جامو کښـي واګه راواچوه. "
مورکۍ: "زويه ! اوس واګه ښکاره نشـتـه بـل زۀ پـه کـار اړه يـم .سـهار به وختي که خير وو سر و مينځې. نوې جوړه به واغوندې. "
هغـه ماښـام دومـره رابانـدي اوږد شـو چـي څـۀ درتـه وواېـم .کـه د ماشومتوب خوب نۀ وای شايد تر سهاره مي نفس ختلی وای .ويـدۀ شوی وم. سهار لمر راختو چي مورکۍ راپورته کړم. لـه پـورتـه کېـدو سره سم راغلم د ننه مي په خونه کښـي د جـامو د مينځلوصـابون تـوتـه پيدا کړه. بدنۍ مي له اوبو ډکه کړه دباندي لاړم. د جـامو پـه صـابون مي سر ومينځلو چي راغلم مورکۍ چای راوړلې.
مورکۍ: "تۀ دا چـای څيښـه .زۀ تـر هغـه پـوري سـتا پـه پـرتـوګ کښـي واګه اچوم. "
ما ليده چي مورکۍ د بابا له خيرو ، سپينو جامو څيره ويستله. سـتن او سپـڼسی يې پيدا کړو. هغه څيره يې کت کړه ، ټکونه يې تـر وکښـو. هغه واګه يې په پرتوګ کښي را واچوله. ما د چای له څيښلو پس پـه ژوند کښي اول وار(ځل) وو چي نوې جامې مي واغوستې .څۀ درتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايم د هغې ورځي له خوشالۍ .شايد يو چا داسي ورځ او خوشالي په خپل ژوند کښي ليدلې هم وي.دا ورځ مي ټوله په کلي کښي تېره کړه .يوه او بل کورته ورتلم .په دې ورځ که هر څو د کلي هلکانو حرموني راته ويل يا يې ويلي وو ما پروا نه په کوله.

داسي قضا ما پښين به وو چي کورته راغلم .مورکۍ چاى پخکړې وې .دباندي د دېوال سايې ته ناسته وه .د چاى پيالې ډکي وې . دباندي د نجونو په ګڼ شمېر ږغ کښي داسي سندره ويله کېده

"لاډو لاډ نګه څۀ غواړي. يو کړدى اوړۀ غواړي.په مالګې ښۀ تروۀ غواړي

حوري حوراني.پردېسي سلطاني.سلطاني زوى دي ژاړي

ايه (دغه)ورا د چا کره ځي.ايه ورا د خداى کره ځي "

په دې وخت کښي ګڼ شمېر نجوني زمونږ د خونو له شا څه د کور مخ ته را وګرځېدې .زما و د مورکۍ له څنګه د اوبو بدنۍ ډکه پروته وه .مورکۍ بدنۍ ته لاس کړ چي دوى رارسېدې مورکۍ اوبه پر وغورځولې .دوى سره منډې کړې .بېرته سره را يو ځاى شوې . مورکۍ ولاړه شوه.

زمونږ په کورکښي خو څۀ وو نۀ .ګوره له خوني يې څۀ ورته راوړو. اوس خو ډېر وخت تېر دى هېر مي دي بيا يې نجونو ته وويل "اوس لاډو رانښکاره کړئ." نجونو لاډو ور ښکاره کړه .ټولي نجوني سره يو ځاى وې .په دې نجونو کښي يوه وړه ماشومه چي شين زړوکى پړونى يې پر سر وو.دوه ځايه خو ښېخي غټ سوري وو باندي .د سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښتان يې له لري تر ښکارېدو ـ سور د غټو سپينو ګلانو قميس، پر هغه هم دا سي وارۀ وارۀ سوري وو لکه په ډبره چي يې وکوټې ـ په لڅو پښو ـ خداى شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه ـ
چي نجوني لاړې ما له مورکۍ پوښتنه وکړه
زۀ: "په کور کښې څۀ هم وو چي دې نجونو ته دې ورکړل؟ "
مورکۍ: "هو زويه ! يوه ورځ د بازګل ښځې پنځه روپۍ را کړې ـ هغه مي ورکړې ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نۀ پوره کېدو ـ سهار به مورکۍ په زور پورته کولم ـ مورکۍ په زړۀ ډېره صفاوه ـ له خدايه ډېره وېرېده ـ سهار به يې ضرور لمانځۀ ته هغه وخت پورته کولم چي اذان به شروع وو يا به شوی وو ـ بابا خدای شته په لمانځۀ کښي څه سوست وو ـ زۀ مورکۍ په دې پورته کولم ـ ماجت ته يې لېږلم چي بابا په لمانځۀ کښي سوست وو ـ

په دې شپه مورکۍ څه اوګاره (ناکرار) وه ـ ماخوستن يې لا تبه وه ـ ټوله شپه يې په ټوخي تېره کړه ـ سهارګاه وه چي مورکۍ ډېره ټوخي هلاکه کړه ـ زۀ هم له مورکۍ سره سم راپورته شوم ـ دې يو ګړی سر په لاسونو کښي ټينګ نيولی وو ـ اخير يې اوربل کړ ـ اوبه يې تودې کړې ـ د اودس اوبه يې راکړې ـ دې چائينکه پر کښېښوده او زۀ راووتم ـ تکه توره تياره وه ـ اسمان له ستورو ډک وو ـ

اودس مي وکړ ـ بدنۍ مي دباندي په دروازه کښي کښېښوده ـ څادر مي پر ځان راتاؤ کړ و ماجت ته ورغلم ـ مولوي صېب سنت کړي وو ـ تر مهراب دباندي ناست وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پر سنتو ودرېدم .کيلوال يو يو راتلو.چا سنت کړي وو. څوک لا پر ولاړ وو. مولوي صېب ولاړ شو اقامت يې شروع کړو. جمع ودرېده چې سلام و ګرځېدو. خلګو ژر ژر خپله دعا وکړه ووتو. څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ.
دعا وشوه .کليوال ولاړ شو.ما ځان د مولوي صېب په خاطر شا ته کړ چې مولوي صېب له مخه شو زۀ ورپسې شوم.تر ماجت را ووتو. هر سړي دا هڅه کوله چې ځان ژر کور ته ورسوي .دلته رڼا سهار وو. د مخامخ کور د خوني وسر ته مي کتل چې لوګی را وتو.نري يخ شمال يوې او بلي خواته ځنګاوو. له شا را پسې ږغ شو "سلطانه وه سلطانه !."
ما مخ ور واړاوو.د نادرخان زوی بازخان وو.روغبړ يې راسره وکړ.
بازخان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! يوه شپه مي دا ستا ياري زرداني ته درسره بوځه.سوال به درته وکړم."
زۀ: "څۀ څۀ؟"
بازخان: "زرداني ته مي درسره بوځه." واړۀ يې وخندل.
زۀ: "تۀ څۀ وايې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تر زرګُله مور رابانديګرانه ده .بله ورځ که دې داسي حرکت وکړ.زردانه در خبروم .په خدای پر توګ پر سر در وتړي. ښۀ سره معلوم يو.ټول کلی د دې يوې زرداني ځواب نۀ لري."
بازخان: "پر ځان يې بده مۀ لګوه.کلی ټول در خبر دی. تر اوسه دې رېباري کوله .اوس په خپله ورسره لګيا يې .د کلي نر او ښځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی یې چې په سپینه ورځ یې په غېږ کښې ټینګ نیولی یې - مچې درڅخه اخلې. اوس مچه بازي درباندې کوي."

زۀ: "بازخانه! تۀ غلط یې."

بازخان: "هو زۀ مرداره نۀ پېژنم؟" ویې خندل.

زۀ: "بازخانه! که ایمان تېرولای شې. په خپله ورشه ګنې زۀ د مور رېباري نۀ شم درکولای. که هر څو مرداره یا رنډۍ ده."

بازخان: "د ډمې زویه! دا به تۀ کوې. که وخت لږ وو که ډېر."

زۀ: "افسوس پر دې کوم چې د ډمې، حرمونی زوی زۀ یم. د ډمانو او حرامیانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی."

بازخان شرک پر مخ یوه څاپېړه راکړه روان شو. زما تر سترګو د اور بڅرکي وغورځېدو. سترګو مو اوښکې وکړې. کورته راغلم بابا هم را پورته شوی وو. چای مو سره وڅیښلې. دباندې راووتم. لرې د کور له شا د (څا) د شمال لورته د میراث شوي کاکا کنډوالو ته لاړم. په کنډوالو کښې ناست وم. د بازخان پر څاپېړه مې سوچ شروع کړ "کله به مې بازخان کله به مې زردانه ملامته کړه. بازخان مې په دې ملامتاوۀ چې په حقیقت نۀ دی خبر. زردانه په دې چې تۀ ولې له ما څخه په سپینه ورځ مچې اخلې؟ دا خو یو حقیقت دی چې ټول کلیوال شکي دي. کلیوال څۀ کوې خو زۀ یې شکي کړی وم.

اوس لوی سړی یم. تۀ مې په غېږ کښې ټینګ ونیسې پر تندي مې مچ کړې. نۀ نۀ زردانه چې له ما سره څۀ کوي. د بازخان څۀ کار دی. اخیر مې دا فیصله وکړه چې ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهې. که يې څۀ ويل کليوالو ته به دا ټوله کيسه کوې بيا که خدای له دۀ شو که له تا."

مخه مې وکړه د بازخان کورته ورغلم. يوۀ ماشوم وويل "د شېرخان کاکا په خونه کښې له ځوانانو سره ناست دی."

د دوی د کور شا ته چې را وګرځېدم. د شېرخان کاکا د مېلمنو د خونې دروازه خلاصه وه. د خونې په دروازه کښې مې ټوخه وکړه. په بسم الله سره ور د ننه شوم. په هغه ژوره خونه چې تقريباً يو ګز په مځکه کښې لاندې وه. تکه توره وړه خونه، اور په نغري کښې بل وو. دوی څلور ورته ناست وو. دوه د شېرخان زويان (زامن) يوې خواته بازخان او بلې خواته ښادک (د شېرخان ورور). د څپلۍ له کښلو سره سم مې له هغو درو سره په لاس روغبړ وکړ چې تر دۀ ور ورسېدم پر مخ مې داسې شرک څاپېړه ورکړه چې په ټول عمر به يې نۀ وه خوړلې. ښادک ونيوم.

ښادک: "لېونی يې؟ "

زۀ: "نۀ نۀ تۀ مې ورپرېږده."

بازخان: "ښادکه! ويې باسه. دا د ډمې په زوی خو د سړي رنګ بدېږي."

زۀ: "د ډمانو او حراميانو خويونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی."

ښادک زۀ دباندې را ويستم. دی ورغلی زما څپلۍ يې راوړې. ما دباندې څپلۍ په پښو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښادک: "سلطانه ! څۀ کیسه ده؟ "
ما د سهار وختي ټوله کیسه ورته وکړه.
ښادک: "پر خولۀ لاس ونیسه. زۀ یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نۀ کوي."
زۀ: "بله ورځ یې خولۀ ورماتوم. نن خو مي د خبرو نۀ، د څاپېړي بدل ځیني واخیستو. د خبرو پر وخت نۀ د ښادک نۀ زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو. ښادک په خونه د ننه شو. زۀ را روان شوم چي تر شا مي ور وکتل ماشومان مي په نظر را غلو.
په دې خو دا خبره په کلي کښي خوره شوه چي سلطان بازخان پر مخ په څاپېړه وهلی دی. سوکه سوکه تر بابا او مورکۍ هم دا خبره را ورسېده. بابا ډېر پوچ رد راته وویل. بابا خو چي به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږد شو.
بابا: "تا به بازخان څنګه په څاپېړه واهو؟ د دغو زور مورِ لرو؟ "
زۀ: "بابا ! دا یې بیا دا کلی نۀ بل کلی. دا سرې ډوډۍ او زړې جامې به په یو بل کلي کښي هم پیدا کړو. خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني. داسي کلی او خلګ بل ځای هم پیدا کېږي چي خیرات وکړي ټولو کورو ته سمي غوښي ورکړي. په تا پسې ماشوم راولېږي وایي "زرګُلي ترور ! مورکۍ ویل را دي شي. دا لری یا سر به یو سي." ته ور شې د لري لرشن هم په تا توی کړي. کومي ښځې ته چي د سر صفا کېده ګران وي هغه یې وتاته درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ یې له سمې غوښې برخه درکړې ده؟ خیرات پوخ کړي یوه ورځ یې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښې خیرات وشي . هغو خلګو ته برخي راوړي چې ښه ګزاره یې کېږي. پاخه خیرات ته هم له لرې لرې هغه خلک راغواړي چې نوم یې په وځي . په موږ خیرات نشته؟ ، زکواة نشته؟ . مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة ودۀ ته ورکوي . نۀ مولوي دا وایي چې په ما زکواة نۀ کېږي، نۀ دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چې زموږ زکواة ختلی دی که نۀ . په هدیره او ښادۍ کښې روپۍ و ملایانو او هغو خلګو ته ورکوي چې نوم یې په وځي . وموږ ته هغه سرې ډوډۍ او پاته سرې غوښې را کوي . "

بابا: "هلکه سلطانه ! دا خبري خو ستا نۀ دي ! !. "

مورکۍ: "دا د هغې مرداري زرداني خبري دي . دا یې تولي له هغې څخه زده کړې دي . هغه خپل حرموني یې هم تهوله ورځ هلکانو ته داسې خبري کوي چې ورته حېران به شې . "

بابا: "ښځې ! د زرداني دې خبرو ته څۀ پام دی . دا خو د ښځو د عقل خبري نۀ دي . "

مورکۍ: "دا د زرداني خبري دي . "

دلته وما ته زردانه ترور را په یاد شوه . په دې سوچ کښې ولاړ شوم . "ښۀ چې له دې ځایه لاړ شو. زردانه ترور خو پاتېږي . نۀ نۀ که په هر څۀ بازخان جوړېدو جوړوم به یې . که نۀ جوړېدو ورسره سپینوم به یې . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځي بابا او مورکې په وېره کښې وو چي نن به بازخان وهلی وي.نن به یې وهلی وي.خدای شته وېره زما هم شوه.د زردانې ترور دا یوې خبري زما تسلي کوله چي دا سي خلګ سړی په خپله نهٔ په بل سپکوي.دلته به مي له ځان سره وویل "بل که هر ځوک وو.د زردانې ترور له وېري ږغ نهٔ شي درته کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

زۀ دزردانې له کوره بند شوم. په دې کښې میاشتې څۀ کال تېر شو.زردانې به کله یو زوی جمال (جماالدین) را لېږلی وو. کله به یې بل زوی سدوخان رالېږلی وو چې دۀ ته وو ایه رادي شي. زۀ د زردانې کور ته له وېرې نۀ ورتلم.زردانه وماته معلومه وه چې لستونې به یې را وغړل بیا یې وچاته اسره نۀ کوله . له هره چا سره یې سپینوله.بازخان څۀ د بازخان پلار نادرخان ته یې لا وار نۀ وو خطا.

بازخان هم پر زردانه نۀ شو ورتللای.زما د څاپېړي غچ یې له ژړګُله کښو.هر ځای چې به یې ژړګُل پیدا کړو تنګاوۀ به یې.د خلګو په مخ کښې به یې د زردانې پېغورونه ور کول. ژړګُل کله کله له کوره راوتو بیا یې له کوره راوتل هم پرېښودو.هر کار یې زویانو (زامنو) جمال او سدو کاوۀ.

یوه ورځ د یو چا په کور کښې ښادي وه.مورکۍ دورې تللې وه. بابا دباندي وتلی وو.زۀ د ماپښین له لمانځۀ راغلم .اور مې بل کړ.چائینکه مې پر کښېښوده.جمال راغلی چای پخې شوې.په دواړو مو سره وڅیښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "سلطانه ! ته مورکۍ غوښتې."
زه: "څه یې کولم؟"
جمال: "څه خبر یم ویل یې که نه راغلی له دې واره په خپله پسې ورځم."
زه: "بیا هم."
جمال: "نور نه یم خبر خو دا یې راته وویل."
زه: "سمه ده چې له مورکۍ او بابا یو کور ته راشي درځم."
جمال: "نه سلطانه ! ته دا راته ووایه تا زموږ کور ولې پرېښودی؟"
زه: "جماله وروره ! اوس خو شکر دی لوی یم. په هر څه پوهېږم. کله به زه دا سپین سرې مور او سپین ږیری پلار هوسا کوم؟ تر څو به مې دا سپین سرې مور د بل په خوشالیو کښې دریا وهي. د بل د کور سرې ډوډۍ او زړې جامې به ما او پلار ته راوړي. ما دا اراده کړې ده زه مزدوري کوم. خپله سپین سرې مور کور کښېنوم. بس نوري د بل د کور سرې ډوډۍ او جامې نه په راوړم بل ته دا سې وکړه چې پلار دې بل وار ښار ته تلو ته هم ورسره لاړ شه. ښار به ووینې. یو دوه واره چې ته ورسره لاړ شې. په ښار کښې به څه شناخت پیدا کړې. بل وار به زه هم درسره لاړ شم. دورې به یو کار پیدا کړم بل ته هم اوس لوی یې. پلار به له دې سترو خلاص کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چي تۀ او سدو یې نۀ پرېږدئ."

جمال: "وروره! په خدای چي ښه صلاح دي راکړه. تر څو به تا هم مور ساتي مورې هم."

زۀ: "جماله وروره! ستا د مور خو دي پر ډېرو نرانو بلا وګرځي. ستا د مور په سر خو د دې کلي ښۀ مړونه نۀ شي کېدلای."

جمال ولاړ شو د رخصت لاس یې را کاوۀ دا یې راته وویل "وروره! بښمه شه. ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چي ورته وویل."

جمال روان شو. ما خونه جارو کړه. چائینکه او پیالې مي ومینځلې. راغلم کښېنستم. په دې سوچ کښې ناست وم چي "دې بلا ته اوس ورځې که نۀ. که ور نۀ شې دلته در پسې راځي. که راغله یا ورغلې د نۀ ورتګ وجه به ضرور ورته وایې. پوره کال دي دوکه ورکړې ده."

زۀ لا په دې سوچ کښې وم مورکۍ په خونه را دننه شوه. په یوۀ لاس کښې یې دریا په هغه بل کښې د پاته سړو غوښو کاسه. هم یې په هغه بغل کښې سره نغښتې ډوډۍ نیولې وه.

دریا او کاسه یې کښېښودې. ډوډۍ یې په دسترخوان کښې ښوده.

مورکۍ: "زویه! تا ډوډۍ خوړلې ده که نۀ."

زۀ: "هو موري! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زويه ! که دي نۀ ده خوړلې - ډوډۍ او غوښې مې راوړې دي- "

زۀ: "نۀ موري ! هر څۀ مې کړي دي - تۀ ورشه لاس او مخ و مينځه راشه پر دې کالي پرېوځه- لږ ارام به وکړې- "

دې لاس او مخ نۀ و مينځلو راغله پر هغه بالښت يې سر ولګاوه - کوم ته چې ما څنګ وهلی وو- دستي داسي ويده شوه لکه يو ستړی ماشوم چې سر تر بالښته وړي بيا ويدۀ وي - خدای شته ډېر زور يې راکړ- سترګې مې له اوښکو ډکې شوې-

په دې وخت کښې زردانه په دروازه کښې ودريده - ما د لاس په اشاره پوه کړه چې دباندې در وځم - دا نيهامه شوه - زۀ سوکه ور ووتم- دباندې د ختيځ د دېوال سايې ته سره کښېنستو-

زردانه: "ښۀ تۀ داراته و وايه ولې نۀ راځې؟ "

زۀ: "تۀ دا زما ستړي مور او پلار نۀ وينې- "

زردانه: "ښۀ يې وينم هم په خبره يم- "

زۀ: "چې وينې يې نو دا خو هوسا کېده غواړي- "

زردانه: "هو خود يې غواړي- "

زۀ: "نو بيا څۀ پوښتنې کوې؟ "

زردانه: "داسي نۀ ده ،داسي نۀ ده ،داسي نۀ ده - صفا صفا ووايه - کيسه څۀ ده؟ دا عبث خبري پرېږده- "

زۀ: "نۀ دي عبث- "

زردانه: "دي- که مۀ وايه نۀ مې درته ويل- "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ښۀ نۀ مي پرېږدې."
زردانه: "هو هو."
زۀ: "په دې نۀ درځم. زۀ اوس ځوان يم. تۀ ما په غېږ کښې ټينګ ونيسې او مچې را څخه اخلې. په دې کښې دي کوم چم دی؟ "
زردانه: "نۀ داسي نۀ ده. په غېږ کښې خو دي زۀ له هغه وخته ټينګوم، مچې درڅخه اخلم چي تۀ ماشوم وې. دا هم نۀ دی عذر."
زۀ: "تۀ په دې خبره يې چي دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي."
زردانه: "تۀ پرېږده دا بربند کليوالان. ټوله شپه په دېوالو اوړي را اوړي. سهار له هم په هغو کورونو کښې عزتمني ښځې غواړي.
دا خو تۀ هم ټول ښۀ پېژنې چي تر ماينې محدوده دي. د وربنداري پړونی تر ماينې ځغلوي."
ماته عزيز ټېکدار را په ياد شو چي زۀ يې د موټر څنګ ته ولاړوم. د موټر په شا کښې يې ببشمبره غوټې پروتې وې.
زۀ: "عزيز ټېکداره! دا دومره غوټې."
عزيزټېکدار: "چي شپږ يې د بل ماينې نۀ ساتلې د هغه ټېکدار ببخې ماينه......"
زردانه: "پښتانۀ وايي (د ښار دروازې تړل کېږي نۀ د خلګو خولې). تۀ په دې خبر يې. زۀ چي تا نۀ وينم بدن مي اور اخلي اور. تۀ په دې څۀ خبر يې چي ما دا دومره وخت په رنځو اوښکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړې دي - خو زما زړۀ اوس هم دا نۀ مني - ريښتيا ،ريښتيا راته ووايه."

زۀ: "ښۀ چي نۀ مي پرېږدې بيا به وعده راسره کوې چي ما څۀ ويل هغسي به کوې هم."

زردانه: "ستا په سر مي دې قسم وي چي څۀ تا ويل هغسي به کوم."

زۀ: "ښۀ اوس چي زۀ څوک در يادوم هغه څۀ کوې .په دې ټول کلي کښي به وچا ته زړغ نۀ کوې .يو ما وجمال ته څو خبري کړي دي هغه به هم هغسي کوي."

د نۀ ورتګ مي د بازخان کيسه له سره تر پايه ورته وکړه .د زرداني سترګي له اوښکو ډکي شوې .وار يې نۀ شو وه .پر را وغورځېده .په غبږ کښي يې ټينګ ونيوم .مچي يې راځخه اخيستې .زما په زړۀ يو خداى ښۀ خبر وو چي څومره دربى يې کاوه .ما ويل داسي نۀ موركى يا بابا را باندي راشي.

چي زردانه ترور روانه شوه .د خوني د ختيځ په کونج وګرځېده .د لوېديځ په کونج ببو جانه انا راجاروته . ببو انا ببخي ډېره سپين سرې ،پر ملا کږه ،تک سپين وښتان يې په سرو نکريځو سور کړي وو.

ببو انا له عمرو په دې کلي کښي د تبابت کار کاوو.ښځو په خپلو ناروغيو کښي له ببو انا څه مشورې او دواګاني اخيستې .ببو انا چي تر ما را ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "هله زویه ! که دي یو غړپ اوبه راکړې.له تندي مرم."
زهٔ: "څهٔ سختره ده کورکښېنه." پر و مي خندل.
ببو انا: "ستا د پلار رېږه وشکوم.تهٔ بیا و ماته شوکړي کوې."
ما منډه کړه.بدنې مي راواخیسته.دوې سې (هغه ځای چي
ګډې پرېږدي)ته ورغلم. بدنې مي له ګوډي را ډکه کړه. د ببو
انا شر او شور مورکۍ هم راوېښه کړه.
مورکۍ: "ببو انا ! خدای دي راوله.چیري ورکه یې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا در څهٔ او څهٔ کړم له نمکه او اتامه په
چپ . د اوبو غوړپ نهٔ دربانـدي پیدا کېږي .خلګو تـه لاري
ښیاست . "یو څه پوچ یې لا وماته وویل بیا پـه خپلو کښي پـه
ګپه شوې.
مورکۍ: "پـه پلانکۍ دي حال شته. پـه پلانکۍ دي حال شته
..؟"
ببو انا: "ښې دي ببخي ښې دي . د بخت راجا لا یو څهٔ وخت
مخکي یو مانده اولاد پیدا شوی وو.ډاکټرانو ورتـه ویلي وو.
په ښیښه کښي به یې رېږدئ . څو روپۍ یې د ورځي او شپې ځیني
غوښتې .زهٔ چي ورغلم ټول مي لـه هسپتاله را پـه مخـه کړو چي
کور تـه مي را وستو.هغه د خپلو اناګانو چل مي ورسره وکړ.
ګډې مي وکښې، پرور مي پکښي هوار کړو. پر پرارهٔ برسېره مي
وړۍ هواري کړې.لندي مي پر کښېښوده.
مورکۍ: "اوس څنګه دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "اوس سم غټ هلک دی . د بخت راجا خسرګنۍ ودې
کار ته حېرانه ده .وايي زموږ يقيقن نۀ پر راتلو چي داسي هم
کېداى شي."
مورکۍ: "بخت راجا څو زويان او لوڼي لري."
ببو انا: "درې زويان، يوه لور لري .لور يې تر ټولو کشره ده .د
بخت راجا بيا دا مشر زوى داسي خاوري خوري چي تمامه ورځ
يې لاسونه له لوټو ډک وي."
مورکۍ: "خو ورته ويل به دي چي په سورلاستي (ګړه)
يا (خوږې) ورته دم کړه."
زۀ په دې سوچ کښې شوم چي دا سورلاستى وڅۀ ته وايي؟
ببو انا: "ودوى ته نژدې به سورلاستى نۀ وي. که به وي."
مورکۍ له ډېره سوچه پس وويل "شته ولي هغه منګل."
زۀ دلته پوه شوم چي سورلاستى قاتل ته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

اوس مجبوره وم ـ بله چاره نۀ وه ـ که نۀ ورتلم زردانه راتله ـ د بابا او مورکې تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ نيوم ـ مچې يې راخخه اخيستې ـ
سهار چې راپورته شوم ـ ماجت ته لاړم ـ لمونځ مې وکړ ـ کورته راغلم ـ ژر ژر مې چای وڅښلې ـ مخه مې وکړه د زردانې کورته ورغلم ـ زردانې او ژړګُل دواړو پروړ راوړی وی ـ په صندوخ کښې يې هګۍ په ترتيب ښودې ـ زردانې چې زۀ وليدم را ولاړه شوه ـ د ژړګُل تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم ـ څو کلکې کلکې مچې يې راخخه واخيستې ـ
زردانه: "ژړګُله ! تۀ دا هګۍ سمې کړه زۀ سلطان ته چای راوړم ـ "
ژړګُل: "سمه ده ـ "
زۀ : "ژړګُل کاکو ! له دې واره دې ښې ډېرې هګۍ برابرې کړې دي ـ "
ژړګُل: "هو سلطانه ! خو اوس ګرمي ده ـ که په ژمي په لس روپۍ خرڅېدې ـ اوس په پنځۀ خرڅېږي ـ بس ګزاره به په کوو ـ د بل روزګار خو زۀ نۀ يم ـ "
زۀ : "تۀ خو هم اوس هګۍ په يوه نيمه، دوې رانيسې ـ په پنځۀ او شپږ خرڅېږي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګُل: "هو شکر دی۔"
جمال له دباندي دننه راغلی ـ ځان يې ښهٔ جوړ کړی وو۔ سر غوړ، سترګي توري، صفا جامې "اسلام عليکم !۔"
زهٔ: "وعليکم سلام۔ جوړ پخير۔" روغبړ وشو۔
زهٔ: "جماله ! خير خو دی ځنګ دي ځان جوړ کړی دی ـ يو چا وادهٔ ته غوښتی يې که څنګه؟"
جمال: "سلطانه وروره ! له بابا سره ښار ته ځم۔"
زهٔ: "دا خو ډېر ښهٔ کار دی ـ په ښار کښي به لږ بلد شې ـ نور څهٔ که دي نهٔ کړو تر لاسه ـ د خپل کور ناروغه خو به تر هسپتاله پوري ورلای شې ـ موږ خو ټول کلی لکه ړاندهٔ چي په کور کښي مو ناروغه پيدا شي ـ مولوي خوار ته ولاړ يو۔ هلته تهٔ راسره لاړ شه وماته هسپتال نهٔ دی معلوم ـ که معلوم دی له ډاکټرانو سره په ژبه نهٔ پوهېږم۔"
زردانې ترور چای راوړې۔ موږ چای وڅيښلې ـ ژړګُل کاکو او جمال روان شو۔ ژړګُل کاکو د ډېرو صندوخ په شا کړ۔ جمال د هګۍ ټوکرۍ (کارۍ، بچۍ) پسې اخيستې وه ـ زهٔ، زردانه او سدو په کور کښي پاته شو۔
زردانه ترور: "سلطانه ! اوس لاړ شه ـ هر کار چي کوې ماښام ضرور راشه۔ زهٔ او سدو يوازي يو۔ وېره مو لا نهٔ شي۔ د سدو يواځي دی۔"
زهٔ: "سمه ده۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم ـ له مورکۍ سره مي د کور کار بېغمه کړ ـ لاړم يو څوړی بوټي مي راوړو ـ ما پښبين شو ـ په کلي کښي د ځوانانو غېږ وه ـ تر ما ځيګره وغېږ ته ناست وم ـ ماښام شو ـ له لمانځه پس د زرداني ترور کورته وراغلم ـ دباندي يې د خونو تر مخ کالی هوار کړی وو ـ ډوډۍ تياره وه ـ د ډوډۍ له خوړلو پس زردانه په کار اړه وه بيا يې لمونځ وکړ ـ زموږ د درو سره بشتري يې پر يو ځای په خونه کښي هواري کړي وي ـ دي ته خو مي له شرمه ږغ نۀ شو کولای ـ د ميان پر بشتره په خپله زردانه ترور پربوته ـ زۀ او سدو هم په کيسيو سره ستړي شو ـ سدو ولاړ شو پر خپله بشتره و اوښتو ـ

ما لمونځ وکړ ـ راغلم چي راغلم پر بشتره پربوتم ـ زرداني سر را پورته کړ ـ د تېلو وړوکی څراغ يې پوهه کړ ـ زۀ د زرداني له ښي لوره پر بشتره پروت وم ـ په زړۀ مي يو خدای ښۀ خبر وو ـ هم په دي وېره کښي ويدۀ شوی وم ـ يو وخت چي راويښ شوم ـ زرداني لاس را باندي اچولی وو ـ زۀ په خولو داسي خيښت وم لکه يو سړی چي له جامو سره په والۀ کښي ډوب کړي بيا يې راوخېژوي ـ

وېري اخيستی وم ـ په خولو کښي غرق وم ـ خوب مي وتښتېدو ـ ويښ پروت وم ـ يو حرکت مي نۀ کاوو ـ يو وخت زردانه ترور پر هغه بل اړخ واوښته ـ له ما څخه لږ وځکېده ـ ما داسي محسوسه کړه چي سدو ته يې ځان ور نژدي کړ ـ لاس يې پر واچاوو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وېره وېره کښې ويده شوى وم .يو وخت چې زرداني ترور لاس راباندې واچاوو بيارا ويښ شوم. په ځان کښې مې پټ پټ توکل چې ولې راتلې . بېرته به هغه د ماپښين د دېوال خبرې را په ياد شوې چې زرداني ترور ويل "که نۀ راغلې زۀ درځم "زۀ په دې سوچ کښې وم چې مولوي صېب اذان شروع کړ.
ما د زرداني ترور لاس سوکه له ځانه واړاوو. راپورته شوم . زردانه ترور ګوره ويښۀ وه که راويښۀ شوه .دا هم راپورته شوه . ځراغ يې بل کړ.ماته يې د اودس اوبه راکړې چې زۀ تر خونه راوتم.د زرداني ترور له شا ږغ شو "سلطانه ! ماجت ته لاړ شه. داسې نۀ وي بيا چاى ته نۀ شې را."
زۀ: "تروري ! راځم."
دباندې مې اودس وکړ.راغلم سنت مې دلې وکړ بيا ماجت ته لاړم.دا ورځ د جمعې مبارکې وه. مولوي صېب نصيحت شروع کړ.
مولوي صېب: "کليوالو ! نن به د اسلام پر پنځو بنيادو خبرې نۀ کوو. پر دې په څو څو واره ږغېدلي يو. فرض ،فرض دي . تاسو ځۀ ستاسو ماشومانو ته مې هم ښودلي دي.نن به له دې دوو يوه کوو يا به تاسو سر خلاصوئ يا به زۀ کډه کوم . تاسو به بل ملا پيدا کړی.زۀ به يو بل ځاى خپله روزي پيدا کړم.
په تاسو کښې دا دوه خويونه دي. يو دا چې هر يو دا هڅه کوی که مې د چا د مځکې ټوټه لاندې کړه . ټوټه ځۀ داسې خلګ لا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاسو کښې ليدلي دي چې يوه ښېلچه خاوره د ښل له مځکې خپله ته را واړوي.
دويمه دا چې د انسان زړۀ ازارول دا سې دي لکه اوي(71) واره چې کعبه ونړوې. دا خبره په غور واورئ.د انسان زړۀ، د انسان زړۀ.د انسان زړۀ."
لۀ دې خبرې سره يې سترګې له اوښکو ډکې شوې .دا يې غوښت چې کليوال په دې نۀ شي پوه چې مولوي وژړل.د دواړو سترګو تر منځ يې د پوزې دا نرم ځاى په ګوتو کښې ونيوو .يو څۀ وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترګې يې رڼې کړې "شته په تاسو کښې دا سې سړى چې دا لوړه (قسم)وکړي چې په يوه ورځ کښې يې درې څلور کسه نۀ وي ظهير کړي."
په اخير کښې يې لاس پورته کړ.دعا يې شروع کړه .لمر ښۀ پورته راغلى وو چې له ماجته راووتو .د زردانې کورته راغلم.
زردانې ترور او سدو چاى څيښلې وې.
زردانه ترور: "سلطانه ! څۀ شوې چې ورک شوې . ما خو ويل کورته تللى دى."
زۀ: "نن جمعه مبارکه وه.مولوي صېب نصيحت کاوو."
زردانه ترور: "ښۀ." ولاړه شوه چاى يې تودې کړې رايې وړې.ما چاى په تازيله څيښلې.
زردانه: "چاى په سوکه وڅيښه.څۀ تازيله دي ده."
زۀ: "ځم له قمرالدين سره مې د مزدورۍ قول کړى دى."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردانه ترور: "خود لاړ شه ماښام چې راشې .جمال او پلار ګوره راشي که نهٔ."
زهٔ: "سمه ده."
را روان شوم. تر غرمې مې د قمرالدين د کور خونه لوڅه کړه. غرمه مو ډوډۍ خوړلو ته لاس مينځلو. ډېرې بدې تناکې يې کړې وې. د ډوډۍ د خوړلو پر وخت د قمرالدين زما ولاس ته پام شو.
قمرالدين: "سلطانه ! کار کوه .دا لاسونه به دې پاخهٔ شي .تر اخيره خو به د زردانې ياري، د زرګُلې سرې ډوډۍ او زړې جامې نهٔ وي. په کار کولو سړی نهٔ کم اصلېږي."
د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندې وکړو. د لاسو خوږ مې له خوا خاطرو ووتو بيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله .ما اوبه ورته راوړې .تر ماځيګره مو د خونې شاوخوا خاورې خيشتې کړې . ماځيګر مې قمرالدين ته وويل "زما مزدوري راکړه.زهٔ سبا نهٔ راځم.د کار د پاره بل سړی پيدا کړه."
قمرالدين: "هو خود يې درکوم .سبا دا ختې پورته کول غواړي. که تا نهٔ وای ويلي ما درته ويل.نن خو هم په در کنبوتی وم. پر نيمه ورځ مې نهٔ شوې شړلای."
چې قمرالدين روپۍ را کولې ژړګُل وجمال مې ليدو چې له ښاره د کور په لور راروان وو. دا تسلي مې هم وشوه کورته لاړم. ماښام مورکۍ دباندې کالی هوار کړی وو. ماجت ته نهٔ لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مي پر هغه کالي وکړ۔ مورکۍ ته مي ورزېغ کړ "ډوډۍ راوړه داسي خوب راځي۔ "
مورکۍ: "خود يې در وړم سترې به يې۔ډوډۍ وخوره ويده شه۔ زۀ او بابا يې وروسته خورو۔"
مورکۍ شلومبې او ډوډۍ راوړې۔ژر ژر مي يو څو ګولۍ وکړې۔ډوډۍ مي واړوله۔بالښت مي سم کړ۔د تېري شپې ګرمي را په زړۀ شوه چي زرداني په تکه سره ګرمي کښې دننه ويده کړم۔ څۀ مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره ګرمي کښي دننه ويده کړې بيا به يې لاس لا هم درباندي واچاوو۔ په دې کښي يې څۀ مقصد وو۔ که دې دا چمونه نۀ کولای۔ خلګو په خدای که دا تهمت درباندي ويلی وای۔ په دې سوچ کښي ويدۀ شوی وم۔ د شپې يو وار را ويښ شوم۔ ولاړ شوم۔د ماخوستن لمونځ را ياد شو۔په وس مي نۀ وو۔ ببرته راغلم پرېوتم بيا په ځان نۀ يم خبر شوی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

هغه وخت را ویښ شوم چي جمال راغلی ناري یې کړې ـ زۀ چي را پورته شوم ـ لمر ښۀ لوړ راغلی وو ـ زۀ او جمال دننه لاړو ـ جمال کښېنستو ـ مورکۍ چای پر کښېښودې ـ ما او به واخیستې د باندي مي مخ و مینځلو ـ راغلم مورکۍ چای راوړې ـ مور ته یې پیالې را ډکي کړې ـ

مورکۍ: "سلطانه زویه ! داسي خوب ـ د ما خوستن او سهار لمنځونه دې دواړه قضا کړو ـ د سهار لمانځۀ ته مي پورته کولای نۀ شوې ـ تا خو یو لمونځ هم نۀ قضا کاوو ـ له برایه دي دوه لمنځونه قضا کړو ـ"

زۀ: "هو موري ! نور څۀ کولای شم ـ له خدایه به معفي غواړم ـ قضایي به یې را وګرځوم ـ"

مورکۍ: "تۀ او جمال خپله ګپه وکړئ ـ زۀ ډوډۍ پخوم بیا ګرمي کیږي ـ"

مورکۍ ولاړه شوه ـ زۀ پر بالښت پرېوتم پښې مي وغځولې ـ

زۀ: "یاره جماله ! بدن مي داسي ټوک ټوک دی ـ په خدای که یو حرکت کوي ـ زۀ به پښې درته وغځوم ـ"

جمال وخندل ـ خالي پیالې او چائینکه یې اړول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته . ریښتیا په ځان حال نهٔ لري چي د پښو له غځولو پس اجازه غواړې . "
زهٔ: "ښهٔ تهٔ حال را کړه . ښار ته لاړې څنګه وو؟ خوند يې کاوو؟ "
جمال: "خوند څهٔ خوندونه . يو ښاهسته هسک کورونه، تر ورځ يې د شپې ډېر خوند وو . يو رڼاګانې، ښاهسته خلګ . نر او ښځې ګډ ګرځېدو . دا مخپټې چا پېژندلې هم نهٔ . ښځې د ورځې څهٔ د شپې يوا ځې ګرځېدې . سوداګانې يې کولې يا ره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو موټر چلول . يو ځالاکه ماشومان، په منډه تر سړک يوې او بلې خواته او ښتو را اوښتو . په موټرونو کښې يې چورت نهٔ واهو . "
زهٔ : "ښهٔ بيا خو ژړګُل کاکو ډېر ګرځولی يې . "
جمال: "نهٔ مڼا د هغه سړي زوی وګرځولم . د هګيو دکان چي يې دی . بابا خو چي ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندي نهٔ وځي . تر ماښامه په دوکان کښې وي . ماښام له هغه سړي سره کور ته لاړ شي . سهار چي را وځي وختي سودا واخلي کورته راځي . له دې واره يې يوه بله ناشونې وکړه . د يو څو کسانو ګڼې (څهرې) يې راوښودې . که چيرې دا سي خلګ درباندي پېښ شو دا پوښتنه يې در څخه وکړه چي د چا زوی يې؟ . زما نوم بدل ور اخله . پېژني دې ستا ګنه (څهره) ببخي ډېره مورته ورته ده . "
زهٔ: "څهٔ مطلب؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نهٔ پوهېږم. ګنه مې مورته ورته ده. نوم به د دهٔ بدل ور اخلم."

زهٔ: "دا چې پټ پټ کېږي له کوره نه را وځي. زردانه ترور يې له کوره په زوره راباسي. ښار ته چې لاړ شي په منډه کورته راځي. ضرور يو چل شته."

جمال: "برايه چې کورته راغلو- دې او مورکۍ مې ډېر پر دې خبره ستړي کړو. تر اخيره يوهٔ هم دا نهٔ وويل چې دا سې کيسه ده. نهٔ سلطانه ! ! زهٔ په دې کښې ورک يم. هر بد کار که کړی وي خو بابا کړی دی. دا مورکۍ يې ولې له ځانه سره وتړله."

زهٔ: "خير دا به معلوم کړو چې ژړګُل کاکو څهٔ کړې دي. تهٔ دا راته وو ايه. په ښار کښې ښهٔ وګرځېدې."

جمال: "هو ما خوستن مو ښېخې ناوختـه ډوډۍ وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس خيرجان کاکا(د هګيو دوکاندار)خپل زوی علي جان ته وويل "زويه ! دا د ژړګُل زوی سرکس ته بوځه." علي جان موټرسائيکل را ويستو. زهٔ له شا ورسره کښېنستم. د شپې يې د ښار په دې ګنه ګوڼه کښې سم کړ. زما پر موټرسائيکل اول وار وو چې سپور شوم لاس مې ټينګ په علي جان پوري نيولې وو. له وېرې رېږدېدم."

علي جان راته وويل "ياره جماله ! ځوان سړی يې ستا پر موټرسائيکل ويره شي. ېېغمه کښېنه. تهٔ هغه د خلګو ښځو ته خو وګوره. پر موټرسائيکل څنګه ناستي دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مي پر موټرسائيکلو سپرو ښځو ته پام شو۔ښځې به له شا ناستي وې۔دواړې پښې به يې يوه پر بله اړولې وې۔ ماشوم به يې لا هم په غېږ کښې وو۔دلته علي جان موټرسائيکل دومره تېز چلاوو۔زما دومره وېره شوه چي ورته ومي ويل "دا موټرسائيکل سوکه چلوه۔داسي نهٔ چي خوږ مو کړي۔"

علي جان وخندل "جماله! وېرېږه مهٔ۔نن يې لا ستا په خاطر سوکه چلوم ۔" يو ځاى يې له ډېرو بائيسکلونو ،موټرسائيکلونو او موټرونو سره موټرسائيکل ودرا وو۔يو سړى راغلى۔پر موټرسائيکل يې سپين نمبر وليکل۔دهٔ ته يې يو ګردى شى ور کړ۔دهٔ په جېب کښې واچاوو۔

پر مخ روان شو۔يوځاى يې روپۍ ورکړې دوه واړه ټيکټونه يې را واخيستو بل ځاى يې په دروازه کښې ولاړو پوليسو ته ونيول ۔ هغو سوري کړو۔بېرته يې دهٔ ته ور کړو۔دننه يې پرېښودو۔دننه چي ورغلم مسلمانه!! يو خلګ وو۔نر او ښځې ګډ۔زاړهٔ ،ځوانان او هلکان،زړې ،پخې او پېغلي،وړې دومره ډېر وو چي شمار يې نهٔ کېدو۔

يو ځاى بيا علي جان دوه ټيکټه په روپو را واخيستو۔د يو ډېر هسک ځا ته په زينو وختو چي په دړو جوړ وو۔د هغه پر غاړه واړه ولاړ وو۔په ځا کښې سندري ږغېدې ۔دوې ښځې په کښې ګرځېدې۔دوو کسانو يوهٔ بل ته ويل "ياره دا ښځې نهٔ دي۔دا کدړاګان دي۔" ما علي جان ته وويل "دا کدړا څهٔ بلا ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي جان راته وويل "نرښځېان ." ما ورته وويل "علي جانه وروره ! اوس هم نۀ شوم پوه."

علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي . «شي مېل» اوس پوه شوې که نۀ."

ما وخندل چي ومي خندل "خو دغسي ووايه." "علي جان داسي حېران غوندي را وکتل "تۀ په انګلسي پوهېږې؟" ما ورته وويل "هو."

علي جان راته وويل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نۀ پوهېږې؟" ما ورته وويل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نۀ په لوست او ليک بل نۀ هغه لفظونه چي ډېر په احتياط پټ په کار کېږي ."

علي جان وويل "څنګه څنګه نۀ شوم پوه؟"

زما په دې کښي سودا اړه شوه چي هغه نرښځېان څۀ شی دي . چيري او څنګه ژوند کوي .زموږ د خاورو په خړو کليو او کوڅو کښي چي پيدا کيږي؟

هغه دوه زاړۀ موټرسائيکلان ولاړ وو. يو وخت دوه کسه د ننه څا ته راغلو. موټرسائيکلونه يې ستارټ کړو. په څا کښي يې دومره تېز چلول په خدا ی که علي جان پر مځکه چلولی دي . سوکه سوکه په څرخ کښي د څا غاړي ته را ورسېدو. شا و خوا د څا پر غاړه ګرځېدو. خلګو روپۍ ورته نيولې .په يوۀ لاس يې روپۍ ټولولې په بل يې موټرسائيکل نيولی وو. خوند خو يې ډېر وکړو. يو چي څا د ډرې نۀ وای. ښورېدو زما وېره کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم. وماته ځان داسې ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چې کوم. ټول په زېره خلګ په کښې سپارۀ وو. هغه وارۀ موټران مو سره جنګول.
دوه ځایه څرخونه وو. یو پورته کښته ګرځېدو بل شا و خوا. علي جان ویل "په دې کښې دې بیا سر ګرځي ." نور حیوانان، مرغان مو هم ولیدل ناوخته را ووتو. سړي ته یې هغه د دۀ راکړی شی څو روپۍ ور کړې. موټرسائیکل یې را روان کړ. کورته راغلو ویدۀ شو. سهار چې را پورته شو. چای مو وڅیښلې. د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دې دا زوی ځوان دی. په دې مې ښخې زړۀ ښۀ شو چې تعلیم یافته دی. دا ښۀ دی چې په کلي کښې مو سکول شته. ډېر بختور خلګ یاست. زمونږ د قام خو دا بد بختي په برخه ده. یو ځای ملایان ورته ولاړ دي سکولونه نۀ پرېږدي بل ځای بیا استاذان نۀ ورځي. ټول پر کورونو ناست دي حرامي تنخواګاني خوري.
یوه ورځ د یو استاذ مور مړه وه. زۀ هدیرې ته ورغلی وم. په مور پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات ګرځاوو. زۀ په کښې ناست وم. دا ملنډې مو په له ووهلې. د سمال به مو راونیوو زما قبول دی ببرته به مو ولاړ سړي ته ور کړ. ما در بخښلې دي.
زۀ په دې سوچ کښې ورک وم "تۀ دا ملایان ګوره. په دې ورځ هم خلګو ته سر نۀ ور خلاصوي. که نن یو ملا د دې سړي دا روپۍ وغورځووي چې په دې اسخات، زکواة او خیرات نۀ شته نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي بیا به وګورو چي خلک داسي کوي او که نهٔ۔د خلګو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نهٔ۔
د دې خلګو ایمان وما ته معلوم دی ۔دوو شیانو ته بېخي ژر وار خطا کېږي۔یو داسي بدرنګي بل د خان نوم ته۔
زهٔ د غټو خلګو هدیروته هم ورځم۔د ثواب په نیت نهٔ له شرمه۔ سبا په مخه سره ورځو۔زهٔ د هغو په هدیرو کښي هم دا خلک وینم په مړي پسې روپۍ ډېري وېشي ۔زهٔ هلته هم دا سوچ کوم "تهٔ دې خلګو ته وګوره۔ټول عمر یې د خلګو حق خوړلی دی ۔د خلګو جائیدادونه یې لاندي کړي دي ۔پر خلګو یې ظلمونه کړي دي ۔نن د هغو خلګو حق را اخلي بېرته یې و هغو خلګو ته په اسخات او خیرات کښي ورکوي ۔دلته هم د مولوي صېب ایمان....۔" ملایان صاحبانو ته څهٔ ډېري ورکوي۔
دا خبري مي په دې درته وکړې ۔ تعلیم یافته خلک نور که نهٔ وي په دې ښهٔ پوهېږي چي حرامیان څوک دي؟ حرامیتوب څوک کوي؟ " باباواړه وخندل۔زهٔ پوه شوم چي بابا ته ستا دا خبره ور په یاد شوه چي (حرامي او د ډمي زوی زهٔ یم ۔د ډمانو او حرامیانو خویونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی)۔کاکا خپله خبره جاري وساتله۔
"ژړګله ! باید پر دې لوستو او تعلیم یافته خلګو ونهٔ خاندو۔د دوی پر حال باید افسوس وکړو۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پوه شوم چې د کاکا ذهن د انصاف کچاریو ته لاړ. د بابا خندا بې ځایه ورته ښکاره شوه. د دۀ دا خیال نۀوو چې بابا پر دې وخندل چې زموږ په کلي کښې سکول نشته. د ملا سبق یې ویلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کلونه پس مورکۍ دباندي په هغه نغري کښې چای پر یښې وې چي چارپېره يې دوه ګزه دېوال پر راګرځولی وو. نور يې سر د سالي غوندي په بوټو پوښلی وو. سهار وختي او ماځيګر ښه ګزاره په کښې کېدله. غرمه او ماپښين ډېره تکليفجنه وه. اوس بوټي ډېرو بادونو او بارانو له ځانه سره وړي وو. پر سر يې اوس لوی لوی سوري وو. په دې تک سرۀ لمر به د نغري وڅنګ ته مورکۍ ناسته وه.

زۀ د لمانځۀ پر ځای ناست وم. دعا مي کړې وه. پخپله وړه خونه کښې مي شا و خوا کتل. چت څۀ د دېوالونه يې لا په لوګي تور وو. د شمال لور ته يوه وړه دړه پر دېوال ټک وهلې وه. يوه زړه کاسه، درې زاړۀ غابونه پر پراتۀ وو. يو د غوړو دونيم سېره ژېړ ټيم (ډوبی) پر پروت وو. د خورما درخته پر جوړه وه چي موږ به بوره که به بوره نه وه ګړه مو په کښې ښودله

د ختيځ لور ته يو لوړ ځای چي موږ يې سر په لرګيو پوښلی وو. برسېره مو دوې زړې بشترې ټولي پر ښودې چي هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلتک(برستن) ،هره نالي ته مورکۍ رنګ په رنګ پيني يښي وې ـلاندي يو سپين غټ صندوخ چي مورکۍ به زمور مينځلې جامې پکښې ښودې.
د سهېل له لور بې وتېولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه ـ لر را دې خواته يو غټ سوری چي د کړکۍ کار موځيني اخيستو. په ګرمي کښې به خلاص وو. په ژمي کښې به نيم په خټو بند وو. نيم به مو په ګدړو بنداوو.
د لوېديځ لور ته په ميان کښې نغری، په چت کښې پر هغه برابر دوه کښ (د لوګي د پاره سوری) ،يو جار (د بوټو ځای)جوړ وو. په ژمي به د نغري له يوې غاړي (لوري)مورکۍ له هغې بلې غاړي بابا کښېنستو. داسي نۀ چي يو زمور کور داسي وو. تقريباً د ټول کلي که يوه خونه وه که دوې، ټولي داسي وې.
په ټول کلي کښې دوه صفا ښاهسته کورونه وو لکه د نادرخان او ملک منګل .د دغو کور ته رنګارنګ مېلمانۀ هم راتلو. ودې ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واړاوو.
دا ښۀ شو چي مورکۍ دننه راغله .چائينکه او پيالې يې کښېښودې. پيالې يې ډکي کړې ولاړه شوه. د دړي له سره يې هغه د بورې ټيم (ډوبی) راخيستو. ما مصله را ټوله کړه. راغلم د مورکۍ له څنګه کښېنستم. پياله مي راپورته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "زويه ! دا روزانې پرېږده. دا ستا په وس نۀ كېږي. له خدايه به بله روزي غواړو. د غم روپۍ را وګټې خو نيم نۀ شوې پاته."

زۀ: "موري ! دا يو څو ورځې دي ورسره اموخته به شم. تر ما واړۀ هلكان د بل مزدورۍ كوي. ټوله ورځ بېلچې وهي."

موركۍ: "هغه له وړوكوالي په بېلچو وهلو اموخته دي."

زۀ: "زۀ به هم ځان په اموخته كوم. موږ ته يې څوك تياره راوړي."

زما و د موركۍ تر ميان لا دا خبري روانې وې چې چاى خلاصي شوې. موركۍ په خوا بدي ولاړه شوه. چائينكه او پيالې يې ټولي كړې. ما د ښوال ته شا ووهله. د ښار سوچ مي پر سپور كړو. بېرته را غبرګ شوم دې خپلو ناپوهانو خلګو او خړو كورونو، سپېرو دښتو، خړو پوټيانو او ښكو ته.

زړۀ به مي د شا له پښتى ونښتو "نۀ نۀ نۀ ځم نۀ ځم. دا خپل خلګ او خړ كورونه د دې خپلو دښتو سپېرې دوړې. پر دې سركسونو او پاركونو نۀ ور كوم." ګوره په دې كښې څو مره وخت تېر شوى وي. په دروازه كښې د خاټو (غاټو) كاكو زوى ودرېدو.

هلك: "سلطانه ! بابا ويل ما ښام دې ډوډۍ ته راشي."

زۀ: "خيرات مو كړى وو؟"

هلك: "نۀ مېلمانۀ دي."

زۀ: "مېلمانۀ څوك دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کیسه راته وکړه چي هلک روان شو۔ ماته دا سوچ را ولوېدو چي "دا څنګه ډوډۍ ده چي ته یې هم غوښتی یې ۔ په داسي ډوډۍ کښي خو بابا هم تر ننه چا نه دی غوښتی۔ ته یې څنګه وغوښتې؟ "

تر ماښامه مي دا خبره له ذهنه نه ووته ۔ ماښام داسي وخت ور روان شوم چي شه ترغوني وه ۔ د اسرې (لنډي برات)د څلورمي ورځې میاشت تر رڼه سترګه(ځلان سوری) لاندي تر غرۀ ښه لوړه ولاړه وه۔ تر میاشت لاندي بیا د غرۀ تر سره د اسمان کیناره داسي تکه توره وه چي سړي نه ده اوورو ګمان پر کولای شو ،نه د ګرځ چي ور ورسېدم ۔دوی دباندي کالي هوار کړی وو۔ چارپېره پنځۀ شپږ بالښته پراته وو۔ نور یې تلتکان کت کړي وو۔ د بالښتونو پر ځای یې یښي وو۔

له سلامه پس مي څپلۍ د هوار شوي کالي څنګ ته کښې چي خاتول کاکو او زویان ټول مخته راغلو۔روغبړ یې راسره وکړو کښېنستم۔زما له کښېنستو سره سم د دوی ږغ شو ۔موږ بېرته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو۔

سید ګل کاکو له درو زویانو سره را ورسېدو۔له سلامه پس روغبړ وشو چي دوی کښېنستو۔ خاتول کاکو زوی ته وویل "ورشه اوبه راوړه ۔ " هغه اوبه راوړې۔سید ګل کاکو ته یې ونیوې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید ګل کاکو: "خاتوله ! مور شو میا (ناوه) نیولې ده. تر هغه مور ستا په شي څکه نهٔ کوو تر څو چي دي بخښلي نهٔ یو."
خاتول کاکو: "سید ګله ! خدای به ټولي خیر کړي. تهٔ دا او به وڅیښه."
سید ګل کاکا: "خاتوله ! په اخلاص درته راغلی یم. نن زما غاړي ستا چاړه ده. نن مي د هر څهٔ اختیار ستا دی. ما تهٔ شین زړی کړی، ستړی کړی یې. ناحقه مي پر خلکو ګرځولی یې."
خاتول کاکو: "سید ګله ! ما هم داسي په اخلاص بخښلی یې لکه تهٔ چي راغلی یې. زما ستا له او وه سپڼسي قسم دی." سید ګل کاکو هڅه وکړه چي ور ولاړ شي.
خاتول کاکو: "سید ګله ! له دې ګایه (خبري) مي قسم دی. تر هغه چي او به دي نهٔ وي څښلې."
سید ګل کاکو او به ښودې. خاتول کاکو یې په ناستي په غاړه کښي لاس ور واچول. یو ار بیا ټولو په غېږ روغېړ وکړو.
ډوډۍ راغله. ښه ښوروا او توري، سپیني غوښي وې. ښهٔ تر بسو مو وخوړه. دسترخوان ټول شو. خاتول کاکو خپل زوی ته وویل ورشه ترخې چای پخې کړه.
سید ګل کاکو: "سلطانه زویه ! ډېر خوشاله شوم. چي خاتول ډوډۍ ته راغوښتی یې بل دي په ډېر کم عمر کي د یو ډېر لوي سړي کار کړی وو."
زهٔ پوه شوم چي په دې یې ډوډۍ ته راغوښتی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "سید ګل کاکو ! کوم کار؟ "
سید ګل کاکو: "هغه بازخان چې دې په څاپېره وهلی وو."
زۀ: "سید ګل کاکو ! مجبوره یې کړم." ټوله کیسه مې ورته وکړه
سید ګل کاکو: "زویه ! دا نوی نسل تر موږ ښۀ دی . د خبرې څۀ د څاپېړې ځواب نۀ ور پرېږدي . موږ لېوني یو چې پر ځوانانو لګېږو."
خاټول کاکو ته یې مخ ور واړاوو "خاټوله ! په ما و تا خو یې درې میاشتې ملنډې ووهلې . په دې هلکانو یې پخدای که درې ورځې ووهې."
زۀ: "سید ګل کاکو ! هغه څنګه؟ "
سید ګل کاکو: "زویه ! په دې خو خبر یې چې زما او د خاټول پر لښتې سره داوه وه."
زۀ : "هو خود خبر یم. تۀ په خاټول کاکو ملامت هم وې."
سید ګل کاکو: "هو زویه ! په پوهېدم . خبره مې تر خولۀ وتلې وه بیا مې دا تربورګلوي و سترګو ته ولاړه وه."
زۀ: "سید ګل کاکو ! هغه ورځ چې مولوي صېب نصیحت کاوو. زۀ پوهېدم چې تا یادوي چې تر ماجت را ووتو. یوار مې لا دا خیال شو چې سید ګل کاکو ته ووایه پر تربورو باچاهي مۀ کوه. په تربورو باچاهي وکړه بیا له دې خپله کم عمر او ستا له سپینې ږیرې شرمېدم . اوس دا راته ووایه ولې پښېمانه شوې . بې دریمه د خاټول کاکو کورته راغلې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیدګل کاکو: "زویه ! کیسه خو ډېره اوږده ده .لنډه به یې درته وکړم.ما چي په خاتول دعوه وکړه.خاتول په خان ننوتو.خان زۀ ورو غوښتم .موږ دواړو خپلي ورشي ورته وکړې .خان وویل "سمه ده بله ورځ به دواړه خپل ګواهان راولئ ."زما ګواهان خو نۀوو .خاتول هغې ورځي ته خپل ګواهان راوستو. په هغه ورځ خان نۀوو بلي خواته تللی وو.هم داسي په دې کښې درې میاشتي تېري شوې .کله به خان نۀوو ، کله په موږ کښې یو مانده ، کله موږ دواړه راغلي خان به نۀوو.
یوه ورځ مو خان پیدا کړی .دواړو ورته وویل "دا زموږ فیصله را وکړه.اوس خو دي کولمې راکښې پرې کړې."
خان یوه ورقه راکړه .دا هغه پلاني سړي ته ورو وړئ .هغه به ستاسو خلاصه در وکړي." موږ هغه ورقه راواخیسته هغه سړي ته راغلو چي یو عام کاروبار یې د کرایې په دوکان کښې کاوو. دۀ په دوکان کښې دېوال ته شا وهلې وه . موږ هغه د خان ورقه ورته ونیوه .دی هغسې دېوال ته پروت وو.یو بل ځوان چي په دوکان کښې ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "تۀ هغه کتابچه راواخله ویې ګوره.زۀ په کومه ورځ خلاص یم."
چي دا خبره یې وکړه .ما بېرته هغه ورقه ځیني راونیوه .خاتول ته مي وویل "راځه ." چي را ووتو. څو ښکنځل مي ځان ته وکړو ، څو خاتول ته. له هغه پس مي ورته وویل "ماښام ډوډۍ وکړه.زۀ له زویانو سره کورته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږ سپين ږيرو كښي كه دا ستاسو عقل واى. ولي به مو دومره ځله خوارول. "

په دې وخت كښي د ختيځ له لوري توره وريځ راروانه وه. تنا او برېښنا نۀ سره پرېكېده.

د چاى له ځيښلو سره سم د خاتول كاكو له كوره را رخصت شو چي زۀ كور ته راورسېدم. د باران څاڅكي هم شروع شو. كالي دباندي هوار وو. ما خپل كالى له واره سره ونغښت دننه مي يو ورړو. موركۍ خپل او د بابا كالى دننه راوړو. يوه د اوبو بدنۍ دباندي پاته وه. زۀ په هغه زورور باران كښي ور ووتم. بدنۍ مي رادننه كړه. يو ځاى باران زورور وو بل ځاى هوا. زما په خيال داسي زړۀ به نۀ وو په ټول كلي كښي چي په كوګل كښي به پر كرار وو.

خونه څڅېدله چي په كور كښي څۀ لوښي وو هغه مو په خونه كښي اوبو ته كښېښودل. د دروازې خواته خونه څڅېدله. موږ پروا نۀ په كوله. د موركۍ څراغ په لاس كښي وو. وار به نۀ وو هغه دېوال ته به ورغله په كوم دېوال چي به دريا ځړېده بيا به مي ور ناره كړه "موري ! تۀ دا څراغ راوړه. دا ډک لوښي به وباسم." چي ما به لا ټول لوښي نۀ وو كتلي. موركۍ به بيا تر دريا را رسېدلې وه. د باران تر درېدو پوري موږ په ولاړې ولاړ وو. د سهاركاه وخواته مو بشترې هواري كړې بيا زۀ ويدۀ شوى وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه غرمکۍ وه چي را ویښ شوم ـ د مخ د مینځلو اوبه مي را واخیستې راووتم ـ د خونو شاته وګرځېدم ـ کیلوال مي لیدو چي د خونو پر چتونو ولاړ وو ـ خود به د هر چا خونه لکه زمورږ دا تويېده ـ خاوري یا به یې ګل پر اچاوۀ ـ هوا ښه ولاړه وه ـ ډنه مېغ (تبش) وو ـ کله‌ي د باران له اوبو ډک ولاړ وو ـ نېز (سېلاب) راغلی وو ـ
زمورږ د کلي پر ماندۀ اوبه لوري را اوښتې وې ـ تر له هغه مځکه چي په سترګو ښکارېده ختمې او اوبه اوبه وه ـ ځو ځوانان چي کاني او لرګي یې په لاس کښي وو ـ له هغه بله لوري یو اځي لاجور شېخ لاسونه سره غورځول ـ ما بدنۍ کښېښوده مخه مي ور وکړه ـ په دې چټک ور روان وم چي لاجور شېخ خورږ نۀ کړي چي ور نژدې شوم ـ لاجور شېخ د یوې ورېې ماشومي سور نری پړونی تر سر تړلی وو ـ شین اوږد قمیس یې په غاړه ، پرتوګ یې دومره غړلی وو ـ خلګو به داسي محسوسوله چي ببخي یې پرتوګ شته نۀ ـ تکه سپینه د ماشومانو سدرۍ (چي تل به خپلي مور په کور کښي ورجوړوله) په غاړه وه ـ توري زړې ، پرې خپلۍ یې په پښو کښي کشولې ـ
یو لوی مار چي نیازۀ (سېلاب) راوړی وو ـ غولۍ غولۍ پروت وو ـ ببخي د حرکت نۀ وو ـ ځوانانو وژلی ـ لاجور شېخ نۀ ور پرېښودی ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیل یې داوو "دا ماران هغه ماران نهٔ دي کوم چي تاسو په پخوانیو نکلونو کښې اورېدلي دي ـ دا ماران تاسو تجربه کړئ ـ دا چي د انسان رږغ واوري تښتي ـ تر هغه انسان نهٔ خوري چي پښه یې لوړه نهٔ وي پر یښې ـ
هغه ماران او دېوان اوس هم هغسي مست ګرځي ـ اوس هم هغسي سپین دېو د تور تابع دی ـ اوس هم هغه ښاماران هغسي پر خزانو پراتهٔ دي خلګ چیچي ـ د زهرو اثر یې بیا د چیچلي سړي په لمسیانو او کړوسیانو کښې لا وي ـ څړیکي او دردونه ګالي ـ "
په دې وخت کښې غمخوار کاکا وویل "شېخ صحي وایي ـ دا ماران سړی نهٔ چیچي ـ که یې چیچلای اوس به زما له دوولس تنه کالهٔ څه یو نهٔ وو ـ زما د غرهٔ په باره کښې له کلونو څلور پنځهٔ ماران اوسي چي موږ په کډه راشو ـ زهٔ مېښې ته ورشم ـ دوی ووینم په خونه کښې د ننه پر غولي ګرځي چي کله موږ په کډه ور شو بیا دوي د خوني په شاتیرو کښې ګرځي ـ "
دلته په ځوانانو کښې د یوهٔ رږغ شو "غمخوار کاکا ! لږ ښهٔ پکښې وکړه ـ " کټ کټ ټولو وخندل ـ
غمخوار کاکا په تونده لهجه ورته وویل "ناپوهي دي ښهٔ درسره وکړي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

هم داسي وخت تېرېدو ـ ما خپله مزدوري کوله ـ کليوال هم په پېغورنو ستړي شو ـ نور يې حرموني ، ډم او د زرداني يار راته ويل نۀوو په وس ـ يوه زردانه وه ـ هغه د چا پر چم ځان مي نۀ شو ځيني خلاصولای ـ اوس مي د مزدورۍ له روپيو ښې ډېري روپۍ هم له مورکۍ او بابا پټې کړې وې ـ

اوس کلونه تېر وو ـ جمال څۀ کوې سدو لا څو واره ښار ته تللی وو ـ يوه ورځ مي جمال کښېناوو ـ

زۀ: "ياره ! که له دې واره ښار ته تللې زۀ هم درسره ځم ـ دورې به يو کار پيدا کړو ـ "

جمال: "دريمه ورځ زۀ ځم ـ هلګۍ مي ببخي ډېري پروتې دي ـ په دوکان کښې ببخي شی نشته ـ په دې مي وځنډولې چي لږ نور يخ شي بيا ښې ګراني خرڅېږي ـ "

د جمال طبيعت ډېر خراب راښکارېدو ـ له جماله مي پوښتنه وکړه ـ

زۀ: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څۀ خراب دی؟ "

جمال: "سلطانه وروره ! مورږ دي خدای له موره خلاص کړي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي؟ "
جمال: "مور چي يې په ښۀ او بد نۀ واى پوه کړي. ښاهسته به د دې نورو خلکو په شان ګرځېدو. نۀ به مو د چا په ژوند کار وو. نۀ به مو د چا په درد ،غم ،لوږه او تنده کار وو. "
زۀ: "جماله ! دا څوک دى چي ستا دومره زړۀ په شين دى . زمور په کلي کښي يو څو کوره دي چي ښه ګزاره يې کېږي . نور خو ټول دا زمور په شان وږي ،تږي او لوڅ دي. "
جمال: "ياره ! هغه بله شپه مورکۍ د لنډي صادق د کور کيسه راته وکړه . ياره ! خوب څۀ قسم پخداى اوښکي مې په سترګو کښي نۀ درېدې.
هغه بله شپه بابا او سدو ويدۀ شو.زۀ هم په بشتره کښي پروت وم. مورکۍ بشترې ته راغله په بشتره کښي ناسته وه. سر يې ټينګ په يوۀ لاس نيولى وو. ما پر ږغ کړو "مورکۍ ! خير دى ولـي دي سـر پـه لاس کښـي نيـولى دى . سـر دي خوږېږي؟ "مورکۍ راته وويل "نۀ زويه !." ما ورته وويل "بيا ولي په بشتره کښي ناسته يې؟ سر دي په لاسونو کښي ټينګ نيولى دى. دومره وش دي وکړو. يو کيسه خو شته؟ "
مورکۍ وويل "نن د زرغونې ترور پوښتني ته ورغلم .دومره مې زړۀ پر خوږ شو چي را ياده شي سر مي پرله وګرځي . يوار خو يې نږور کله ښه وي کله لېونۍ وي . ټينګه يې په کور کښي تړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مېږۀ خو يې تر نږور له مخه لا ناروغه وو. په ځولۍ کښې يې هم دباندي هم دننه وړو.

يوه دا وه په کلي کښې به ګرځېده . له چا ګرېوان وړی په مزدوري ور کړی. چاته وړی په مزدورۍ ور ورېشلي. کله چا زوړ قميس، چا من غنم په زکواة کښې ور کړي.

يو زوی يې درلود چې مزدوري، پور او دار يې کول، کور يې چلاوو. اوس دا هم ناروغه پر بشتره پروته وه. په رڼو اوښکو يې ژړل. ما ورته وويل "زرغونې ترورې ! تا خو په دې نېستي، ناروغي کښې بېخي چورت نۀ وهلو. په هغه سره نېستي او ناروغي کښې به دي تل خولۀ له خندا ډکه وه."

دې يوارد را پورته کېدو هڅه وکړه. بېرته يې سر پر بالښت ولګاوو. دومره د زړۀ له زوره يې وژړل. زۀ د هغې غيرتمندي زرغونې وژړاته حېرانه وم. سپين او تور قمر وېښتان يې داسي سره نښتي وو لکه کراسته. هغه غوښن سپين مخ يې نن پر هډونو خالي پوست پاته وو. شنۀ خالونه يې په ژړ مخ کښې تور ښکارېدو. يو څۀ وخت پس يې ما په خپل پړوني اوښکي ور پاکي کړې.

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لورې ! يو خو به ته وماته حق رابخښې تا له ما سره بېخي ډېري نېکۍ کړې دي." ما ورته وويل "زرغونې ترورې ! تۀ وموږ ته حق رابخښه. زموږ څۀ حق دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترور راته وويل "زرداني لوري ! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خدای به يې در کوي . ستا به دا خيال وي چې د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده . نه لوري ! دا درې مياشتې کېږي يوه لور مې په کډه راغلې ده . د مېړه يې د مېرګي غوندي ناروغي ده . د دې يو ځای تې . بې ده بل ځای يې په نس (د اولاد په ځای) کښې دانه ده . درې ورې لورکۍ ، يو وړوکی زوی لري . په خدای چې راغلي دي که يې تبخی پر اړولی دی ګني دی خو څه کوې .
د دې لورکۍ اولاد مې تر زړه لوېږي . "
بيا لکه له اوبو ډک لوښی ويشې ده . سترګي يې له اوښکو ډکې شوې . له دې واره زما هم تر وس ووتو ومې ژړل . را ولاړه شوم . زرغونه ترور مې هغسې پر بالښت پروته پرې ښوده . "
په دې وخت کښې زما هم سترګې را ډکې شوې . مورکۍ ته مې وويل "بس . "
زه: "زه اوس څه ورسره کولای شم . له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي . دا خو مې له بابا او مورکۍ په دې پټې کړې وې چې ښار ته په لاړ شم . "
جمال: "پنځه سوه (500) به مورکۍ ته ور کړو . مورکۍ به يې ور وړي . زه او ته چې ښار ته لاړ شو . هګۍ به خرڅي کړو بيا خو روپۍ په لاس راځي . "
زه: "سمه ده . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړې.
زۀ: "جماله ! داسي نۀ وي تۀ زردانه ترور يا بابا او مورکۍ ته ووايې چي سلطان له ما سره ښار ته ځي."
جمال: "سلطانه ! لېونی خو نۀ يم."
دريمه ورځ سهار وختي د پاځۀ سړک په لور روان شوم. له ډېره انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته زړوکی بس راورسېدو. د جمال هګۍ يې د بس سر ته وخېژولې. موږ دننه د بس د ميان په خالي چوکيو کښېنستو. نوري د شا چوکۍ ټولي خالي وې.
ښۀ ډېر لاړو. يو وخت د استاذ له څنګه ناست سړی را روان شو. پر يوه او بله چوکۍ يې لاس ښودل تر موږه راورسېدو. جمال پر ما نږغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه ." ما پنځه سوه روپۍ ورکړې.
هغه سړی: "سل روپۍ نوري را کړه."
جمال: "ياره ! هګۍ دي څۀ او سپني خو نۀ دي چي تۀ يې دوه سوه (200) غواړې."
سړی: "څه پنځوست (50) راکړه. اوس خو به خوشاله يې."
جمال: "اوس دي هم ډېر تاوني کړو." پنځوس دۀ له خپله جېبه ورکړې.
يو بل په عمر پوخ سړی چي زموږ په څنګ کښې د هغې بلي خوا په خالي چوکيو کښي يواځي ناست وو. ويې خندل او ويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل "زموږ پخوا کښې د یو سپین ږیري دا ګپه ډېره مشهوره ده . وایي هغه د خپل بس مونشي ته ویل ورارۀ کرایه خو معلومه ده . په بشتره کښې یې سره رسوه ." پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل.

یو وخت مې جمال ته وویل "زما خوا ګرځې ." جمال ښیښه خلاصه کړه. زۀ یې د ښیښې خوا ته واړولم. هغه سپین ږیري سړي له دې واره ښېخې ډېر په زوره وخندل.

جمال: "کاکا ! بیا یوه ګپه در په یاد شوه که څۀ؟ "

سپین ږیری: "هو زویه ! تر دې ځوانه پورې یوه خبره راپه یاد شوه . یوه ورځ یو سړي ښځه بس ته راوخېژوله . ښځې ورته ویل "تۀ ورشه یوه د پلاستک خالي لوته را واخله . زما په لاره خوا ګرځي." هغه سړي وخندل "ستا عورته زموږ بخته...... د خلګو ښځې نارینه ته وایي ورشه یو څۀ پروټ راواخله په لاره کښې به مو سات پر تېر وي . زموږ دا وایي ور شه خالي لوته راوړه زۀ خوړلي پرې باسم (باقی)."

د سپین ږیري پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل. دا سې په تلو تلو کښې ما پېښېن قضا ښار ته ورسېدو. هګۍ مو ډېرې په احتیاط را کوزي کړې . رکشه ته مو وخېژولې . د هګیو دوکان ته راغلو. هګۍ مو له رکشې راکوزي کړې . په دوکان کښې ناست سپین ږیري وویل "د چای یې ږغ هوټلي ته ور وکړئ."

جمال: "کاکا ! د ماځیګر اذان شوی دی که نۀ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! دا ښار دی څهٔ کلی خو نهٔ دی چې د ماځیگر لمونځ خلگ ناوخته کوي. موږ جمع لا وکړه."
جمال: "کاکا !موږ به لمنځونه وکړو. لږ به مو له دوړو (گرځو) مخ صفا شي خو داسي شوي یو لکه د خاورو شیطانان."
کاکا: "سمه ده. ور شئ لمنځونه وکړئ. له هغې خوا چې راځئ د چای ورته ووایاست."
جمال: "سمه ده."
لمنځونه مو په مخامخ ماجت کښې وکړو. له هغې خوا مو هوټلي ته د چای وویل. چای راغلې.
کاکا: "جماله ! دا ورور تر تا مشر نهٔ ښکاري؟"
جمال: "نهٔ کاکا ! دا مي ورور نهٔ دی. کلیوال مي دی."
کاکا: "په گنه کښي تا ته ډېر ورته دی. یقین مي نهٔ راځي چې کلیوال دي دی."
جمال: "نهٔ کاکا ! ریښتیا درته وایم."
کاکا: "سمه ده. زویه ! د سړي په پېژندنه کښې زهٔ اکثره نهٔ غلطېدم. نن گوره څنگه غلط شوم."
جمال: "کاکا ! موږ څو په ښار کښي گرځو."
کاکا: "خو د لاړ شی. ماښام بیا کور ته راشئ. داسي نهٔ وي تاسو په هوټل کښي شپه وکړئ."
جمال: "نهٔ کاکا ! لیوني خو نهٔ یو چې په هوټل کښې به شپه کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ووتو۔ په ښار کښي جمال له مخه زۀ ور پسې وم ۔هغه د جمال خبره وه په کلي کښي چي يې راته کړې وه ۔ يو ښا هسته ځايونه، ښا هسته خلګ، نر او ښځې ګډ ګرځېدو۔ نۀ مخ پټې وو۔ يو ځای خړ شيان پخېدل ۔جمال ور وګرځېدو۔ له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چي د ستي هغه سړي له جوش غوړويو راوکښو۔ له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښي ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښي ونيوه ۔دۀ خپله خوړه ۔ جمال: "سلطانه ! دا ګرمه و خوره ۔دا ګرمه ښۀ خوند کوي ۔"

زۀ: "د دې شي نوم څۀ دی؟ "

جمال: "سمبوسه۔"

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښي و نيوه ۔په هغه پنډ ځای مه يې خولۀ ډکه کړه ۔توبه توبه يو ګرمه وه بل ترخه۔ خولۀ يې را پخه کړه۔ ما اوف اوف کول جمال راباندي خندل۔يو وخت پر داسي ځای برابر شو چي په کتار کښي موڅيان ناست وو۔ څوک تر سرۀ، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونۀ سايوان لاندي ناست وو۔چا سلايي، چا پالش کاوۀ ۔ يوۀ خو بېخي تعويذ په پاځۀ کښي ګنډلو۔

هم داسي يو دوه ماشومان چي وړوکی څادر يې هوار کړی وو۔ درې څلور د عطرو غټې شيښې پر پروتې وې۔يو لوی د مصالې سرنج (بمبه) چي په هغه يې وړې ښيښې ډکولې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د پلاستیک لوتي له پټاټو ډکي ېښي ويې .ناري يې وهلې "دړې په سل دړې په سل." يو سړی چي يو شی د سړک په څنګ کښي درولی وو . يو لوی څرخ يې په پښه اړاوو. لوړه توره ډبره ډېره تېزه څرخېدله. کاکا بياتياني، چاړې په تېرولې چي بياتي يا چاړه به يې ور نژدې کړه ترغځي (بڅرکي) تر غورځېدو .خلګ په کتار کښي ورته ولاړ وو. هر چا پر خپل وار بياتي او چاړه اخيسته روپۍ يې ورکولې.

زۀ: "ياره جماله ! تۀ چي اول وار ښار ته راغلې.د يوار په سرکس کتو دي دا زموږ په رنګه خوار هېر شو.د ښار ښاهست دي ټکي په ټکي راته وويلو خو نۀ د خوارو خلګو."

جمال داسي ځان وا چاوو لکه زما خبره چي يې ښېخي اورېدلې نۀ وي .دوباره مي په يوۀ لاس دی تر لاس ونيوو. هغه بل د هغو خوارو مزدورو په لور

زۀ: "ځان به نۀ اچوې. د دې خوارو دي ولي نۀ راته وويل؟ "

جمال: "بخښنه غواړم.ملامت يم چي د ښار د رڼاګانو ، هسکو محلونو ، مستو خلګو مي درته وويل.د ځان په شان خوار مي هېر وو. "

داسي تر ماښامه په ښار کښي وګرځېدو. د ماښام لمنځونه مو په يو دومره ښاهسته ماجت کښي وکړو. پخدای که مي زړۀ ځيني تلو. له ماجته را ووتو د کاکا د کور په لور روان وو. جمالو خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالو ! پر څۀ دي وخندل؟ "
جمال: "سلطانه ! زۀ چي اول وار له بابا سره راغلم . ماښام په دې ځای کښې را روان وو. ما چي د خلګو دا ګڼه ګونه ولیده . بابا ته مي وویل "بابا ! دا خلګ ماښام ډوډۍ چیري خوري او وید ېږي چیري؟ یاره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا ولیده بل وخت زما د بابا داسي خندا نۀده په یاد. " د کاکا کور ته ډېر ناوخته ورسېدو.
دې ته مي سترګې وختې چي کله به ډوډۍ راوړي . یو وخت ماشوم د لاس او به راوړې . جمال له ماشومه پوښتنه وکړه "بابا او علي چیري دي. " ماشوم وویل "دلته یو همسایه ډوډۍ کړې وه بابا هغه ته ولاړ. علي جان دلې نۀ وي . کله کله راځي . هغه په پلاني ښار کښې کالج وایي. "
ډوډۍ راغله . له ډوډۍ خوړلو پس دواړو لمنځونه وکړو. بشترې مو هواري کړې . ویدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

سهار چي را پورته شوو۔ د اود سو او لمونځو پس مي جمال ته وويل
زۀ: "جماله وروره ! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلګو۔ زموږ ژوند خو د انسانانو نۀ دی۔ د حيوانانو دی۔"
جمال هغه انګلسي ناول په لاس کښي پرله اړاوو چي پروند موږ په ښار کښي له يوې ربړې والا څخه رانيوو۔ جمال وخندل۔
جمال: "هو تۀ د دې خلګو وښۀ ژوند ته حېران يې۔ زۀ دې بېشرمه ليکوال ته ۔ دومره بربنډې خبري ۔ دا خبري زموږ ليکوالان دغسي نۀ شي کولای۔ په کتاب کښي خو يې هوس وچ کړې "۔
زۀ: "زموږ ليکوالان هسي کمزوري دي ګني دا لار ډېره پخوا خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده۔"
کاکا پتنوس په لاس کښي دننه راغلی۔ له اسلام عليکم، زموږ له وعليکم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو۔ پيالو ته يې لاس وراچاوو۔ جمال قسم وکړ ۔ جمال چای واچولې ۔ د بسکټو يو غاب يې د کاکا خواته بل يې زموږ د دوو په ميان کښېښودو۔
کاکا: "پر څۀ مو بحث وو؟ "
جمال: "کاکا ! پر دې ليکوال۔" کتاب يې ورښکاره کړ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! زۀ خو په دې انګلسي لږ هم نۀ پوهېږم . په دې اوردو کښي لا ګزاره کولای شم .دا اوس په تا سو دوو کښي کوم يو ويلای شي؟ "
جمال: "کاکا ! دواړه يې هم لوستلی شو هم يې ليکلی شو. "
کاکا: "ستا سو په کلي کښي خو سکول نشته جماله ستا کيسه بابا راته کړې وه.دا سلطان خو تۀ وايې چي زموږ کليوال دی. "
جمال: "کاکا دا خبره رېښتيا ده چي دی زموږ کليوال دی مګر زموږ مور تر موږ وروڼو هم دۀ ته ډېره توجه او مينه ور کوي. "
کاکا وخندل.
کاکا: "ما درته وويل چي زۀ د انسانانو په پېژندنه کښي کله هم نۀ يم خطا شوی.يو رښته يې درسره شته.هره رښته چي يې ده. "
جمال: "نۀ کاکا ! په خپلې لا نۀ يو سره ګډ. "
کاکا: "زويه ! ما داسي وروڼه لا ليدلي دي.يو پلاني خپل بل پلاني خپل وي بل داسي وروڼه چي يو له يوۀ بل له بل مذهب سر تعلق لري. هم داسي وروڼه چي يو له يوې بل له بلې ژبې سره تعلق لري بل خپلي نۀ ده ضروري. دوستی به مو سره کړې وي. يو څۀ به ضرور وي.خير دا راته ووايه شپه را سره کوی که کورته ځی. دوکان بند دی ځو ناوخته دی. "
جمال: "کاکا ! زۀ کورته ځم.سلطان دلې يو کار پيدا کوي. "
په دې وخت کښي ټول په يوار را ولاړ شوو.تر خونه راووتو. دباندي په کوڅه کښي راروان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "دلته یو سړی دی راځي له ما څخه هګکۍ وړي . هغه راته وویل یو سړی را پیدا کړه . یوه بنګله مي اخیستې ده خوشې ولاړه ده .هغه به ګوري . په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي . بدبخته چي ویې وینې دده مزدورپه کاروي .هغه ورځ یې ویل بلې خواته ځم کېدای شي ډېروخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه پوري په ګپه ګپه کښې راورسېدو. جمال ته مو رخصت ور کړو. جمال روان شو. کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه . موږ په دوکان کښې ناست وو. کاکا د کلي حال راڅخه کاوه. په دې وخت کښې کاکا هوټلي ته ور ږغ کړو چای راوړه.

هوټلي: "کاکا ! چای به وځنډېږي. باروالا نشته."

کاکا: "باروالا غواړې چي په لاس یې در کړم؟ "

هوټلي: "هو خود یې غواړم."

کاکا ماته مخ را واړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوې یا دي خوښه ده؟ "

زۀ: "خود کاکا !په مزدوري کښې شرم نشته خود یې کوم."

دواړه هوټل ته ورغلو. کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه.

زه: "په کار څۀ نابلده یم. خوشکه به نۀ کوې. تنخوا تر هغه بل باروالا څۀ کمه راکړه . داسي نۀ وي تۀ پوچه خبره وکړې دستي دي کار پرېږدم."

هوټلي: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مي شروع کړو. هوټل تیاره ماښام بندېدو. د پردېسۍ دي ځان په خولهٔ شي. د شپې چي به پر بشتره پرېوتم د ستي به مورکۍ، بابا ،زردانه ترور او د خړ کلي کوڅې،د کور او کلي تر میان سپین ډګری چي هر ماځیګر به ببتي ،بډۍ او خوسی پر کېدو.ټول به مي وسترګو ته جګ ودرېدو. په دې سوچ ،سوچ کښي به کوتره ترور را په یاد شوه چي یکي یو زوی سرفراز یې درلود.هغه هم پرېدي جنګ ته د جهاد په نیت تللی وو. ناوکۍ یې د پلار پر کور ناسته وه.

اخیر د سرفراز خسر د سرفراز پلار ته وویل "دا خپله نږور له ما یوسه ." د سرفراز پلار ورته وویل "زهٔ ښځه څهٔ کوم.تر ما له تا سره ښه ده چي ناسته وي."

د سرفراز پلار یې پر دې مجبوره کړی چي خپله نږور یې کورته راوسته .کلونه تېر شو.د سرفراز د مور هیله نهٔ خته .هر ماخوستن یې په دې نیت بشتره هواروله . تر سر یې د اوبو بدنۍ ډکه ښوده چي نن به زما د زړهٔ ټوټه راشي. نن به زما د زړهٔ ټوټه راشي.

ټوله شپه به وخالي بشتره ته ناسته وه .اوښکي به یې له سترګو بهېدې . ښېراوي به یې کولې "سپین پوښو !!!!!دواړي مو خطا شه. یوه مو هم مهٔ سمېږه . څهٔ مو راباندي وو چي زما د زړهٔ ټوټه مو ولېږله.څهٔ وکړم؟ څهٔ وکړم؟ نور څهٔ کولای شم؟.دغسي مو ناوکۍ په سرو لاسو خالي بشتره ته کښېنه . زما د زړهٔ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوټې به د چا په وينو لاس سرۀ وي . د چا به د دۀ په وينو لاس لړلي وي."

پر دې ځاى به و دربده "داسي نۀ وي د بل په وينو د دۀ لاس سرۀ وي." ولاړه به شوه "داسي نۀ شي کېدلاى.زما د زړۀ ټوټه که نن نۀ راغله سبا ضرور راځي."

بل يې څه کولی شو. مېړۀ او نږور به يې هم په بشترو کښي پراتۀ وو اوښکي به يې تويولې. دوې درې مياشتي چي به د شپې په بشتره کښي پرېوتم يوې او بلې خواته به اوښتم را اوښتم.

په دومره وخت کښي زما له رکښې والا(د هوټل د مالک د خور زوى وو)سره شناخت شو.له دۀ سره مي په دې خالي کوڅو کښي رکشه چلوله .رکشه مي زده کړه . هم داسي په مياشت دوې کښي جمال راتلو د کور کلي حوال يې راوړو. کال پوره شو.

له يو سوزوکي والا سره مي شناخت جوړ شو. ياره شوق څۀ عجبه شی دی چي د چرګانو پر قصابو ګرځېدو. هر ماښام يې هغه پاته ګندګي ټولوله . ټاکلي ځاى ته يې وړه . ما په هغه بدبويي کښي له دۀ سره شپه تر نيمايي د سوزوکي د زده کېدو په خاطر تېروله چي دا مي يقين شو چي اوس دي موټر هم زده دی.د رکشې استاذ ته مي وويل

زۀ: "لېسنس به څنګه جوړوو ؟ "

استاذ: "دوه عکسونه،دوه زره روپۍ راکړه .په هفته (اونۍ)کښي لېسنس جوړ وغواړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي استاذه ! د ډاکټر سرټيفيکېټ نۀ غواړي؟ "
استاذ: "نۀ."
زۀ: "دوی څۀ خبر دي چې زما لاس، پښې، سترګې ټولې ثابتې دي؟ "
استاذ: "دوه زره روپۍ ګواهي ورکوي."
زۀ: "دوی په دې څۀ خبر دي چې زما موټر زده دی. امتحان خو به را څخه اخلي؟ "
استاذ وخندل او ماته يې وويل
استاذ: "امتحان هم دا دوه زره روپۍ ورکوي. "
هغسې وشو. په هفته کښې استاذ جوړ لېسنس په لاس را کړ. په دې کښې کلونه تېر شو. يو سهار کاکا را ناره کړه. زۀ ورغلم. يو سړی په موټر کښې ناست وو . دوه هلکان هم په موټر کښې ورسره وو. له موټره يې را ږغ کړو "کاکا ! دوه دړژنه(درزنه) هګۍ راواخله." دوباره يې بيا تر موټر سر را ويستو "کاکا ! چې ماشيني هګۍ را نۀ کړې. "کاکا هګۍ شمار کړې. پر ما يې را ږغ کړو
کاکا: "راشه دد دې سړي. مزدور پکار دی."
زۀ: "کاکا ! اوس يې درته وويل که هغه کلونه مخکې چې يې درته ويلي وو؟ "
کاکا وخندل
کاکا: "درځه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا هکي ورکولې هغه سړي ته يې وويل
کاکا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی."
سړی: "هو. تا پیدا کړی که څنګه؟"
کاکا: هو. دغه ځوان دی."
سړي ماته سترګي را واړولې. ښه په غور يې راته کتل بيا يې
وويل سړی: "ما او تا بل وخت سره ليدلي دي؟"
زۀ: "نۀ اول وار دی."
سړی: "که اول وار دی که دويم خو ماته ډېر شناخته ښکاربږې
."
زه: "څۀ ووايم."
سړی: "دا خندا خو دي ببخي ډېره شناخته راته ښکاره شوه."
کاکا: "د يو بل چا شک به دي وربانديي راځي. دا سي ډېر خلک
شته چي يو و بل ته په ګنه کښي ډېر ورته وي."
سړی: "څۀ ووايم. څوک يې، د چا زوی يې او هغه څۀ کار کوې؟"
ما د خپلي کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه.
سړی: "څۀ ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"
زه: "پروند يو سپين ږيری سړی راغلی و ماته يې و ويل له موږ
سره خيراتي ايمبولنس چلوه. په ځای کښي ناست او سه هر کله
چي لاوارثه مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه. موږ به حکم
درکوو او تۀ به يې رسوې. ښه تنخوا هم درکوو. ما ويل څۀ
ووايم بل وخت مي دا مزدوري نۀ ده کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "بس بس موټر چلولای شې؟ هغه هم زما سړی درته راغلی دی. هغه سپین ږیري دا دا نښانې یې دي. لس زره روپۍ درکوم له پېرې کولو پس ښه خرچه هم درکوم بل ځای درکوم. د ورځې که دې بله مزدوري کوله کوه یې. زۀ دې له بلې مزدورۍ نۀ راګرځوم خو تیاره ماښام به بنګلې ته ځان رسوې. په بنګله کښې یوه خونه درکوم. په هغه کښې به اوسې."

زۀ: "صېبه! بل کار خو نۀ ورسره کېږي چې په پېره درسره لاړ شم. د هوټل له مزورۍ خو ووتم بیا به درې څلور ورځې بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پیدا کوم."

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه. دا هوټل به پرېږدي. بنګله دې چیرې ده؟"

سړی: "سمه ده. چوکیداري به هم ورکړم. ماځیګر زۀ درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښې ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کیلۍ هم راسره نشته."

کاکا: "څنګه دا خو نژدې هم ده؟"

زۀ: "خوښه مې ده."

زۀ چې له کاکا او سړي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سړي کیسه مې ټوله ورته وکړه.

هوټل والا: "تنخوا به در زیاته کړم. کار مۀ راپرېږده."

زۀ: "استاذه! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته ګران دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ماځیګر مي ټول هغه د بنګلې مالک ته په انتظار تېر کړو۔
سړی نۀ راغلی۔ په دې بل ماپښین وختي سړی راغلی۔
د هوټل له مالکه مي د تلو اجازه وغوښته۔هغه اجازه راکړه۔له
سړي سره په موټر کښې کښېنستم ۔خدای شته د موټر ناستي
ډېر خوند راکړی ۔ سوکه سوکه بنګلې ته ورسېدو۔په ګېټ
کښې یې موټر ودراوو۔ګېټ یې خلاص کړ په بنګله ور دننه شو۔
وګېټ ته نژدې وړه خونه یې را خلاصه کړه۔ماته یې وویل
سړی: "په دې کښې به تۀ اوسې ۔دا دوې کیلۍ واخله ۔یوه د
ګېټ ده دا بله د دې خونې ده ۔دومره خیال به یې ساتې لکه خپله
بنګله چې دې وي۔"
زۀ: "خود به یې ساتم ۔روپۍ راکوې د خدای پر پار خویې نۀ در
ګورم۔
سړی: "په جمعه دوې کښې زۀ او کور والا راځو دلته شپه کوو
بل ځوک بېخي نۀ درته راځي۔وخت ناوخته هغه څو کسان خود
درته راځي چې له بنګلې څه سامان وړي یا یې راوړي۔ هغه ټول
درپېژنم۔" بېرته راووتو۔په موټر کښې د هوټل په لوري سره را
روان وو۔بېخي ډېر یې زما په لور کتل۔
سړی: "عجبه خبره ده ۔زما د بېخي ډېر شناخته شک درباندې
راځي۔ تۀ وایې موږ بېخي سره لیدلي نۀ دي۔"
زۀ: "څۀ ووایم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کبني هوټل ته راورسېدو۔ زۀ يې کوز کړم دی روان شو۔
ماښام مي په هوټل کبني ډوډۍ وخوړه۔ د هغه چا بنګلې ته لاړم
چي خلګو فريد صېب ورته ويل۔ دا يوۀ چاته نۀوو معلوم چي
څۀ کار کوي ۔دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم۔
هغه د دۀ خبره وه ۔په جمعه دوې کبني چي به دی راغلی،درې
څلور پنځۀ کسه به نور هم ورسره وو۔ډوډۍ او کبابونه به يې را
اخيستي وو ، سره له څو بوتلو(ما شربت ګڼلی وو)چي ډوډۍ به
يې وخوړه خالي بوتلونه به يې د بنګلې د خونو سر ته وغورځول
چي کله به ورسره راغلي مېلمانۀ وو تو۔ يوه ښاهسته ښځه به
راغله۔ ګېټ به يې وټکاوو۔ ما به ګېټ ورخلاص کړو۔ دا به دننه
ورغله۔
يوه ورځ هغه ښځه راغله ۔ مېلمانۀ لا دلې وو۔ما دروازه
ورخلاصه کړه۔دې رانه وپوښتل
ښځه: "مېلمانۀ تللي دي۔"
زۀ: "نۀ دلې دي۔"
دا راغله زما په خونه کبني راسره کښېنسته۔ ما دروازه بنده
کړه چي کښېنسته پړونی يې لرې له ځانه واړاوو۔دومره نرۍ
جامې يې اغوستې وې چي ټوله ځيګر يې تر ښکارېدو۔زۀ
وشرمېدم ۔سترګې مي واړولې بيا مي تر هغه د دې په لور
سترګې نۀ دي اړولې چي مېلمانۀ وو تو۔دا هم له خوني ور ووته۔
فريدصېب تر لاس ونيوه۔سره روان شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښځه خو مي له اولي ورځي د رنډی شک وو ،نۀ د فريدصېب د ښځې۔ يو خو فريدصېب سپين ږيری دی۔ تک سپين سر يې په نکريځو تورولی ۔ږېره او بربت يې پاک خرېيل۔ په وچ زور يې ځان ځوان کړی وو۔ ښځه بېخي ځوانه وه بل که د دۀ ښځه وای خو ماشومان به ورسره وو۔ کله به بېرته پښېمانه شوم چي سپين ږيری سړی دی داسي به څنګه کوي۔

بو تلونه مي هغه ورځ وپېژندل چي له بارانه سره ډېره تېزه هوا ملګرې وه،بو تلونه يې د خوني له سره کښته را وغورځول۔له دې واره جمال دونيمي مياشتي پس راغلی۔

زۀ: "ولي ورورہ ! دو مره وځنډې دې؟ "

جمال: "له دې واره خو يخ وو۔ هګی نۀ خرابېدې ۔په دې وځنډېدم۔" چای مو سره وڅښلې۔ جمال د کلي سرسري حال احوال را کړی۔ما د دې خپلي مسافرۍ او مزدورۍ حال احوال ورکړی۔

زۀ: "ورورہ ! تۀ اوس په ښار کښي وګرځه۔زۀ به کار وکړم۔"

جمال: "ورورہ ! زۀ په ښار کښي ګرځېدلی يم۔سودا مي کړې ده۔ پروندی راغلی يم۔ که کورته حال احوال يا شی لېږې۔"

زۀ "نۀ تۀ دا راته ووايه چيري وې؟ شپه دې چيري وکړه؟ "

جمال: "له علي جان سره۔"

زۀ: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه ۔په يو څو شپو کښي که خير وو زۀ هم کلي ته درځم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال رخصت شو. زۀ په خپل کار اخته شوم. ماښام مي د هوټل مالک ته وويل "زۀ سبا او بل سبا کښې کورته ځم . خپل حساب وکړه . د حساب وکړو. د هوټل د ډوډۍ حساب مي ورکړ. په دې سهار په ښار کښې وګرځېدم. د بابا ، مورکۍ او زردانې تر ور د پاره ښۀ ښۀ کالي رانيوو. ځان ته هر شی نوی نوی. هوټل ته راغلم. ډوډۍ مي وخوړه. ماخوستن بنګلې ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سهار چي راپورته شوم ښېخي د ېر باران اورېدلی وو۔ سپین کالي مي واغوستلو۔ توره او خړه قمره اوږده سدری، ژېړه زري لونګۍ مي ټینګه په هنداره کښي ښه په خیال وتړله ۔ نوې سرې ښکاري څپلۍ هزاره جوړ مي په پښو کړې چي ځان مي تیار کړ۔ غوټه مي را په شا کړه را ووتم ۔ په رکشه کښي کښېنستم ۔ رکشه روانه شوه ۔ هر وخت چي به موټر یا بل شی تېر شو۔ پر رکشه به اوبه وغورځېدې۔

د رکشې والا وویل "اهي ستا۔" یو څواره چي مي د دۀ له خولې دا واورېدو چيدۀ بیا وویل "اهي ستا۔"ما ورته وویل "نوریې وماته راپرېږده۔"

د رکشې والا پر شا را وکتل له خنداشین (ټیکۍ)شو۔ دا وخت د سړک په منځ کښي ډنډ اوبه ولاړي وې چي رکشه لړ په کښي لاړه بیا بنده شوه۔ دۀ پر شا را وکتل ماته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رکشې والا: "دا ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
چې دی کوز شو. پرتوګ يې راپورته کړو. له رکشې سره يې د رکشې د کښلو په خاطر زور شروع کړ. ما هم پرتوګ راپورته کړ. راکوز شوم. خپله غوټه مې را په شا کړه چې تر اوبو را ووتم. د دۀ په سترګو شوم. را ناره يې کړه
رکشې والا: "اې دله ! دا زما روپۍ راوړه."
ما له هغه ځايه خپلې نوې څپلۍ ورښکاره کړې.
زۀ: "دله ! تۀ دا زما د نوو څپليو روپۍ راوړه." زما له دې خبرې سره دۀ په اوبو کښې را منډه کړه چې تر ما را رسېدو. ما وخندل.
رکشې والا: "تا څۀ....."
زۀ: "زۀ يې نۀ خورم. که دی ښۀ شی دی تۀ يې وخوره."
زۀ او دی چې لاس او ګرېوان کېدو. خلک ميان ته راغلو.
رکشې والا: "شرم نۀ لري- زما روپۍ يې نۀ کړې را رهي شو."
زۀ: "وروره ! په رکشه کښې ستړی شوم. دلته ورته ناست يم چې رکښه سمه شي. زۀ ورسره ځم."
دی په ګونجې تندي، تونده لهجه ږغېدو. زۀ په ورين تندي، وړه وړه خندا ورته ږغېدم. خلک چې څۀ راتلو هغو د رکشې والا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامتاوو۔ اخیر مجبوره شو په اوبو ګډ شو چې څو قدمه د رکشې په لوري لاړ ببرته یې شاته را وکتل
رکشې والا: "اې دله ! داسې نهٔ وي زهٔ په رکشه اخته شم. تهٔ لاړ شې۔"
زهٔ: "نهٔ ځم وروره ! څهٔ خر سړی یې۔"
رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔" ببرته را غبرګ شو۔
زهٔ: "وروره ! لاړ شه۔ څهٔ تورزړی انسان یې۔ په لوړه دي لا هم باور نهٔ کېږي؟"
رکشې والا: "ولې مې نهٔ کېږي۔"
زهٔ: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔"
رکشې والا: "دله ! داسې نهٔ وي رانه لاړ شې۔ زما روپۍ به یوسې۔"
زهٔ: "نهٔ ځم، نهٔ ځم، نهٔ ځم۔"
د ی خوار په اوبو ګډ شو۔ وار به نهٔ وو شاته به یې راوکتل۔ زهٔ د سړک پر څنډه ورته ناست وم۔ دهٔ چې به زما پر خوا را وکتل۔ زهٔ به یې ناست ولیدم خولهٔ به یې وښوربده۔ ما به له دې ځایه ور ناره کړه
زهٔ: "لس واره۔"
دی به بیا زما پر خوا په اوبو کښې را رهي شو۔ ما به ببرته ور ناره کړه
زهٔ: "هله ژر شه۔ ببخي ډېر ناوخته شوم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی به بېرته د رکشې په لور ورغلی . یو وخت د دهٔ له رکشې سره زور ونه وو. ما بله رکشه ته لاس ورکړ چې رکشه ودرېده . غوټه مې پکښې کښېښوده . رکشه روانه شوه. ما سر تر رکشه ورا ویستلی چې ور ناره مې کړه.
زهٔ: "رکشې والا ! خپل جوار ګوره.د شکانه په قسمونو باور مهٔ کوه. "
د دهٔ خوار خو بل شی په وس کښې نهٔ وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکنځلو په شان پورته کښته کاوو.
اډې ته راغلم.په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زهٔ کښېنستم. بس روان شو.زما ببېخي ترډېره وخت دې ته فکر نهٔ وو چې له تا سره په څنګ کښې دوه کسه نور هم ناست دي.
یو وخت چې مې په څنګ کښې ناست سړي په کټ کټ وخندل. ما سترګې ورواړولې.زما په څنګ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ،د مخ په لوړو دوو غاښونو کښې یو وتلی. تور، خیرن پټکی. یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلې څو تاره ږیره،تک تورکالي،اوږده وېښتان،تکه سره بلوڅي خولۍ یې پر سر وه.کیسه یې څهٔ داسي ورته وکوله سپین ږیری: "سو جا ملک پښ داسي کتار کاوهٔ په درست دیار کښې داسي د موري زوی نهٔ وو چې له دهٔ یې کتار ګټلو.سو جا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک چې به کتار ته کښېنستو بېخي ډېر نندارچیان به پر چارپېره وو.

یوه ورځ ماځیګر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی. پر سوجا ملک یې بږغ کړو "هلکه سوجا ! را ووځه."

له سوجا سره یو بل سړی ولاړ وو. په آره کښې یې غاښونه ورته کښل. چې د سړي آره یې په لاس ورکړه. راووتو د باندې په دروازه کې ښځه وغځېدو چې ستوماني یې ووته. د خان پر نوکر یې بږغ کړ "څه دي ویل؟ د بل د در سپیه !!! ." نوکر ورته وویل "دا څه .... خورې؟ "سوجا ورته وویل "که ښځه کار دی خو ته یې وخوره."

ټولو ولاړو خلګو په یو وار په کټ کټ وخندل. دا سي ښکاره شوه چې دا ولاړ خلک ټول د سوجا همدرده دي. د خان نوکر زورونه وهل. پوچ رد یې ویل. خلګو نیولی وو. سوجا له خپله دوکانه د لوېدیځ په لور تر سړک راپوري وتو. د شاه جهان میدیکل مخته په برنډه (برآمده) کښې پر یو اوږده بېنچ (په سپین رنګ رنګېدلی وو) کښېنستو.

د خان نوکر د سړک له هغه بلې غاړې ورغښتو. خلګو ټینګ نیولی وو. سوجا یو ګړی ناست وو بیا ولاړ شو. له میډیکله یې یوه ښه هواره تخته راویسته چې په برنډه کښې یې کښېښوده. په شنۀ رنګ، په خړه تخته کښې د اتلسو کاڼو (ګاټو) کتار جوړ وو. یو د مسالې دبلی یې خلاص کړ. دوه رنګه ګاټي یې راتوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګاټي ټول له چادره (ټیم) څخه جوړ وو. یو درې کونجه بل څلورکونجه. ژر ژر یې درې کونجه یوې خوا ته کښېښودو. څلورکونجه بلې خوا ته. را ولاړ شو. خلګو ته یې ورناره کړه "دا سړی را پرېږدئ. کتار تیار دی."
خلګو نۀ ور پرېښودی. اخیر د سړک هغه بلې غاړې ته ورغلی. د خان پر نوکر یې غېږ وګرځوله "راځه د سړک هغه بلې غاړې ته راکښ یې کړو چې تر سړک واوښتو. د میډیکل په څنګ کښې هوټل ته یې ور ږغ کړ "ښې یخې اوبه او دوې چائینکې چای راوړه." د خان نوکر یې پر هغه اوږد سپین بېنچ کښېناوو. دی مخامخ پر مځکه ورته ناست وو.
هوټلي چای اوبه راوړې. سوچا د اوبو ګلاس ډک کړ. د خان نوکر ته یې نیولی وو چې د خان نوکر خولۀ بیا چپه وخوځوله. سوچا ولاړ شو او ورته وېې ویل "بس بس !!! نورې دې نۀ اورم. دا اوبه ونیسه. نور به ما اورې. تۀ په دې خبر یې چې پښ، پېښور، ډم ته دلته هغه خلګ لا هم د سپي په نظر ګوري چې په کور کښې د ماښام اوږۀ نۀ لرې. دا خلګ زما په خیال ډېر غلط دي. کوم چا ته چې د سپي په نظر ګوري هغه نه دي سپي. زما په خیال سپي هغه دي چې په کور کښې اوږۀ نۀ لرې یا هغه دي چې د بل د در په ډوډۍ مست دي."
تیاره ماښام بس ودرېدو. زۀ راکوز شوم. غوټه په شا په لاره را روان وم. دا سوچ مې کاوۀ "بابا ! چې دا تور پټکی وتړې. سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي، توره سدرۍ واغوندي. د زرتارو کپۍ (مچنې) په پښو کړي .سم دم ملک به ښکاري - مورکۍ چې دا جامې واغوندي، پړونی پر سر کړي. د ملک ښځه به ښکاري." کورته راورسېدم.

مورکۍ او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښې لاس را واچاول. د روغبړ پر وخت یې له ډېري خوشالۍ ژړل .هم داسي په ګپه ګپه کښې ډوډۍ وخوړه شوه.

سهار چې ماجت ته لاړم .له لمانځۀ راووتو-ټولو راغلو کليوالو ،له مولوي صېب سره مي پر خپل وار روغبړ وکړ.

مولوي صېب: "ماشاء الله سلطانه ! ډېر په ښۀ رنګ شوی یې . پښتنو څومره ښۀ ویلي دي (د مریي غوندي یې وګټه د باچا غوندي یې وخوره)."

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم. په دروازه کښې مي ټوخه وکړه. په خونه وردننه شوم. دوی چې زۀ ولیدم ټول را ولاړ شو. زرداني ترور لا هغه خپل عدت نۀوو پرې یښی. په غېږ کښي یې ټینګ نیولی وم. اوښکي یې څڅولې.

زۀ: "بس دی اوس مي پرېږده .هغه نور خواران دي په ولاړه مړۀ کړو."

چي دې مي له غاړې لاس وکښو. له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغبړ وکړ. په ګپه ګپه کښي چای راغلې، په اوبو کښي جوش هګۍ، ورسره بسکټ . چای مي وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جماله ! کورته ځم ـ غرمه به کور تېره کړم ـ که یو کوشنی کوشنی کار وو ـ هغه به ماپښېن وکړم ـ سبا که خیر وو بېرته ځم ـ
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلې ـ د غرمې ډوډۍ به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو ـ د غرمې له ډوډۍ پس چې را روانېدم ـ زردانې ترور بېخي ډېري زارۍ راته وکړې چې ماښام ډوډۍ ته راشه ـ که ډوډۍ ته نۀ راځې ـ ډوډۍ وخوره راشه چې رخصت مې را واخیستو راووتم ـ زردانه ترور او جمال دواړه تر خونه دباندې راسره راووتو ـ جمال په دروازه کښې پاته شو ـ زردانه ترور یو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مې ور واړاوو ـ د زردانې ترور سترګې له اوښکو ډکې وې ـ دا وخت یې خندا او ژړا دواړه پر شونډو ښکارېده ـ ما مخ پر بله خوا واړاوو ـ راروان شوم بیا مې پر شا نۀ دي ور کتلي ـ
کورته راغلم ـ بابا او مورکۍ د کور د خوني و مخ ته بابا پروت وو ـ سر یې پر جګ شنۀ بالښت ایښی وو ـ مورکۍ یې وڅنګ ته ناسته وه ـ یو ځنګون یې لوړ پر بدنۍ ایښی وو چې زۀ کښېنستم ـ بابا را پورته شو ـ مورکۍ تر ځنګانۀ لاندې بدنۍ واخیسته ولاړه شوه ـ بابا بېخي تر ډېره حېران حېران راته کتل ـ مورکۍ بېرته راغله ـ د اوبو ډکه بدنۍ یې راته ونیوه ـ
مورکۍ: "سلطانه زویه ! ډوډۍ به درته را واخلم ـ "
زۀ: "نۀ موري ! ډوډۍ مې له جماله سره وخوړه ـ "
مورکۍ کراره کښېنسته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا: "زویه ! دومره خوشاله یم . دومره خوشاله یم چي له خوشالۍ مي پښې مځکي ته نۀ رسي. په دا سي جامه کښې مي په خدای که دا خیال وو چي یو بل څوک دي زما کورته راشي ګني چیري زما خپل زوی !."
مورکۍ: "سلطانه زویه ! دا بالښت در کش کړه. سر پر ولګوه. ما پښین به که خیر وو ګپي کوو. "
ما بالښت را کش کړ. سر مي پر ولګاوو. ویدۀ شوی وم. ما پښین را ووتم. په کلي کښې و ګرځېدم. هغه خلګ (دټولو چي له ما نفرت کېدو)له دې واره هر یو په راپسې وو چي له ما سره به ډوډۍ خوري بل به ویل له ما سره به ډوډۍ خورې. هم مي دا لس شپې په کلي کښې وکړې. ډوډۍ مي یوه شپه هم په خپل کور کښې نۀ و خوړه. په سهار مي له مورکۍ، بابا ،زردانې او له نورو رخصت را واخیستو. یو ولسمه شپه مي بیرته ښار ته را ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د ژوند شپې ورځي خو تېرېدې ـ ډېر ناکراره غوندې وم ـ
فريد صېب رکشه را واخيسته ـ په ورځ مې په ښار کښې رکښه چلوله ـ ماښام بنګلې ته راتلم ـ په مياشت دوې کښې به په ورځ يا شپه مړی پيدا شو ـ مور په خپلو څلورو پنځو ملګرو تر ځايه رساوو ـ د مړي وارث به را سره نۀ وو ـ
کله کله به دا سودا راولوېده ـ دا څنګه چې مور هر مړی وړو د هغه وارث نۀ وي بل زمور ملګري ښې سپيني جامې واغوندي، سپيني خولۍ پر سر کړي، لويي اوږدې تسپې يې په لاس کښې وي.. .... يو ځای به يې زۀ پر هوټل، دښت يا غرۀ کښې کوز کړم ـ
ماته به يې ويل "تۀ د مړي د خپلوانو چغې نۀ شې برداشتولای ـ تۀ دلته پاته شه ـ" دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چې له هغه لوري به راغلو ـ ايمبولنس به يې وماته په لاس را کړ ـ دوی به ويدۀ شول ـ د مړو سلسله هم داسې روانه وه ـ
په ښار کښې د رکښې روزګار ډېر ښۀ وو ـ ښېخې ډېرې روپۍ مې ګټلې ـ کله به فريد صېب يا به د دۀ په څلورو پنځو ملګرو کښې يوۀ راته وويل "پر هغه پلانکي چوک به پوليس درته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ له هغه سره به لاړ شي۔ يو څۀ سامان به در کړي۔ را به يې
وړي۔"
په دې ډول کلونه تېر شو۔ ببخي ډېرې روپۍ مې پيدا کړې۔ په
ښار کښې مې يو سراى رانيوو چې په مخ کښې يې دوه کچه په
ختو جوړ دکانونه هم درلود۔ هغه کچه دوکانونه مې پاخۀ جوړ
کړو۔ ښه کرايه د سراى د دوکانو هم راتله۔ اوس کلونه تېر وو۔
دا مې غوښت چې مياشت ژر پوره شي ۔ جمال به راشي ۔ د
کور، کلي، زردانې ترور احوال به راوړي۔ دا به ورته وايې چې
دوا ړه کورونه به په کډه راولو چې څنګه مياشت پوره شوه ۔
جمال نۀ راغلو۔ اوس مې هره ورځ انتظار وو۔ نن به جمال راشي۔
نن به جمال راشي۔
دوې مياشتې تيرې شوې خو جمال نۀ راغلی ۔ دريمه مياشت
نيمه تېره وه چې جمال راغلی۔ په منډه منډه يې دوکاندار ته
هګۍ ور کړې۔ په ولاړې يې چاى را سره وڅيښلې۔ دا خبره يې
راته وکړه "مور کۍ ناروغه ده ۔" ما په رکشه کښې اډې ته
راوړی ۔ په بس کښې کښېنستو ۔ بس روان شو۔ ما ورځ په ښار
کښې تېره کړه۔ دې خواته رکشه بوځه سواري يو سه۔ دې خواته
لاړ شه راشه۔
تياره ماښام مې د سلامي رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو
(ملنګي به منې) رکشه مې ور تېزه کړه ۔ څو واره مې بتۍ ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چې ورسره پر څنګ شوم "سلامیه ! څنګه یې؟ ورک یې سړیه !۔"
زۀ چې پر تېرېدو شوم۔ پر سلامي مې ږغ کړو "سواري ورسوه۔ نمکین هوټل ته راشه ۔د نمکین هوټل پر تړه نمکین روشونه خورو۔"
سلامي راته وویل "سمه ده۔"
زۀ راغلم د رنګین هوټل پر تړه د سلامي د راتلو په انتظار ناست وم ۔سلامی بېخي ډېر ناوخته شو۔دلته پر لوړه تړه یو سړی وېدۀ وو۔سپین نری څادر یې د غوماڅو (مچهرو) په وجه اغوستی وو۔یو سپین غټ کتاب یې تر سر څلور کونجه بالښت لاندي ښکارېدو۔ ما دهوټل له مالکانو څخه وګڼلی۔
زۀ یواځي د دۀ له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم ۔ ویدۀ سړی له خوبه داسي ږغېدو۔پخدای که ما د ویښ سړي له خولې داسي خبري اورېدلې دي ۔ ویدۀ سړي په خوب کښې څۀ داسي ویل "وش ! څۀ وکړم۔خدایه ! تۀ خو زموږ ملګري وینې څۀ یې ویل اوس څۀ کوي چې خوږ ځای ته یې ګوته ور وړې دستي لکه سپین پوښي فتوا دربانـدي لګوي ۔"یو څۀ وخت یې ږغ ورک شو بیا یې وویل "نۀ نۀ څۀ ملایان خو نۀ دي چې تور لاسونه در پوري مښي ۔"بیا یې ږغ ورک شو۔ یو څۀ وخت پس یې په زوره وویل "نۀ نۀ کوم پرتوګ چې د قام د پار وخېژي ۔ هغه بربنډ تر ډېرو پټو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خندا وړ دی نۀ هغه مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د مظلوم د پاره څاپېره پر ولګېږي ـ دريم هغه مشر د ښرلو ورړ دی چي کور، کلی او قام نۀ په جوړېږي ـ"
په دې وخت کښي يو بل ځوان راغلی ويدۀ سړی يې را پورته کړو ـ هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو ـ ماته يې را وکتل له ورې خندا سره يې راته وويل "د دۀ عدت دی .له خوبه نۀ ږغېږي"
زما د هوټل بند بېدو ته ور پام شو ـ چا دېګونه او غابونه مينځلو، چا د باندي شيان دننه کول ـ هغه احمد جان ته راغلی سړي ته مي وويل "ملګري ته په انتظار وم نۀ راغلی .که د يو روش را ولېږلی مننه به دي وي .ناوخته دی داسي نۀ وي چي هوټل بند شي ـ" هغه سړي په تلو تلو کښي ويل "که ختم شوي نۀ وو ـ"
روش او اوبه يې راوړې ـ ما په هغو اوبو لاس ومينځلو ـ ډوډۍ مي و خوړه سلامی نۀ راغلی ـ را ولاړ شوم ـ بنګلې ته راغلم ـ داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېدې ـ يوه شپه ګېټ وټکېدو ـ زۀ ورغلم ګېټ مي ورخلاص کړو ـ هغه بربنډه ښځه ولاړه وه ـ
زۀ: "فريد صيب نن نۀ دی راغلی ـ"
بربنډه: "اوس راځي ـ زۀ يې دلته نژدې کوزه کړم ـ له دۀ سره يو مېلمۀ وو ـ هغه يې کورته رساوو ـ راپسې دی ـ"
زۀ: "بله ورځ چي فريدصيب نۀ وي ـ تۀ به دننه نۀ راځې ګني نن به زما له مخه ورته وايې چي تۀ نۀ يې سلطان ما نۀ پرېږدي ـ اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو راغلي يې. تر هغه زما په خونه کښې کښېنه. فريد صېب ماته ويلي دي چې زۀ نۀ وم. زما پلار درغلی دننه به يې مۀ در پرېږدې."

بربنډه: "راځي راپسې دی."

زۀ: "ښۀ دی چې راځي. زما په خونه کښې انتظار ورته وکړه. د بنګلې په خوا به نۀ تېرېږې."

بربنډه: "سمه ده. ستا خونې ته مې درپرېږده."

دا دننه لاړه ما ګېټ بند کړ. پر بنګله چارپېره راوګرځېدم. ډېر ستړی وم. دباندې مې بېخي ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب راتلو دننه ورغلم. بربنډه زما په بشتره کښې پروته وه. ډېرې زارۍ مې ورته وکړې چې "خدای ته وګوره کور ته لاړه شه. فريد صېب چې تر اوسه نۀ راغلو خدای خبر چې بيا راشي." دې سر نۀ خلاصاوو. يو څۀ وخت پس يې وويل

بربنډه: "راشه زما له څنګه پرېوځه. زۀ پخدای که په دې توره شپه کورته لاړم. نن شپه به زۀ او تۀ په دې خونه او بشتره کښې دوه په دوه تېروو."

زۀ ډېر وو ېرېدم. ټول بدن مې رېږدېدو.

زۀ: "په سوکه ووځه ګني په زوره دې باسم."

بربنډه: "زۀ نارې وهم چې وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې چې زۀ يې راوستم اوس روپۍ نۀ راکوي."

زۀ: "پوليس راغواړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربنډه: "ورشه را ویې غواړه. ستا څهٔ خیال دی. زما د پولیس ځواب نهٔ دی زده."
زهٔ: "څهٔ دي راباندي دي؟"
بربنډه: "د اوو میاشتو اولاد مي په نس کښي دی. دا ومنه چي زما دی."
د بدن هر اندام مي رېږدېدو. هر وېښته مي جګ جګ ولاړ وو.
زهٔ: "څنګه د فرید صبب اولاد زهٔ قبول کړم؟ تهٔ لېونۍ یې که دي سر سپیو وړی دی."
بربنډه: "که د ځان خیر غواړې. دروازه هسي وګرځوه بندوه یې مهٔ چي څوک یې پوري وهي د ستي خلاصه شي. په دې کښي هم ستا خیر دی هم زما."
ما په خونه کښي شاوخوا کتل بل هیڅ په نظر نهٔ راغلو. یوه وړه کړکۍ چي په سپین رنګ رنګېدلې وه، ښیښې یې ماتي وې. ما یې د هري ماتي ښیښې په ځای کښي خړ غوندي کلک کاغذ ور کړی وو. یو هغه پخوانی ساده عکس چي خونه مي را پاکوله تر ډبر ګند لاندي مي پیدا کړ. له خاورو مي صفا کړ. په فرېم کښي مي بند کړو. له هغه وخته تر دې وخته په دېوال ځړېدو. هغه عکس ما په دې ځړولی وو چي وماته یې سترګي او پوزه د ببخي ډبر شناخته سړي ښکارېدې. نور یې ږیره خرېیلې وه، توره لنګوټه یې پېچلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه د غسل خانې دروازه وه .یوار مي لا دا خیال شو چي "په دې غسل خانه دننه شه.دروازه بنده کړه. مۀ یې خلاصه وه.هغه وړه چوکۍ تر سر لاندي کړه.کراره ویدۀ شه بیا مي دا خبره ذهن ته راغله. داسي نۀ وي دروازه له دباندي در پسې بنده کړي. دا بربنډه له بنګلې څخه یو شی یوسي. "

د بربنډي دا زارۍ وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره کښې پرېوځه. فرید راځي. هغه ماځیګر لا بنګلې ته راغلی دی. نوره کیسه چي فرید راشي ببرته لاړ شي زۀ یې درته کوم .راشه راشه که د ځان یا زما خیر غواړې."

دلته نور وېري واخیستم .څو واره مي دا خیال شو چي "راشه منډه کړه .ببرته به پر منډه پښېمانه شوم چي څنګه د فریدصېب سره خیانت کوې؟ " مجبوره شوم ورغلم په بشتره کښې ورسره پرېوتم.یو څۀ وخت پس مي د سړي ټوخه تر غوږ شوه.

بربنډه: "ځان ویدۀ واچووه."

دروازه چي را خلاصه شوه .فرید صېب یوې بلي خواته ځنګېدو خوني ته دننه راغلی. په ګانګوړه (د نشې په حالت کښې په اړه ژبه)راته ورغېدو

فرید صېب: "هلکه سلطانه ! تۀ په دې نۀ یې خبر چي دا شبنم زما ښځه ده؟ "

زۀ: "صېبه ! خبر یم."

فرید صېب: "بیا دي ولي له ځان سره ویده کړې ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "ورته وايه له خلګو پر وېرېږم. خلګ ورپسې وو."
زۀ: "صېبه ! له خلګو پر وېرېږم."
فريد صېب: "دغسې د نر بچيه !."
فريد صيب غوځار شو. ګوته يې اول لا د ځرخي توپنچې په ماشه کښې وه . ټک شو. زۀ وروغورځېدم د توپنچې لاس مې ټينګ کړو. زما او د دۀ په زورونو کښې دوه ټکه نور هم وشو چې توپنچه يې له لاسه ووته بيا يې په پوچ ويلو شروع وکړه.
فريد صېب: "سلطانه ! تۀ ما ور پربږده چې ورسره معلومه يې کړم. دا دې ځوک چې يو يوار يې زما شبنم وېرولې ده بيا پر ما ټکان کوي . دوی زما له نامۀ ځخه نۀ دي خبر. افرين سلطانه ! چې زما د شبنم دې دومره خيال ساتلی دی."
زۀ: "صېبه ! اخير د فريد صېب غوندې سړي مزدور يم."
شبنم: "که اوس دی نۀ وای. خلګو ګوره له ما سره ځۀ ځۀ کړي وای."
ما چې سترګې د شبنم په لور وراړولې . شبنم موبائيل زموږ په لور نيولی وو.
زۀ: "شبنم ! دا ځۀ کوې؟"
شبنم لاس پر خولۀ ونيوو.
فريد صېب: "ځوک وو هغه خلګ؟ تۀ اوس ور ناره کړه چې را شي. دوی د فريد له زوره نۀ دي خبر چې د فريد شبنم ته لاس ور اچوي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "را ولاړه شوه ـ ته اوس درځه چي ځای ته لاړ شو ـ"
فريد صيب: "شبنمه ! ته څه وايي؟ دا خلګ معاف کړم ـ"
شبنم: "نه چي ته يې معاف کړې خو زه يې نه معافه وم ـ خو دا د دې ځای خبري نه دي ـ ستا مزدور سلطان ولاړ دی ـ د هغه ترمخ ځنګه دا خبري درته وکړم ـ"
شبنم تر يوه ما تر بل لاس ونيوو روان مو کړ چي خوني ته ورغلو ـ څو بوتلونه، مېوې، د کباب غابونه پراته وو ـ دی مو پر پلنګ پرې يستو ـ
شبنم: "زه دروازه بندوم ته لږ ارام وکړه ـ سلطانه ! موبائيل در ونيسه ـ ويډيو جوړوه ـ"
زه: "شبنم ! يو خو زه په دې نه پوهېږم بل له فريد صيب سره خيانت نه کوم ـ"
شبنم: "که د ځان خير غواړې د غه موقع ده بيا داسي موقع پخدای که يا تا پيدا کړه يا ما ـ له موقعې فايده واخله ـ ويډيو روانه ده ـ دومره کوه چي زموږ د دوو مخونه ښه ښکاريږدو ـ هلته يې ښه تر ډېره او په غور نيسه ـ نوري خبري به بيا وروسته کوو ـ"
ما موبائيل ونيوو ـ دا ورغله له فريد صيب سره پر پلنګ پرېوته ـ ماته يې اشاره وکړه چي موبائل واړوه ـ دې په خپل لاس د فريد صيب لاس پر ځان وا ړاوو ـ ماته يې اشاره وکړه چي را نژدې شه ـ زه ور نژدې شوم ـ دې دا اشاره وکړه چي زموږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو ودرېږه ـ زهٔ د دوي دوو سر ته ولاړ وم ـ شبنم د لاس په اشاره موبائيل زمونږ خولو ته رانژدې کړه ـ ما موبائيل نيولی وو چې دې ويل هغسې مې کول ـ په زړهٔ مې يو خدای ښهٔ خبر وو.

فريد صېب: "شبنمه! څوک وو چې تا ته يې په بد نظر وکتل ـ"

شبنم: "ستا د مور مېړونه ـ"

فريدصېب: "چې پيدا يې کړم ـ په ګوليو به يې در غلبېل کړم ـ"

شبنم: "له مخه سره يې لږ پام کوه ـ دا سې نهٔ وي بيا يې خپلې کورنۍ نهٔ پېژني ـ"

فريد صېب: "شبنم! دا دي ښهٔ وويل ـ زما د مور به څو مېړونه وي؟"

شبنم: "څهٔ خبره يم ـ وتا ته به معلوم وي ـ"

فريد صېب: "څه هر څو چې دي ـ"

شبنم: "يو خو دوی ستا له زوره او غيرته نهٔ دي خبر بل د دوی دا خيال دی چې دی په شبنم هم لکه خپله مور خوا نهٔ بدوي ـ"

فريد صېب: "نهٔ نهٔ پر تا خو به ټول په ګوليو سوري سوري کړم ـ"

شبنم: "تهٔ دا سې وکړه پټ شه ـ کېدای شي ببرته راشي ـ"

فريد صېب: "هو دا دي ښهٔ وويل ـ"

شبنم شړۍ پر هواره کړه ـ وماته يې اشاره وکړه چې در ووځه ـ زهٔ را ووتم ـ شبنم هم راپسې راغله ـ موبائيل يې زما له لاسه واخيستو ـ ببرته دننه ورغله ـ زهٔ راغلم په خونه کښې ناست وم ـ وهغه فرېم ته مې کتل چې ګولۍ پکښې ولګېده ـ ښيښه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتـه شوه ـ هم يې عكس سوری شو ـ ښځه ډېر وخت پس شبنم راغله ـ وماته يې وويل

شبنم: "زۀ كورته ځم ـ نوري خبري به بله ورځ كوو ـ"

زۀ: "شبنم ! تا به چيري پيدا كوم؟ "

شبنم: "زۀ په خپله درته راځم ـ تۀ مۀ راپسې ګرځه ـ فريد صيب كه سهار پوښتنه در څخه وكړه ـ ورته ووايه ستا كور والا شبنم سهار د وخته لاړه ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سهار مي لمونځ وکړ. مسله مي ټولوله چي فريد صيب په خوني را د ننه شو. ماته يې په عاجزي وويل.

فريدصيب: "سلطانه! برايه د شپې چي څۀ وشو پر هغو زۀ بخښنه غواړم. بل وخت به دا سي حرکت نۀ کوم.

زۀ: "نۀ صيبه! زۀ ستا مزدور يم. تۀ په ما هر امتحان کولای شې."

فريد صيب حيريان غوندي شو.

فريد صيب: "دا تۀ امتحان بولې؟"

زۀ: "نور يې څه وګڼم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي بنګلې ته راغلی وې. دا به دي کتل چي دی څۀ وخت بنګلې ته راځي."

فريد صيب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله راته وکړي چي ځان يې ښۀ په دلي دوري خبرو ستړی کړ. ما سر نۀ خلاصاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "صېبه ! ځو ببخي ډېر نا وخته يو ـ "
فريد صېب: "دا يوه کيسه درته کوم بيا به لاړ شي ـ ښادي خان يو زورور سړی وو. لکه دا ماته چي ګوري ـ مړی يې وکړو. د ښار هر سړی په خبر وو خو چا خولۀ نۀ سره پورته کوله ـ يو چا به خود ورته ويلي وو چي "دا ټوله خلګ وايي مړی دۀ کړی دی ـ تۀ په دې خبر يې که نۀ؟ "
هغه زورور سړي ورته وويل "نۀ زۀ خو چي له چا پوښتنه وکړم ـ دا پلانکی چا مړ کړ. هغه راته ووايي خدای به په خبر وي ـ " هغه سړي ورته وويل "دا سي وکړه وګرځه ـ په ښار کښي ړوند سړی پيدا کړه ـ له هغه څخه پوښتنه وکړه ـ "
زورور په ښار کښي ډېري ورځي وګرځېدو ـ يو ړوند سړی يې پيدا کړ. ورغلی وځنګ ته يې کښېنستو ـ له روغبړه پس يې ړاندۀ ته څو روپۍ هم ورکړې ـ د کور حال احوال يې ځيني وکړو. ړاندۀ ورته وويل "د دې ښار او سېدونکی يم ـ "بيا يې له زوروره پوښتنه وکړه "ستا نوم څۀ دی، څوک يې او کور د چيري دی؟ "
زورور ورته وويل "نوم مي خوشال دی ـ د پلاني زوی يم ـ کور مي په پلاني ولات کښي دی ـ " په دې وخت کښي زورور ړاندۀ ته د رخصت لاس په لاس کښي ورکړی "ښۀ حافظه ! د خدای په امان ـ " زورور چي د ړاندۀ لاس پرېښودو ـ دلته د دوو کسانو تر منځ بحث وو. يوۀ ويل طوطي پلانکي مړ کړی بل ويل طوطي پلانکی ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړاندۀ وخندل "دواړه د کمزوري ايمان خاوندان دي. ريښتيا نۀ شي ويلای. په دې خو د دې ښار واړۀ او ښځې لا خبري دي چي طوطي ښادي خان حرامي مړ کړی. "ښادي ورته وويل "دا ښادي خان څوک دی؟" ړاندۀ چي په شنۀ دسمال يې خولۀ پاکوله "دا د پلانيزيو پېښور دي چي ښار ته راغلو. په ښار کښي يې غلاوي کولې. د خلګو مځکي يې لاندي کولې. اوس سم دم خانان دي." ښادي خان ړاندۀ ته وويل "حافظه! تۀ څوک يې؟" ړاندۀ ورته وويل "زۀ پلانيزی يم."

ما خبر ور پرېکړه.

زۀ: "صېبه! ډېر ناوخته شوم. څو يوه بله خبره چي زۀ په دوې ورځي کښي کورته ځم. له کلي مي سړی راغلی وو ويل يې چي مور دي نۀ وه ښه."

فريد صېب سر راپورته کړو. زما په لور يې را وکتل.

فريد صېب: "تۀ دوې ورځي وار وکړه چي زۀ يو بل مزدور پيدا کړم بيا به لاړ شې."

زۀ: "خود. ښۀ دی تر هغه به ستا بنګله ګوري چي زۀ بېرته راځم. ډېر وخت وشو مور او پلار مي نۀ دي ليدلي. يوه مي ترور ده. تر مور او پلار يې لا حق پر ځان زيات ګڼم. ناروغه ده حال احوال به پر وکړم."

فريد صېب تندی په دوو ګوتو کښي نيولی وو. ماته په قهر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید صیب: "اول دي ویل مور مي ناروغه ده. اوس ترور شوه. ته په کور کښې بل مشر ورور نه لرې؟"

زه: "نه صیبه! مشر کشر ورور څه کوې. کشره خور لا نه لرم. زه د مور او پلار دا یو زوی یم بل هغه ترور پر ما تر سکنی مور ګرانه ده."

فرید صیب: "پلار دي ځوان دی. یو کار کولای شي که نه؟"

زه: "نه صیبه! پخوا لا څه ښه وو. په ودونو کښې یې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوېدلی دی. یوه سپین سرې مور مې وه. هغې د خلګو په ښادیو کښې دریا وهله بیا چې به په کور کښې شی ختم شو. پر هغو کورونو به وګرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چې حال مي په نشته چې دوی په کوم حال کښې دي؟"

فرید صیب: "ښه!! ته ډم یې؟"

زه: "هو صیبه!."

فرید صیب: "ډم او دومره ایمانداره."

زه: "ښه پوهېدم چې په دې خبره لږ نه ډېر خوږېږې. صیبه! دا ډمان او حرامیان ځکه ایمانداره شو، د دوی خویونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل."

دې خبري پر فرید صیب ښه اغیزه وکړه.

فرید صیب: "ښه دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟"

زه: "صیبه! که نه وي خیر دی. زه به یې له یو بل چا څخه پیدا کړم."

فرید صیب: "لږ انتظار وکړه. دننه ځم بېرته ژر راځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغې خوا چې راغلی پوره شل زره روپۍ يې په شمار را کړې. زۀ: "صيبه ! زما خو دومره روپۍ نۀ جوړېږي."
فريد صيب: "که ببرته راغلې روپۍ به را کړې. که نۀ راغلې در بخښلې مې دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شې درته اجازه ده."
له صيبه را رخصت شوم. رکشه مې راروانه کړه. سړک داسې خالي وو زړۀ راته وويل "دا رکشه وځغلوه." چې رکشه مې تېزه کړه. د ټرېکټر ډرائيور غلام را په ياد شو. غلام سهار وختي د ښار په ميان کښې پر خالي سړک چې ټرېکټر څومره تېزېدو هغومره يې تېز کړی وو. د ښار تر ميانه چې رسېدو د خان وړوکي نازولي زوی خان جهان لاس ور کړو. د غلام سر خلاص شو چې وهي دي. د ټرېکټر پر برېک يې پښه دومره په زور کښېښوده چې ببخي تر ډېره د ټرېکټر د شا پايې پسې کش شوې. خان چې ور رسېدو. خان پر غلام يې لاس پورته کړو "د خرۀ بچيه ! ! ! د سپي بچيه ! ! ! ټرېکټر خلګ داسې چلوي."
غلام عاجزه غوندي ورته وويل "صيبه ! مور مې وفات شوې ده. کفن وړم." د خان لاس په پورته نيولو وچ شو. يو څۀ وخت خان غلام ته کتل غلام خان ته. خان جېب ته لاس کړ يو څۀ روپۍ يې ورته ونيوې "ورځه غائب شه. څۀ کوې چې زما ومخ ته ګورې." غلام لا ولاړ وو خان روان شو. يو بل سړی چې غلام يې پېژندلی "غلامه ! خدای دي خوار کړه. دې خبره ته دي څۀ پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو." غلام وخندل "وروره ! تر ځاپېږو خوړلو د مور مرګ ښه دی. پخدای که زموږ د خوار فاتحې ته راغلی. نه یې دعا ته لاس پورته کړو.

دا یوه خبره یاده لره. له دې خلکو سره هغه د چا خبره. که لنډه ګنډه کښېو تلې. مور یا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کیږي."

په ښار کښې را روان وم. د خیاط پر دوکان ودرېدم. خپلي ور کړې جوړې مې راواخیستې. په ښار کښې ښه په مزه مزه ګرځېدم. سواري مې نه پورته کاوه. د کور د پاره مې سودا راواخیسته.

ماښام بنګلې ته راغلم شپه مې نیمه د تېرې شپې په سوچ، نیمه په خوب تېره کړه. سهار مې وختي غوټه را واخیسته. په رکشه کښې کښېنستم. اډې ته راغلم. زموږ د خوا بس سوکه سوکه روان وو. کلېنډر د سواریانو په خاطر نارې وهلې چې زه یې په نظر شوم. را ناره یې کړه "ځې؟" ما د تلو اشاره په لاس ورکړه.

بس ته وختم. بس په تلو تلو کښې خراب شو. دا ښه وو چې یخې اوبه او وړوکی د انګورو باغ نژدې وو. موږ سواریان تر انګورو لاندې ناست وو. په بیاله کښې مو پښې اچولې وې. چا او چا لا د انګورو وښکې هم شکولې وو، چا به اوبه څښلې، چا به انګور خوړل، چا به سګرېټ څکولو.

یو وخت د باغ مالک له لرې را روان وو. په خندا خندا کښې "اخیر د خدای بنده ګانو ! دا زما انګور." خدای شته موږ څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشرمېدو۔ د باغ مالک چې راو رسېدو له سلامه پس یې وویل "ګډه یه (ټولو) ستړي مهٔ شئ۔انګور مو دارو شه۔ښهٔ کار مو کړی دی چې خوړلي مو دي۔ اوس که بس نهٔ دی جوړ شوی۔ زهٔ به کورته لاړ شم۔ښې یخي شلومبې او ډوډۍ به درته راوړم۔" مور د کاکا شکریه ادا کړه۔

بس جوړ شو۔کلېنډر پانې او جېک ټول کړو۔ بس را روان شو۔ ببخي ډېر ناوخته د شپې پر سړک کښته شوم ۔ پړنګه هو (د ختیځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده ۔ببخي له دوړو سترګي نهٔ رنېدې۔په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو۔ په دروازه کښي ودرېدم۔ټوخه مي وکړه۔ د مورکۍ له دننه را ږغ کړو۔

مورکۍ: "سلطانه زویه ! تا دي خدای را ولي۔"

څراغ یې بل کړو چې زهٔ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله۔

مورکۍ: "تهٔ مور وخورې خو هوا به په سترګو ړوند کړی یې۔"

بېرته په دې وخت کښي وګرځېده ۔زهٔ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم۔دا راغله د اوبو بدنۍ یې کښېښوده بیا یې فکر شو چې روغبړ دي نهٔ کړو ورسره وه ۔ راغله په ناستې یې په غېږ کښي ټینګ ونیوم۔پر تندي یې څو واره مچ کړم۔

مورکۍ: "د بلا هېر شې۔زما خو د اوبو په وجه روغبړ هېر شو۔"

بابا: "ښځې ! څوک دی،له چا سره ناسته یې او چاته ږغېږې؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "سرېيه ! سلطان راغلی ـ "
بابا: "سلطانه ! پر دې نيمه شپه په دې ځول کښې ـ "
موركۍ: "تۀ دا مغځي ماتی ګوره ـ تر اوسه پرېنګه هو او ځول نۀ شي سره بېلولای ـ "
بابا لا له بشترې نۀ وو را ولاړ شوی ـ زۀ ورغلم په ناستي مي روغبړ ورسره وکړ ـ
موركۍ: "سلطانه زويه ! تا به ډوډۍ هم نۀ وي خوړلې ؟ "
زۀ: "هو موركۍ ! نۀ مي ده خوړلې ـ "
موركۍ: "زويه ! بل شی خو نشته ـ چای به پخې كړم ـ له چای سره به ډډۍ وخورې ـ "
زۀ: "موركۍ ! تۀ چای پخې كړه ـ ډوډۍ مۀ را اخله ـ ما بسكټ راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم ـ "
موركۍ: "هو زويه ! تۀ خو اوس بازاري شوی يې ـ په مسكوټو هم شپه تېرولای شې ـ "
زۀ او بابا سره ږغېدو ـ موركۍ چای پخې كړې ـ غوټه يې سره وشنله ـ بسكټ يې راوړو ـ څو دانې مي له تودو چايو سره وخوړل ـ
زۀ: "زما كالی دباندي هوار كړه ـ اوس خو هوا ډېره سوكه شوې ده ـ تاسو هم دباندي درو وځئ ـ "
موركۍ: "هو زويه ! موږ هم پرېنګه هو دننه راوستو ـ "
زما بشتره يې دباندي را هواره كړه ـ غوماسي وو خو بيا هم ويدۀ شوی وم ـ سهار راپورته شوم ـ د زردانې كورته ورغلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل ،جمال او سدو دباندي ناست وو۔زردانه ترور په کالي کښي پروته وه ۔ داسي وره ښکاريده لکه يوماشوم ۔ له حال احواله پس جمال ولاړ شو۔هغه پروته چائينکه او پيالې يې واخيستې۔ما ورته کتل چي دۀ مينځلې۔
زۀ: "ژړګل کاکا ! په زردانه ترور څۀ کيږي؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله ناروغي يې څۀ زياته شوه۔"
زۀ: "د دې کله ناروغي وه؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي۔"
زۀ: "د خداى بنده ګانو ! ! خو ډاکټر ته به مو راوړه ۔که روپۍ نۀ واى خو له ما سره وې۔" ژړګل خبره وژووله "څۀ خبر يم۔"
جمال چاى راوړې ۔پيالې يې ډکولې چي زردانه ترور پر حال راغله يا را ويښه شوه۔ نرى کالى يې له مخه واړاوو چي زۀ يې وليدم د راپورته کيدو هڅه يې کوله۔زۀ ور ولاړ شوم۔هغسي په پروتې مي لاس ورکړ۔تندى مي ور نژدې کړو ۔ څو مچي يې راڅخه واخيستې۔ جمال زما دويمه پياله ډکوله۔
زۀ: "ناروغي دي څنګه ده؟ "
زرداني ترور وخندل ۔د ژړګل کاکا په لور يې لاس ونيوو۔دا غاړه يې وويله

"د ماښام اوړۀ د نۀ وي
ادې سم مه د مېرۀ وي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دی ژوندی وي پخدای که بله یوه بلاهم راغله بې له عزرائیله ـ اوس خو یې تور او سپین دېبان هم لوی شو ـ " هم داسي دې خپلي ګپي کولې مور،ټولو پر خندل ـ
له دې واره د زردانې ترور سترګي د یوې لحظې د پاره له ما نهٔ اوښتې ـ نن هغه کیسه نهٔ وه چي د دې له کوره خپل کورته روان شوم ـ دا تر هغه ولاړه وه له شا یې راپسې کتل چي زهٔ نیهامېدم ـ ورځ مي په کلي کښي تېره کړه ـ شپه په کور کښي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه. ژړګُل کاکا ته یې لاس له خولې اخیستی وو "مغځی دي مات شه. مغځي ماتې. پر تا به هم مور سر تړلی وو. پلار به ټکان کول چي زوی مي پیدا شوی دی. دوی خواران په دې څۀ خبر وو چي دا ښځولک (ښځې ته ورته) زنګي (زنه) دي وتړل شه. او به دي تودې شه. وپتاری ته دي کښېنم. اول مي درته وویل دا ښځه ډاکټر ته یوسه. تا ځان یو په بله کاوو."

په دې دعوه، دعوه کښې د بورګي ماما د زوی ناري شوې "ژړګُل کاکا ! راځئ." مور نالي او بالښت را ویستو. په ربړۍ کښې مو ښه بشتره هواره کړه.

جمال زردانه ترور په غېږ کښې پورته کړه. زردانه ترور په ربړۍ کښې پروته وه . سدو ولاړ وو ژړل یې . ژړګل کاکا ناکراره غوندي شا و خوا ګرځېدو. جمال چي دوباره ربړۍ ته وختو. زردانه ترور یې را پورته کړه. په غېږ کښې یې نیولې وه.

زردانه ترور ببو جانې انا ته داسي رغېده. پخدای که هغه وخت د چا دا یقین راتلو چي ناروغه ده. زردانې ترور ببو جاني انا ته ویل "حق را بخښه. تۀ په ما ډېره ستړې شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جاني انا ورته وويل "لوري ! زما له حقه خلاصه يې - حق به ته رابخښي - زما څۀ حق دی - "
زردانه ترور داسي ربړدېده لکه لړزي نيولي - سترګي يې له اوښکو ډکي وې - زردانې ترور ورته وويل "انا ! زما به له دې واره خوند نۀ وي - "
ببو جانه انا د زردانې ترور وڅنګ ته له ربړې سره ودرېده -
ببو جاني انا زردانې ترور ته وويل "لوري ! په مخه دي ښه - له خدايه هيله کښل نۀ دي پکار - خدای مهربانه دی - خدای به دي خوږ مسافر کړي - وخدای ته هر څۀ اسانه دي - "
دا خبره يې کولې مخ يې واړاوو - د کور په لور روانه شوه - موږ د سړک په لور په ربړې کښې زردانه ترور را واخيسته را روان شو - سړک ته را ورسېدو - زردانه ترور مو په غېږ کښي راکوزه کړه - موږ د بس په انتظار ناست وو - زردانه ترور به يو يوار ما په غېږ کښي نيولې وه بيا جمال -
په دې وخت کښي زۀ پر سړک د بس په انتظار کښي ولاړ وم - يو تک سپين نوی ډاټسن راغلی - ما لاس ور کړو - ډاټسن تېر شو - بېرته پر شا راغلی - ښيښه يې خلاصه کړه - يو ښاهسته ځوان په لوڅ سر، سپيني وړې چشمې يې په سترګو وې ډاټسن يې چلاوو ځوان: "تۀ نۀ پوهېدې چي دا شخصي موټر دی؟ "
زۀ: "پوهېدم - "
سړی: "بيا دي ولي لاس را کړ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "په دې چې سړي سر موټر نۀ را رسي. "
سړی: "له هغه بله لوره را شه."
زۀ: "له ما سره خو ناروغه مور او ورور دي. "
سړی حیران غوندي شو. د حېرانتیا په انداز یې را ته وویل
سړی: "کوم دي؟ "
زۀ: "هغه په ژوره کښي چي ناست دي."
سړی: "مور دي د ناستې ده؟ "
زۀ: "نۀ."
سړی: "دباندي خو به یې دا تېزه هوا مړه کړي."
زۀ: "مور، کالي ډېر ورسره را اخیستي دي. "
سړي موټر نور هم شاته را وستو. زۀ کوز شوم. ما زردانه ترور په غېږ کښي را واخیسته. جمال هغه زیات کالي. سړی هم له موټره راکوز شو. د ډاټسن پټه (ډاله) یې را خلاصه کړه. مور، زردانه ترور ور وخېژوله. ښه پر پنډ کالي مو کښېښودو. بالښت مو تر سر ور کړی. سړي ډاله بنده کړه. زۀ او جمال هم په شا کښي دواړه ناست وو.
سړی: "یو را شئ سیټ ته. "
جمال د سړي د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چي تۀ به ورځې. زۀ سیټ ته ورغلم. له هغه بل ځوان سره مي هم روغبړ وکړ. هغه سړي د نامۀ پوښتنه را څخه وکړه. کوم چي موټر چلاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: " نوم دي څۀ دی؟ "
زۀ: "سلطان مي نوم دی.د پلانکي کلي او سېدونکی يم. ستا نوم او د دې بل ملګري نوم؟ "
زما وښنګ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وويل
تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی . په پلاني کالج کښې لکچرر يم . دی عثمان زموږ د کالج پرنسپل دی. "
عثمان: "بخښنه غواړم .ما يو تۀ وليدې چې ګپه مي دربندي وکړه.مورکۍ مي نۀ ليده.دا بل وروردر سره دی؟ "
زۀ: " نۀ مي سکنۍ مورده نۀ مي سکنی وروردی خو تر سکنيو ډېر راباندي ګران دي.
" عثمان: "عجبه نۀ ده .خلګ نن سبا له سکني پلاره او موره تنګ دي. پر تا مېرۀ دومره ګرانه ده. "
زۀ: "نۀ مېرۀ مي هم نۀ ده. " ټوله کيسه مي ورته وکړه.
په يو ړوکي ښارګوټي کښې عثمان يو دوکان ته نژدې موټر ودراوو.
عثمان کوز شو.
عثمان: "مورکۍ يو شی خوړلای شي؟ "
زۀ: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نۀ ده. "
له عثمان سره زۀ هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي وويل "اوس تۀ سيټ ته راشه .زۀ به له زرداني ترور سره کښېنم . " جمال ولوړل که زۀ سيټ ته ورشم.په دې وخت کښې عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی ۔ډبی سګرېټ، څلور د چيپس پوړۍ يو جوس يې له ځانه سره را اخيستي وو۔ هغه جوس او يوه پوړۍ چيپس يې جمال ته ونيوو۔ موږ ببرته موټر ته را وختو چې روان شو۔
دعثمان ملګري جمال زما په خوا راوکتل ۔ دژړګل اوزامنو په کيسه مي سرنه شو خلاص.
عثمان د خبري وار له مخه کړ۔ دا به داسي سپي وي لکه زموږ تور جان کاکا۔ يو ورځ يې چا پرزوی ګپه کوله۔ پخدای که په هغه ورځ خلګو اوښکي تويي کړې يا يې تندي د دهٔ د کټ له بازو ووهل مات شو چې تورجان غوندي سړی مړ دی قام به څهٔ شي۔ په خندا خندا کښي پرېدي څهٔ کوې۔ پخدای که يې خپلي ښځې ستا مور د زړهٔ له تله ور پسې وژړل ۔په سترګو پوري به لاړي مښي يا به د پيازو اوبه پکښي څڅوي ۔د زړهٔ له تله يې پخدای که اوښکي توي کړې۔"
عثمان: "موږ ګپي کوو۔د سلطان به خوا بده شي۔"
زهٔ: "نهٔ نهٔ صېبه ! ګپي به خود کوو۔ په ګپو خو څوک نهٔ مري، نهٔ پا تېږي۔" بس له دې ځای څخه ګپي شروع شوې۔
جمال: "عثمانه ! هغه زموږ ملګری رضا خو به دي په ياد وي؟"
عثمان: "هو۔"
عثمان: "يوه ورځ له کوره ټيليفون ورته راغلی چې انا دي مړه ده ۔کور ته راشه ۔ اډې ته تللی وو۔ د ماځيګر ټيکټ يې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلې .موږ پوښتنه ځیني وکړه "رضا ! ولې بېرته راغلې ." رضا ویل "یاره ! اوس موټر نۀ وو.د ماځیګر ټیکټ مې وکړو " د خپل کټ په لوري تېر شو.لېپټاپ یې را واخیستو.زموږ دا خیال شو چې خود یې له ځانه سره وړي .دۀ خلاص کړ. ښې مستې د پښتو د فلمونو سندري یې ولګولې .موږ ته یې را ږغ کړو "راشئ . انا خو به زما مړه وي .تاسو ولې په خپل غم عمجنه وم." موږ ټولو وخندل.

زرین ویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره . داسي ګپي لکه انا چې یې نۀ وي مړه.دۀ ته یې کوزده کړې وي." هغه د غم چپتیا رضا ماته کړه. یو وخت رضا دومره په زوره زوره وخندل.

زرین ځیني وپوښتل "څۀ دي رضا ،پر څۀ دي دومره په زوره زوره وخندل؟ " رضا ورته وویل "راشئ دې خپلو ماماګانو ته وګورئ . ما ته د خرې بچی،د خرۀ بچی وایي ."زرین ورته وویل "څوک؟ "رضا وویل "دا د پښتو فلمونو والا یادوم . داسي هوښیاران ماماګان لرو . ښځې یې سل کاله وړاندې بېولې دي . نارینه یې سل شاته . ښځه ته یې پېنټ شرټ او نارینه ته یې هغه پخوانۍ جامې، واسکټ(سدرۍ) ،پټکی . هغه پخوانی ټوپک(یوه یوه مرمۍ چې ورځي) یې په څنګ ورکړی."

زرین ورته وویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره .ماشین ته وایي پنځۀ دزی."رضا ورته وویل "څه ورشه منا ! !دا پنځۀ دزی پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

له واخله. دا پنځۀ ډزی نۀ چې سل ډزی شي. هره مرمۍ به په لاس ورولې او ترې باسې به یې او دا چغې دې وهې اې پلانیه! تا به پرې نۀ ږدمه."

پر دې مو ښېخې ډېر و خندل بیا چپتیا خوره شوه. دوی دواړو سګرېټونه بل کړو. عثمان د خپلې خوا ښیښه لږ خلاصه کړه. بېرته یې مخ زما پر خوا راواړوو.

عثمان: "یاره سلطانه! تا وماته عجبه خبره نۀ کړه وه چې سړي سر موټر نۀ را رسي."

جمال: "سلطانه! خبره تر خبري پوري یاد ېږي. ګپې به کوو. زموږ په کوځه کښې دوه ځوان دي. یو نانی بل جانداد ـ دواړه مزدورکاره دي. یوه ورځ ډېر یخ وو. ما دواړه په موټر کښې واخیستو. یو ګړی ښۀ چپ ګرمه هوا ته ناست وو چې تاودۀ شو. نانې جانداد ته وویل "یاره! چې خدای یو یو موټر په دې یخ کښې راکړی وای ډېر به ښۀ وو." جانداد وخندل "ځغله زویه! چې سړي سر موټر را کړي بیا د خدای په یخ کښې فائده څۀ ده."

په دې وخت کښې د هسپتال په لویه دروازه کښې عثمان موټر ودراوو. دی پر یوه زۀ پر بله دروازه را کوز شوم. دۀ د شا ډاله خلاصه کړه. ما زردانه ترور په غېږ کښې راواخیسته. جمال هغه کالي را واخیستو دننه ورغلو. جمال او عثمان هم راپسې وو. د زردانې ترور دا فریاد وو "په سفر مو مړه کړم. ما ښځې ډاکټري ته ور وړئ." عثمان چې د زردانې ترور دا خبره واورېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

. له مخه شو. ماته يې ويل "راپسې شه ." دى لمخه زۀ ور پسې شوم. په يوه خونه دننه شو.
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه ."
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه. له هغې سره ږغېده.
عثمان: "فرزانې ! دا پرېږده.دا به دومره نۀ وي په تکليف."
فرزانې له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله.
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ."
مور چې کالي ځيني لري کړ. ډاکټر فرزانې ببخي تر ډېره زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل.
ډاکټرفرزانه: "تۀ رښا نۀ يې؟ "
زردانې ترور د سر په اشاره د نۀ ځواب ور کړ.
ډاکټرفرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې. "
زردانې ترور د لاس په اشاره مور ته وويل تاسو لاړ شئ . مور دباندي ووتو. دباندي چې را ووتو عثمان مور ته وويل "ډاکټر فرزانه مي کورودانه ده ." مور دباندي ولاړ وو چې ډاکټرفرزانه په دروازه کښې ودرېده.
ډاکټر فرزانه: "دا ښځه وارډ ته در وړئ زۀ درځم."
مور زردانه ترور په غېږ کښې واخيسته وارډ ته مو يو وړه.
ډاکټر فرزانه هم راغله. د زردانې ترور وينه يې راکړه.
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا ګروپ وينه پيدا کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ چي خپله وینه ورسره وکتله.زما او د جمال دواړو وینه نهٔ وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وینه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وینه راوړه ور وموڅکوله .نوري ستني ډاکټر فرزانې ور ولیکې.عثمان په منډه منډه راوړلې.تیاره مابښام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرګ او ژوند د خدای په لاس دی. له تاسو سره خو د مورکۍ د خذمت کولو ښځه هم نشته. خیر زهٔ او عثمان ورځو.ښځه به درته راشي. تر هغه به يې وځنګ ته د هغې بلې ناروغې مور خیال ساتي."

ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښېنې،عثمان او جمال په خپل موټر کښېني روان شو. زهٔ او جمال سره پاته شو.جمال په ژړا شروع وکړه .ډاکټر فرزانې ځنګه دا وویل "چي مرګ او ژوند نور د خدای په لاس کښې دی.خود مورکۍ مري چي دا يې وویل."

اوس که زهٔ جمال کرار کړم.که به مې هر څو ورته وویل خو جمال نهٔ کرارېدو.

ګوره چي څومره وخت په دې کښې تېر شوی وی . د ډاکټرفرزانې له موټره سره یو بل موټر هم راغلی . یو ځوان سړی،یوه د پاخهٔ عمر ښځه،یوه ډېره سپین سرې(غټې چشمې يې په سترګو وې)په یو لاس کښې يې لکړه،تر هغه بل لاس په عمر پخې ښځې نیولې وه. پر ملا کږه راروانه وه.لکړه چي يې پر فرش لګوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر موږ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښې موږ د ښځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.

زۀ او جمال په منډه دننه ورغلو. له ډاکټر فرزانې، زردانې او هغه نورو دوو ښځو سره له ځواني ټولو ژړل. موږ دوه حېران ولاړ وو. زردانه پر کټ پروته وه. هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر ګرځولې وه. د زردانې له مخه يې سر نۀ را پورته کاوو. د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله. ډاکټر فرزانې په ژړا ژړا کښې سپين سرې تر لاس ونيوه. راکش يې کړه.

ډاکټر فرزانه: "مۀ کوه موري! مۀ يې تنګوه. لږ سر را پورته کړه وژنې يې. سا يې بندېږي."

په وارډ کښې له نورو ناروغو ښځو سره راغلې خدمتګاري ښځې ټولې يوه يوه د زردانې د کټ په لور راتلې. خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه بې يې وليده چې ژاړي بېرته به يې خپل مخ پټې ور په ياد شو. د پړونې څاک به يې ونيوه، سو که به روانه شوه.

زردانې او هغه سپين سرې چې ښۀ په ژړا ځانونه ستړي کړو. د دواړو ښۀ خروښ کښته شو.

سپين سرې: "رښا لورې! څوک در سره دي؟"

زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)."

سپين سرې د را ولاړېدو هڅه کوله زۀ ور له مخه شوم. دا هڅه مې وکړه چې لاس ور کړم. دې دواړه لاسه په غاړه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچول. پر تندي يې مچ کړم. نور يې د ژړا په وجه څۀ تر خولۀ نۀ وتو. هم يې داسې له جمال سره روغبړ وکړ.
هغه ځوان: "تاسو راځئ چي کور ته لاړ شو. ستړي به ياست. له رڼا سره مورکۍ او پښتنه شته. زۀ بېرته ورته راځم."
زۀ: "زۀ او جمال له تا سره نۀ ځو. موږ دا ناروغه مور وچاته پرېږدو."
ځوان: "رڼا که ستاسو مور ده زموږ خور ده. تاسو هم زما په خيال په حقيقت نۀ ياست خبر."
د دې خبري له اورېدو سره که څۀ هم زۀ او جمال روان شو خو حېرايان غوندي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

له ځوانه سره موټر ته وختو. په ښار کښې ښۀ تر ډېره لاړو. يو وخت په کوڅه کښې وګرځېدو. په کوڅه کښې روان وو. ما يوې او بلې خواته کتل. واړۀ واړۀ دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزيانو (خياطانو)، يو تنور، يو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر يو لوی ښاهسته ګېټ ته وګرځاوو. پر هارن يې ګوته کښېښوده.

يو ځوان ګېټ خلاص کړو. موټر چې دننه ورغلو. ښځې او پېغلې د سرای په منځ کښې په انتظار ولاړې وې. سره له وړو نجونو او هلکانو چې مور له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پړونو څاکونه ونيول. چا او چا خو ببخې شا را وګرځوله.

يوه پېغله چې د پړوني څاک يې نيولی وو. له مور سره ځوان ته يې وويل "ګران لالا! ريښتيا رښا خورکۍ پيدا شوه. په هسپتال کښې وه؟"

ګران ورته وويل "هو خورجاني! رښا په هسپتال کښې ده. مورکۍ او ښتنه مې ورسره پرېښودې. دا دوه ځوانان د رښا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویان دي۔ " پېغلي د پړوني ځاک پرېښودو رامخته شوه۔پـه لاس يې روغبړ وکړو۔ هغه ټولو ولاړو ښځو کښي چا په لوڅ، چا په پټ مخ روغبړ راسره وکړو۔
مور يې د ګران خوني ته بوتلو۔دا سي ښکارېده لکه بېخي لږ ورځـــي مخکـــي چـــي يـــې وادهٔ کـــړی وي ۔ نـــوی پلنـــګ ،الماری، شوکېسونه، نوې نوې بشترې چي هر څهٔ ځای پرځای پراته وو۔د خوني خو چا نهٔ دي راته ويلي چي دګران ده۔ مـور لـه هغو ځوړند عکسونو اندازه وکړه چي ټول د ګران وو۔ اوس نو د ماما ګانو ښځې او ماشومان پـه وار وار راغلـو چي زهٔ او جمـال يې پـه روغبړ سترې شو۔ اخير يې ډوډۍ راوړه ۔ ډوډۍ مـو و خوړه۔د ډوډۍ له خوړلو پس ګران ماما مور ته وويل
ګران: "تاسو بېغمه ويدهٔ شئ ۔زهٔ هسپتال تـه ځم ۔دوی تـه بـه ډوډۍ وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم۔"
ګران ووتو۔زهٔ او جمال په خونـه کښـي پاتـه شو۔ دواړو يـو بـل تـه حېران حېران کتل۔
زهٔ: "جماله ! دا اوس څهٔ وشو ؟"
جمال په سوچونو کښي ورک وو۔ځواب يې نهٔ کړو را۔
زهٔ: "جماله ! وجماله ! "
جمال: "هان۔"
زهٔ: "دا اوس څهٔ وشو ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نور درک نۀ را کوي. زما په خيال د بابا په لړلو کښېوتو.
سلطانه ! نوري خبري پرېږده. خدای ته به دواړه په زاري کېږو
چې کيسه د سمو په لور لاړه شي."
بالښت يې سم کړ سر يې ولګاوو. زۀ ولاړ شوم. اودس مي
وکړو. د ماخوستن او قضايي لمنځونه مي تول وکړو. پرېوتم.
زۀ هم په سوچ سوچ کښې ويدۀ شوی وم. سهار چې راپورته شو.
چای مو وڅښلې. يو بل ماما چې موږ يې لا نوم نۀ وو زده کړی.
هغه په سپين وړوکي موټر کښې هسپتال ته را ورسولو چې
دننه ورغلو. انا او پښتنه مامۍ هم ناستي وې. زموږ زردانه
ترور، د دوی رڼا ښه ښکارېده. زرداني ترور وماته را رېغ کړو. زۀ
ور نژدې شوم. دې د راپورته کېدو هڅه وکړه. نۀ شوه پورته
کېدلای. اخير يې راته وويل "ما کښېنوه." ما را پورته کړه.
هغه د هسپتال سپين پوست بالښت مي شاته ورته کښېښودو.
زۀ پر کټ ورسره کښېنستم. زرداني ترور په ژړا پېل وکړ چې په
ژړا يې ښۀ ځان ستړی کړ بيا يې وماته سر را نژدې کړو. ما هم سر
ور ور نژدې کړو. دې خپل مړۀ لاسونه ډېر په مشکل را پورته
کړو. زما په غاړه کښې يې را واچول. څو واره يې مچ کړم.
سترګي يې له اوښکو ډکي وې. په ژړغوني رېغ يې څو واره وويل
زردانه ترور: "تۀ مور وخورې. تۀ مور وخورې. وماته به حق
رابخښې. ما له تا سره ډېر ظلم وکړ. زما د غلطۍ او مستۍ سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تېرۀ کړې وای. پاته عمر به یې هم تېروې. داسي ماشوم دي بیا دې دنیا ته نۀ راځي لکه تۀ چي راغلې."

زۀ: "زردانې تروري! لکه څنګه؟"

زردانې ترور دومره په زوره زوره وژړل چي په ژړا ستړې شوه. زما سر یې بیا په هغو مړو لاسونو ور ټېټ کړو. څو واره یې بیا پر تندي مچ کړم. لاس چي یې زما له غاړي وکښو. داسې بې اختیاره یې لاسونه پر کټ ولوېدو لکه د دې په بدن چي نۀ وي پوري.

زردانې ترور په ډکو سترګو، ژړغوني ږغ راته وویل

زردانه ترور: "کورته به لاړ شې. یو به ژړګل او سدو راولېږې بل د خلیل جبران په کتاب کښي یو لیک پروت دی. هغه به در واخلې. له لوستلو پس به تۀ هغه کار کوې. زۀ که جوړه شوم. کورته به تر هغه نۀ شم لاړه تر څو چي مي په خپل حق نۀ یې رسولی. که مړه شوم حق به را بخښې. زۀ ځان دلې د پلار او نیکه په هدیره کښي پټوم. ژړګل او زویان هم دلې د وروڼو په ښار کښي ځایوم. ستا یې په مخه ښه بیا به زما پښتني ته لا نۀ راځې"

ما چي له دې مخ را واړاوو. سترګي مي له اوښکو پاکولې. د ماما کورنۍ او د وارۀ ټولو ناروغانو راته کتل. هم په دې خاطر مي د ماماګانو د کورنۍ رخصت پرېښودو. د وارۀ تر دروازه راووتم. په رکشه کښي کښېنستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مالک ته ورغلم چي ما په هوټل کښي کار ورسره کاوۀ ـ چاى مي ور سره وڅيښلې ـ دا ټوله کيسه مي ورته وکړه ـ زما مور په هسپتال کښي ده ـ که چيري فريد صيب يا انډيوالانو پوښته کوله ـ دا کيسه به ورته وکړې ـ
له مالکه را رخصت شوم ـ اډې ته راغلم ـ په بس کښي کښېنستم ـ دومره مي تبيعت خراب وو چي د هغې ورځي د تبيعت خرابې به درته څۀ ووايم ـ
يو وخت د سړک له څنګه د خاورو له وړو وړو کورونو سره په بس کښي روان وو ـ يوه ماشومه د خوني شاته په منډه راوګرځېده ـ له شا يوه ښځه ورپسې وه چي ماېې مور وګڼله ـ يو شى يې پسې تس کړو ـ د دې ماشومي منډي زۀ خپل وړو کوالي ته بوتلم ـ په وړوکوالي کښي چي به کله مورې بد وکړو ـ مور به يو شي ته لاس کړو ـ مورې به منډي کړې ـ دې به هغه په لاس ورغلى شى دومره په مينه راپسې وغورځاوه ـ هغه بېتې ، بډى ، خوسى چي د يوۀ به هم په غاړه کښي قميس روغ نۀ وو بيا هغه بدل (غاړه ، لنډى) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وکړو ـ
مور کې به راته کوله
ښۀ کوه پکار به درسي
بد اخير د کړو سر سي
دې بدلي زۀ د فريد او شبنم کيسې ته بوتلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د فريد او شبنم له سوچه هغه وخت را ووتم چي د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو. يوۀ وويل "وروره ! خداى بنده ګوري بيا پر اوري. "هغه بل وويل "په دې زۀ هم پوهېږم وايي(بنده حېران خداى مهربان)

خداى هر انسان ته عقل ورکړى دى بيا يې دا ورښوولي دي چي دا لاره شراب خانې ته،دا مسجد ته ځي. جنت او دوزخ په دې نۀ يادوم چي شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي .هغه وينې چي مسجد دى. ستا مخ د شراب خانې په لور دى. په هغه لور روان يې .اوس وايې خدايه ما مسجد ته ورسوې. دا زما يقين دى چي مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسې. "

هغه بل بيرته ورته وويل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه .ما دا وويل چي دا زموږ په خلکو کښي د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغور جن ډېر دي چي لږ ډوډۍ پيدا کړي بيا هغه د چا خبره سلام په چارخانښې (شاخۍ)نۀ ورلوېږي .مثال موږ په پش،پېښور، موڅي او ډم پوري خاندو."

هغه بل سږي وخندل "تۀ لېونى يې.دا زما او ستا کار نۀ دى.دا د شاعرانو او ليکوالانو کار دى. شاعران او ليکوالان چي له ځينو عزتمندو خلک ډمان جوړولاى شي .له پښ، پېښور او ډم څخه بيا سيالان هم جوړولاى شي."

هغه بل "ياره ! ستا تر دې خبري پوري يوه ګپه را په ياد شوه. زموږ په کوڅه کښي يو سړي زوى ته وادۀ غوښتى وو.ماښام يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې ټول خلک ډوډۍ ته غوښتي وو. مور چې ورغلو. په وارۀ سرای کښې چار پېره کالی هوار وو. چارپېره بالښتونه پراته وو. یوه خوا ته دوې نالۍ هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو.
خلک په دې څۀ خبر وو چې دۀ یو څو سرمایداره هم راغوښتي دي .کله چې هغه سرمایداره راغلو. دی سم د ننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلک ناست ولیدو. دا سې خو یې نۀ شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ. څۀ دا سي یې وویل "هر سړی د خپل حثیت مطابق کښېنئ. " ټولو خلکو وخندل. پر نالیو ناست خلک ولاړ شو بل ځای کښېنستو.
دا بحث شاید ما سم نۀ وي بیان کړی .د هغه وجه دا ده چې زۀ اول نۀ یم پوه شوی چې بحث له څۀ روان شو. دویم زۀ په خپله هم په حال کښې نۀ وم .د زردانې ترور ژړا او خبرو کرار ته نۀ پرېښودم.
لمر لوېدلی وو چې له بسه کوز شوم. مخه مې وکړه. د ژړګل کاکا کورته ورغلم. دوی ډوډۍ خوړلې وه. له روغبړه وروسته مې د زردانې ترور ټول حال ورکړو. د ژړګُل کاکا ټول بدن داسې رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي. بېخي ډېري خبري مې ورته وکړې چې سبا سبا ته و زوی دواړه لاړ شئ .که روپۍ نۀ لرې زۀ به یې درکړم. دۀ وویل "نۀ راسره شته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما باکس ځيني راواخيستو. هغې خوني ته راغلم چې زردانې ترور به موږ پکښې بندولو. په هغه کښې مې د باکس د تيليو په رڼا د خليل جبران کتاب پيدا کړو. راسره وامې خيستو. کورته لاړم. سو که سو که کورته ورسېدم.

مورکۍ: "زويه! ډوډۍ دې خوړلې ده؟"

زۀ: "هو. هسې کالي را هوار کړه. ښېخې ډېر خوب راځي."

مورکۍ کالي را هوار کړي. زۀ پرېوتم. مورکۍ د زردانې ترور پوښتنه راڅخه وکړه. سر سري مې حال ور کړی. د مورکۍ زړۀ دا غوښت چې ښۀ په تفصيل حوال راکړي. ما ځان ويدۀ واچاوو. دې خواري څو واره را باندي ږغ کړو. ما يې ځواب نۀ کړو ور. اخير يې وويل "زويه! زما په خيال ويدۀ شوې." ولاړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

خوب مي رډ (وتښتېدو)شو. شپه مي ټوله په وېښه تېره کړه . په بشتره کښې يوې بلې خواته اوښتم .وسهار ته مي سترګې وختې . سهار چي ملا اذان شروع کړ. زۀ په بشتره کښې د لوېديځ په لور را واوښتم . سپوږمۍ اوښتې وه . په اُورو کښې پټه ښکاره کېده .ما پورته اسمان ته کتل. شايد د ټولې شپې د ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه راښکارېده بيا مي دې ته فکر شو چي "نۀ نۀ دا سپوږمۍ نۀ ده روانه .اوړۀ دومره تېز روان دي."

په بشتره کښې پروت وم .پورته کېدۀ مي په وس نۀ وو. ښۀ رڼا سهار راپورته شوم .لاړم اودس مي وکړو. راغلم د خپل کالي له څنګه پر لمانځۀ ودرېدم.

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ. مورکۍ له لمانځۀ پس چاى جوش کړې. مورکۍ پيالې ډکي کړې.

مورکۍ: "زويه ! برايه بېخي ژړ ويدۀ شوې.د زرداني حال دي سم نۀ کړو را .څنګه وه زردانه؟

زۀ: "مورکۍ ! ډېره ښه وه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حال ورکول مي نۀ وو خوښ .عذر مي په دې جوړ کړو. مورکۍ ته مي وويل "ما دا لالټين د څۀ د پاره رالېږلی وو ؟ تۀ اوس هم هغه د تېلو څراغ بلوې." هم دا خبره مي اوږده کړه.
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چي ځم ژړګُل کاکا لېږم چي په زردانه ترور پسې لاړ شي . څادر مي پر اوږو کړو.د ژړګُل کورته ورغلم. ژړګُل ښۀ بېغمه ناست وو.
زۀ: "تۀ وڅۀ ته ناست يې ورځه. "
ژړګُل زړۀ نا زړۀ کېدو.
ژړګُل: "تۀ به هم را سره ځې."
زۀ: "تۀ ځان تياره وه.زۀ تر کوره ځم بېرته راځم."
کورته ورغلم .د جبران کتاب،له بابا او مورکۍ مي رخصت را واخيستو .د ژړګُل کورته وراغلم .درې سره د سړک په لوري روان شو چي موږ لا سړک ته نۀ وو رسېدلي بس مو وليدو چي راروان وو.موږ درو سره يو په بل پسې د سړک په لوري منډې وهلې چي ستړي شو.اخير مو لاس او څادر ور و هلو.
ډئيوار خود وليدو.زموږ پر برابري يې بس ودراوو بيا درې سره تر هغه ځغاستو چي بس ته وختو.زۀ له دوو ناستو کسانو سره پر درېمه خلاصه چوکۍ کښېښستم .دوی زموږ وڅنګ ته پر نورو دوو چوکيو کښېښستو.د ټولو سا لنډه لنډه کېده . زما په څنګ کښې ناست ځوان په لوڅ سر،تور غټ ښا هسته وېښتان ښۀ ږمنځلي، توري غټې چشمې،ږيره بربت خوا پاکي خرېيلي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان له هغه بله څنګه وښیښه ته ځېرمه سړی چې تک تور پټکی، سپین کالي، توره سدری، ښاهسته نوراني څهره، نری جګه پوزه، بربت په بیاتي کم کړي، توره اوږده ږیره چې وېښتانو یې په اخیرکښې پېچ هم خوړلی وو.
وځوان ته څه داسي ږغېدو "یاره ! زما خو له دې تعلیمه ډېر بد وشو. "ځوان ورته وویل "ولي ماما ؟ " سړي ورته وویل "په دې چې یو د اولس په ګټه سړی نۀ شو پکښې پیدا. هر څوک چې خپل زوی دباندي په سبق پسې ولېږي. تر هغه د خلګو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی. داچې راشي (کهولو به وکاږي پر بارکان به یې کښېږدي). هغه چې راسي د ځان د در سړی شي. په یو او بل پسې وي. نوکري غواړي چې نوکري پیدا کړي. پر چوکۍ کښېني. په دواړو لاسو حکومت او رایت لوټي. مائنه خو له ګڼ منانه هم وړې نۀ ده پاته شوې. "
ځوان ورته وویل "له کم ګڼ منانه؟ " سړي ورته وویل "هغه دواړه پښې چې یې نشته. " ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وویل "له هغه څنګه وړې پاتېږي. له هغه سره خو اولس نۀ ناست دی نۀ ولاړ. "
سړی ورته وویل "څۀ وجه ده چې له بې تعلیمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي. " هغه ځوان یو څۀ وخت چپ ناست وو بیا یې وخندل "یاره ! ډېر بې کاره سړی دی. یوه ورځ چا پوښتنه ځیني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نۀ. دۀ و خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

.نهٔ منها ! خدای په دې سودا کښې ډېر ونازولم . تهٔ نهٔ وینې دوې پښې يې راخځه واخيستو. د ټول جهان پښې يې را کړې . اوس تهٔ ورته ګوره چې هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما تابع دي."
داسې په ګپه ګپه را روان وو .ما د ښاهسته سړي ځهره ته حېران حېران کتل.دا غاړه را په ياد شوه.
سپين کالي توره سدرۍ
له دوو به يو کورته راتلی
له ځان سره مې ويل "هغه سپين کالي او ښاهسته سړي به هم خود د داسې ورسې (ورشې) سړي وو." بس په اډه کښې ودرېدو. مونږ ټول هسپتال ته ورغلو. زهٔ په هغو زړو تورو زردانې ترور له هسپتاله را وشړم. مخه مې را وکړه. هغه هوټل ته راغلم چې زهٔ ورسره مزدور وم . له مالک سره مې چای وځيښلې .ما ئيګر څهٔ لمر په غرهٔ اوډر(لوېدلی) وو. راووتم دباندې د هوټل تر مخ پر تړه کښېنستم .خپل سوچ مې پر وهلو. د رکشې ږغ مې تر غوږ شو چې سترګې مې ور واړولې.زما له خوا يو سړی نيم تر رکشه دباندې،نيم په رکشه کښې وو. دا خيال مې شو چې خود ډېر کسان په کښې سپارهٔ دي . رکشه چې زما برابر ته راغله بنده شوه . استاذ يې د ستارټېدو کوشش کاوهٔ خو ستارټه نهٔ شوه . اخير را کوز شو. سواريانو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل "تاسو را کوز شئ." دۀ خپل سیټ راپورته کړو. دننه یې په انجن کښې ګوتې ووهلې.
سواریان چې را کوز شو. دوه دومره غټ کسان وو چې زما غوندې شپږ په جوړېدو. استاذ بېرته ور وختو. رکشه سټارټ شوه .لږ یې مخته شا ته کړه چې سواریانو بېرته د ورختو هڅه کوله .دۀ رکشه وځغلوله .سر یې تر رکشه راویستو. پر سواریانو یې ږغ کړو "چې تاسو ورپسې خو ګامېښه به پکښې یوسم." دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو ښني(نیولي) وو. له خندا شنه (ټیکي)وو. دلته موږ یاره د هغې ورځې د ماځیګر خندا څۀ درته ووایم . هغه ننداره چې تاسو په خپلو سترګو لیدلې وای ډېر به ښۀ وو.
د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډۍ و خوړه. ډوډۍ ته ناست وم . دومره په زوره زوره مې وخندل .له ډېري خندا پس مي له څنګه ناست سړي پوښتنه را څخه وکړه.
ما د رکشې والا او هغو دوو غټو کسانو کیسه ورته وکړه. یاره هغه سړي، هم مزدورانو ډېر وخندل .له هغې خندا او ډوډۍ خوړلو پس را روان شوم .خپلې بنګلې ته راغلم .دلته مې محسوسه کړه چې بخت دې زور کړی دی چې په هغه ورځ دې وفرید ته کیلۍ نۀ کړه ور.نۀ دۀ درته وویل.هغه خونه چې به زۀ پکښې اوسېدم.د هغې نۀ کولف وه نۀ کیلۍ.په هغه ورځ بېخي دروازه خلاصه راځخه پاته شوې وه . خونه له دوړو(خاورو)ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه.د خوني پاکېدۀ خو مي په وس نۀ وو.په خونه کښې مي خپله هواره پرې يښې بشتره له دوړو وڅنډله.پر پرېوتم.

سهار راپورته شوم.له دې سهاره د فريد او د شبنم دواړو په لټون شوم .بېخي ډېري شپې او ورځې تېري شوې .نۀ فريد راغلی نۀ شبنم .مخه مي وکړه هغه د هګيو دوکان ته ورغلم.هغه بند وو.له هغې خوا را روان وم.زموږ له بنګلې سره نژدې يو همسايه په مخه راغلی.روغبړ مي ورسره وکړو.

زۀ: "ياره !د دې فريد صېب کور نۀ دی درمعلوم؟ "

همسايه: "ولي څۀ يې کوې؟ "

زۀ: "ياره !د بنګلې يو څۀ روپۍ يې پاته وې.هغه مي ورکولې. "

همسايه: "تۀ د فريد مزدور نۀ وې؟ "

زۀ: "نۀ منا زۀ او دی په دې بنګله سره شريکان وو. "

همسايه: "اوس ستا شوه؟ "

زۀ: "هو. "

همسايه: "دا خو ډېر بنۀ وشو.دا مردارخور به له دې ځايه غائب شي "

زۀ: "ولي فريد صېب خو ډېر بنۀ سړی دی؟ "

همسايه: "ودې ته تۀ بنۀ وايې.شرابونه،ښځې خو يې تا په خپلو سترګو ليدلې.موږ خو تۀ د دۀ مزدورګڼلی وې ګني موږ به ډېر د وخته لا درته ويلي وو چې دا بنګله تۀ ځيني واخله.دا مردار خور له دې ځايه غائب کړه. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلګو سره خو ډېر ښۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له بېشمره تابوتونو سره. د هر چا چې مړی وشي هغه بې پېسو ورسره وړي."
همسايه: "هغه پخواني خذمتګاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."
زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولس يې اړولی وو. هغه زوړ ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو."
همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلګ ونيول شو. دوی په دې تابوت کښې له مړي سره اصلي او پوډر تېرول. که دې چيري يقين نۀ راځي. هغه جوړ تابوتونه وګوره چې څنګه جوړ دي؟"
زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"
همسايه: "دا خو دۀ زموږ کار را خراب کړو."
زۀ: "نۀ شوم پوه؟"
همسايه: "پوه به شې."
له دې خبري کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلې بنګلې ته. ورځ تېره شوه. ماخوستن په بشتره کښې پرېوتم. پر خپله مور او پلار مې سوچ کاوو "دا سې هم سړی کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وې." په دې سوچ سوچ کښې ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د شپې ګېټ وټکېدو چي خلاص مي کړ. فرید صېب ولاړ وو. له حال احواله پس.

فرید صېب: "تهٔ له کوره کله راغلې؟ "

زهٔ: "له تلو دوې شپې پس راغلم."

فرید صېب: "مور دي څنګه وه؟ "

زهٔ: "صېبه! ښه وه. ډېره ښه وه. په هسپتال کښي داخله ده."

فرید صېب: "خدای دي صحت ور کړي. ایمبولنس او کسان راغلو که نهٔ؟ "

زهٔ: "صېبه! ایمبولنس خو ولاړ دی."

فرید صېب: "دا نهٔ. یو بل مي هم رانیوو. څهٔ شو چي ورک دي. زهٔ کورته ځم چي راغلو ګېټ ورخلاص کړه. "

تر ګېټ وتو جېب ته یې لاس کړو. موبائل یې را وکښو. موټر ته وختو. د شپې ایمبولنس راغلی. ګېټ مي ور خلاص کړ. هغو دوو کسانو له ایمبولنسه تابوت را کوزولی. تابوت دومره درونډ وو چي هغو دوو کسانو نهٔ شو پورته کولای. پر ما یې د همت رېغ وکړو. ما هم تابوت ورسره ونیوو. د بنګلې په شا کښي یوه لویه د دړو دوه تاکه دروازه وه. هغه دوه نابلده کسان چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیلۍ ورڅخه وه خلاصه یې کړه. لاندي زېر زمیني وه. د زېر زمیني په زینو کښي مو تابوت کشاوۀ. تر اخیره دننه.
په زېر زمیني کښي نور تابوتونه او څۀ نور د دړو صندوخان، یو څۀ د شرابو بوتلونه پراته وو. زۀ یې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زمیني بلد و ماته نابلده کسان دورې ویدۀ شو. زۀ چي له زېر زمیني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په ختو جوړ سرای ته وتلې وره دروازه هم په نظر شوه. پر ځان خندا راغله ومې خندل "یاره! فرید خو هم ډېر ښۀ مزدور کړی دی. بنګله ورله ګوري. په دې نو فرید څۀ خبر دی چي تر ننه یې د بنګلې شا نۀ ده لیدلې."
په دې بله شپه فرید له څو نورو خلګو سره په بل موټر کښي راغلی. یو څۀ وخت پس له هغو خلګو سره تر ګېټ پورې راغلی چي هغه یې رخصت کړو.
فرید صېب: "سلطانه! شبنم راځي ګېټ ورخلاص کړه."
زۀ: "صېبه! سمه ده."
چي دی دننه لاړ. ما د ګېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازې په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.
زۀ: "شبنم! هغه غټې درختي ته درځه."
شبنم د خپل موبائل زنګ بند کړ. زۀ او دا له خپلي خوني ښۀ لرې د هغې غټې درختي او د دېوال تیارې ته سره کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا جنګ يوائې اوس ستا نۀ دی ـ زما هم درسره ګډ دی ـ ګوره ګوره چې په ما پوري لاس نۀ ونيسې ـ تۀ زما ميرۀ، ستا په نس کښې بچی زما ورور يا خور کېږي ـ " په دې وخت کښې صېب بيا راووتو ـ د ګېټ په لور راروان وو ـ زۀ د دېوال له سايې سره سوکه سوکه تر ګېټه ور ورسېدم ـ

فريد صېب: "سلطانه ! شبنم نۀ راغله؟ "

زۀ: "نۀ صېبه ! زۀ په ګېټ کښې ورته ناست يم ـ "

چې دی بېرته روان شو ـ زۀ هغسې د دېوال سره غلی غلی وراغلم ـ

شبنم: "زۀ نۀ شوم پوه چې څنګه دا زما په نس کښې بچی ستا ورور يا خور کېږي بل زۀ څۀ لېونۍ يم چې په تا پوري لاس نيسم ـ فريد د څۀ د پاره دی ـ

زما هغه شپه نۀ ده هېره چې دۀ زۀ د فرضي پلار مور او ورونو تر مخ راکشولم ـ دوی ټول له وېرې داسې ولاړ وو لکه د ختو جوړېتان ـ زۀ تا څۀ کوم ـ ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه وکړه چې ځان به داسې کوم بيا به په تا پوري لاس نيسم ـ دا زما خوښه نۀ وه چې په تا پوري لاس ونيسم ـ دا خوښه د دۀ وه ـ په دې خو مې تر هغه وخته کښېنولی وو ـ شراب مې په څېښل چې په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځيني ورکه کړه ـ را ومې يستو ـ تا ته درغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېډيو مي د دې د پاره نهٔ جوړوله چي په تا پوري لاس ونيسم. لاس مي په دهٔ پوري نيوو. اوس خو خداى نوره لا هم ښه کړه.
شبنم مي پرېښوده. دهٔ له ورغله. لږ وخت پس فريد صېب را ووتو. را ړغ يې کړو.
فريد صېب: "سلطانه! دلته راشه."
د فريد د ړغېدو انداز ډېر تريخ وو. زهٔ ورغلم. په هغه خونه کښي چي ما او شبنم د دهٔ وېډيو جوړه کړې وه. فريد د پلنګ وخنګ ته پر يوه چوکۍ ناست وو. شبنم يې په څنګ کښي پر بله چوکۍ ناسته وه. زهٔ ودوى ته مخامخ پر بله چوکۍ کښېنستم.
فريد صېب: "سلطانه! ما ته د دې د پاره په بنګله کښي مزدور کړې چي تهٔ دلته د خلګو عزتونه اخله."
زهٔ: "صېبه! د چا عزت مي اخيستى دى؟"
فريد صېب: "د شبنم."
شبنم: "مزدور سلطان نهٔ. فريده عزتمنده! تا اخيستى دى."
فريد صېب: "څهٔ ثبوت لرې چي ما اخيستى دى."
شبنم: "فريده! هغه شپه زما نهٔ ده هېره."
شبنم وېډيو ور ولګوله. فريد حېران حېران ورته کتل. اخير يې ور حمله کړه. موبائل يې د شبنم له لاسه و کښو. له مځکي يې وويشتو.
فريد صېب: "اوس؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "چي شل موبائلونه مات کړي هم به دا ویډیو موجوده وي"

فرید صېب توپنچه ته لاس کړو.

فرید صېب: "تاسو له دې دنیا رخصت کړم بیا خو ورکېدلای شي؟"

شبنم: "په دې هم نهٔ شې خلاصېدلای. زما ورونه دباندې ولاړ دي."

فرید صېب یو څهٔ وخت چپ ناست وو.

فرید صېب: "تاسو دوه یې را جوړه کړئ څهٔ درسره وکړم؟"

شبنم: "تهٔ به له ما سره نکاح کوې. دا زموږ جوړه ده."

فرید صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چي څومره روپۍ غواړئ زهٔ یې درکوم."

زهٔ: "صېبه! وماته شبنم نارواده."

فرید صېب: "هغه څنګه؟"

زهٔ: "شبنم زما مورکېږي."

فرید صېب: "څنګه؟"

زهٔ: "تهٔ درځه."

ټول را ولاړ شو. زهٔ، شبنم او دې درې سره په موټر کښې سپارهٔ شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کښې مو وکتل زردانه ترور نهٔ وه. په څنګ کښې ناروغه ښځې ته مې وویل "دا ناروغه جوړه شوه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغي ښځي وويل "نۀ له هغې سره دي خدای ښۀ وکړي. پروند وفات شوه."
له هسپتاله بيرته را روان شوو.
فريد صيب: "تاسو اوس په ما څۀ کوی؟"
زۀ: "موږ د بنګلې ومخ ته کوز کړه. تۀ لاړ شه. سبا ماښام شپېته لکهه روپۍ درسره راوړه. زۀ به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټ کاروبار راز هم پټ وساتم."
فريد صيب: "دا ډېر ډېر رقم دی. څنګه يې برابر کړم؟"
زه: "که ډېري دي. سبا ماښام به که موږ مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو. ياد يې لره. ستا له کوره به د بدنامۍ اوازه راوځي که خير وو."
فريد صيب: "سمه ده. زۀ به پر دې دواړو خبرو سوچ وکړم."
موږ يې د بنګلې په مخ کښې کوز کړو. دی روان شو.
شبنم: "دا دي څنګه خبره وکړه. موږ که مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو بل دي روپۍ دومره ډېري ورته وويلې"
زۀ: "شبنم! تۀ دا خبري اوس وماته راپرېږده. تۀ دا يو کار وکړه. دا اولاد که دي وشو. تۀ وخدای که به يې يو ځای غورځوې. دا زما په لاس راکړه بل شبنم! ستاسو کور چيري دی؟ هغه ورځ يو همسايه داسي راته وويل چي د دې بنګلې د ګټلو د پاره موږ د يوې خور عزت للعام کړ."
شبنم: "څنګه سړی وو او څنګه رنګ يې وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "د ځنګ په کوځه کښې هره ورځ را روان او روان وي ـ تور جګ سړی دی ـ تکې سرې ستر ګې، اوږده خږه سدرۍ، ببخې لوی وبښتان يې دي ـ پر هغو اوږدو وبښتانو يې سره خولۍ لوړه ايښې وي ـ "

شبنم: "تۀ په دې کوځه کښې تر اخيره تللی يې؟ "

زۀ: "نۀ ـ "

شبنم: "دا زما ورور دی ـ موږ کور نۀ لرو ـ موږ ببخې ډېر کورونه يو ـ په خېمو کښې او سېږو ـ زموږ سړي اکثره موڅيان دي ـ ښځې مو په ښار کښې سوال کوي ـ "

زۀ: "ښۀ چيچګر ياست؟ "

شبنم: "هو ـ زموږ خلک په دې کيسو بلد دي ـ موږ ماشومان نۀ غورځوو ـ پالو يې ـ "

زۀ: "بيا خو ډېره ښه ده چې ماشومان پالی ـ "

شبنم: "ډېر خلک شته چې په موږ بلد دي ـ هغه دا سې ماشومان موږ ته راوړي بل زموږ نارينه په دې هم ښۀ خبر دي چې د ښار خلک زموږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي ـ "

زۀ: "شبنمه ! دا خو سم دم بړوګان دي ـ "

شبنم واړۀ واړۀ خندل ـ له خندا سره يې وچو ، پرې پرې شونډو وينې وکړې ـ پر وينې شوې شونډو يې کاغذ نيولی وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "خود برېګان دي۔ برېګان خو څۀ ښکر نۀ لري۔ په دې خو
دوی هم ښۀ پوهېږي چي دومره روپۍ د خدای د پاره هره ورځ
خلګ زموږ ښځو ته نۀ ور کوي۔"
زۀ: "شبنمه! ولي ستاسو د عزت ژوند نۀ دی خوښ؟"
شبنم: "خوښ مو دی۔ خو زموږ د نارینه وو ضمیرونه مړۀ دي۔
داسي هم نۀ ده چي یو زموږ نارینه دومره د مړۀ ضمیر خاوندان
دي۔ په دې ټولنه کښي داسي ډېر خلګ نور هم شته یعني چي
وځان ته ببخي ډېر عزت مند وایي۔ لیکن له دوی سره داسي
کېږي لکه له ما سره چي وشو۔ ما دا ماشوم ځایه کولای هم شو۔
لیکن ځایه کول مي نۀ غوښت۔ ډېر داسي کورونه شته چي هغو
ته زورورو خلګو ویلي دي "تۀ به دا خپله لور یا خور نۀ ودوې۔
دا زما ماینه ده۔" هغو له کلونو لونې او خوندي پر کور
کښېنولې دي۔ پر کورونو ناستي ورته سپین سرې شوې بل له
ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بدکاري کوي۔ کورنۍ یې
کمزورې وي۔ ځان وا چوي۔"
زۀ: "شبنمه! زموږ په خلګو کښي دا خبره کیږي چي چیچګر
هدیره نۀ لري۔ خپل مړی خوري۔ دا ریښتیا دي؟"
شبنم سر وښوراوو۔ تندی ګونجي شو ولاړه شوه۔ ما داسي
محسوسه کړه لکه خوا چي یې را ډکه شي۔ دباندي ووته۔ یو څۀ
وخت دباندي وه۔ ما په خپله کړې خبره ځان ملامتاوۀ چي شبنم
له دباندي راغله۔ او به یې طلب کړې۔ او به مي ورکړې۔ یو غړپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه يې غرغړه کړې.ولاړه شوه په دروازه کښې ودرېده .تويې کړې.راغله پر خپل ځای کښېنسته.
شبنم: "په مور کښې خو داسي کيسه نشته لکه تۀ چي وايې. شايد په نورو داسي کمزورو خلګو کښې وي. زمور مړی په دې چا نۀ دی ليدلی.يو خو زمور هر وخت کډه په شا وي. کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زمور مړی وشي هم.څوک زمور مړي ته نۀ راځي. مور يې په خپله تر خاورو لاندي کوو."
دلته زما هغه متل را پر زړۀ شو (خوار مري نۀ که يې څوک ناره نۀ اوري)
زۀ: "شبنمه ! ته اوس لاړه شه.سبا ماښام خپل ورونه درسره راوله
شبنم چي ولاړه شوه.دوه قدمه يې لاوا خيستو ودرېده.مخ يې شا ته را واړاوو.
شبنم: "تۀ رېښتيا وايې دا ستا پلار دی؟"
زۀ: "هو.شبنمه ! پخدای چي دا زما پلار دی.تۀ به يې سبا ماښام ووينې چي دی يې مني که نۀ."
شبنم: "کاش ! چي ما هم لکه تۀ چي خپل مور او پلار پيدا کړي وای.پخدای چي د دې خپل سترې ژوند ټولې سترې به مي تر يستلې وای."
د شبنم تر سترګو اوښکې څڅېدې چي روانه شوه. زۀ د دروازې بندېدو ته ورپسې ووتم چي دروازه مي بنده وله .په دروازه کښې ودرېدم.سر مي ورښکاره کړو. شبنم په تياره کښې روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ښه نۀ ښکارېده خو سلګۍ یې ما ښې اورېدلې. ما دروازه بنده کړه .راغلم پر بشتره پرېوتم .یو غم راته دوه شو. په سوچونو کښې ورک ویدۀ شوی وم.
سهار د ژړې لمر ژړ ګښتي ځای په ځای د هسکو شنو درختو او محلونو په سر ښکارېده. هوټل ته راروان وم چې راورسېدم. چائینکې یې ډکې کړې وې. د شیدو په انتظار وو. له یوې چائینکې یې وماته توره پیاله را ډکه کړه. هغه مې وڅیښله.
د هوټل مالک: "مور دې څنګه ده؟ "
زما اوښکې په سترګو کښې نۀ ودرېدې. هغه حېران غوندې شو چې کله مې په اوښکو خروښ وختو. اوښکې مې پاکې کړې
زۀ: "اللّٰه دې جنت ور نصیب کړي.هغه وفات شوه."
مالک: "کله؟ "
زۀ: "څۀ خبر یم پروندو رغلم. پر څنګ ناروغې ښځې او د هغې خپلوانو راته وویل چې وفات شوه."
مالک: "څنګه هغه وفات شوه تۀ نۀ وې په خبر؟ "
ما څۀ ځواب ور نۀ کړ.مالک حېران حېران راته کتل .زۀ را ولاړ شوم تر هوټل رااوتم. د ماماګانو د کور په لور مې مخه وکړه. د ماماګانو کورته ورسېدم. د فاتحې خلګ وکورته نژدې په یو ماجت کښې ناست وو.
ورغلم کښېنستم دعا وشوه. له دعا پس مې له خلګو سره د لاس په اشاره روغبړ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له ژړګُل کاکا ،سدواو ماماګانو را ولاړ شو.زما ثنګ ته راغلی.غېږ یې راباندي وګرځوله.په زوره زوره یې ژړل.ژړل خو ما هم لېکن د خلګو له شرمه پټ.
هم داسي خلګ یو یو راتلو ،دعا کېده او رخصتېدو.د ماځیګر تر لمانځهٔ په ماجت کښي ناست وو.له لمانځهٔ پس چي زهٔ را ووتم.ژړګل کاکا او ماماګانو ډېر ست وکړو چي ماښام پاته شه زما د نهٔ نهٔ له ډېره تکراره پس چي زهٔ را رخصتېدم.جمال ژړګُل کاکا ته وویل "زهٔ هم له سلطان سره ځم.سهار به وختي بېرته راشم." د ژړګُل کاکا هم پر خولهٔ هو ورغلو.
زهٔ: "جماله ! نن شپه دلې پاته شه.سبا چي زهٔ راغلم دواړه به سره لاړ شو.داسي نهٔ وي سبا یو څوک وختي راشي.تهٔ به نهٔ یې.دا ښهٔ کار نهٔ دی."
جمال یو کانړی له بله مات کړ که زهٔ پاته شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

څو ورځې فرید صېب ځان دلې دوري کاوه. یو ورځ چې زۀ شبنم،د شبنم ورور د فرید کورته ورغلو۔
فرید صېب: "د خدای پار دی داسې مۀ کوئ۔"
د دۀ کورودانه او زویان (زامن) ټول راغلو۔چای مو څیښلې۔
زۀ: "بابکه ! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فرید بابک څۀ نۀ وویل۔سر یې وښوراوو۔
د بابک خاندانه کورودانه که څۀ هم په دې خبره وه چې د مېړۀ مې دا مشغله ده بیا یې هم ځان ته زور ور کړ۔
نا څکه مور: "دا تۀ څۀ وایې؟"
زۀ: "موري ! تۀ لږ سوکه ږغېږه۔ خدای به ټولې خیر کړي۔"
نا څکه مور تر هغه لا وځان ته زور ورکړ چې څۀ بدې خبرې یې پر خولۀ ورتلې هغه یې کولې۔
زۀ: "بابکه ! دا خپله ګرانه ښځه پوه کړه۔"
فرید: "ښځې ! خبره کراري ته پرېږده۔"
زۀ: "موري ! د دې دا معنا نۀ ده چې تۀ له یو ښې سرمایداري کورنۍ یې۔ دا شبنم او زما مور له ډېرو خوارو کورنیو دي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! که زما د مور کورنۍ درو پېژنم .تهٔ او فريد بابک به دواړه په دې حېران شی."

د بابک ګرانه ښځه: "څوک ده چي تر ما هم خاندانه ده؟"

زهٔ: "زما مور د هغه محمد علي لور ده چي د درسته ښار خلګو لالا ورته ويل .موري، بابکه ! اوس ټول غلي شئ .زهٔ د خپلي مور ليک درته لولم." د جبران کتاب مي سره خلاص کړو. ليک په هغه صفه کښي پروت وو. پر کومه چي جبران د شيطان افسانه ليکلې وه.

د مور په لاس ليکلی ليک مي راواخيست . څوواره مي مچ کړو. دوی وايي "نارينه په اوښکو ډېر بد ښکاري ." زهٔ که ښهٔ ښکارېدم که بد اوښکي مي نهٔ درېدې . د دوی ټولو تر مخ مي سره خلاص کړ. په لوړ ږغ مي وټولو ته ويل شرو کړو. دوی ټول متوجه وو.

د ليک شروع له بسم الله شريفي څخه شوې وه.

ګرانه زويه سلطانه !!!! دا خو مي اول درته ويلي وو چي دلته داسي خلګ ډېر دي چي ودي درده وي . هغه که شته هم په شمار دي چي درمان ور کوي . دلته هغه هم په شمار دي چي اوښکي در پاکي کړي. هغه بېشمېره دي چي ودي ژړوي. هغه بې شمېره دي چي درباندي وخاندي .هغه په شمار دي چي ودي خندوي يا درسره وژاړي بل به د دې خړ پړ اولس په سپېره څهره او سپينو غاښو نهٔ تېروځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به په ياد وي ـ يوه ورځ چي زۀ او تۀ پـه دروازه كښـي ناست وو ـ باران اورېدو ـ زۀ پر دې درسره ږغېدم...............ـ اوس كـه زۀ چيـري مـړه وم ـ اول مـي قبـر تـه مـۀ راځـه ـ كـه دي چيـري زړۀ نـۀ ودرېدو راغلې ـ تر هغـه بـه زمـا قبر پـه كـاڼو ولـې تـر څو چـي دي نفـس نـۀ وي ختلـی ـ كـه دي چيـري داسي نـۀ وكړو ـ نـو زمـا د نا امېده مور (چي پـه دې هم شكي يم پر تا به مي حق وي او كه نه ـ كه چيري وو) له حقه نافله يې ـ

بل كه دي داسي نۀ وكړو لكـه څنگـه چي زۀ درتـه وايـم ـ فريد كـه دي ژوندی پيدا كړ ـ تر هغه يې پـه كـراره مـۀ پرېږده ـ تـر څـو چـي دي په ژوند نـۀ وي وژلـی ـ كـه چيـري مـړ وو بيـا يـې هـره ورځ قبـر داسي په كاڼو وله لكه زما ـ

زما نوم په حقيقت كښي زردانه نۀ رڼا وو ـ زۀ لـه يـو ډېري باعزتـه كورنۍ څخه يم ـ زما د پلار نوم محمد علي وو چـي اكثـره خلكـو ورته لالا ويل ـ څلور ځوانان وروڼه مي وو چي په حكومت كښـي پر ډېرو ښو عهدو وو ـ ما ايف ـ ايس ـ سي كړې وه ـ بي ـ ايس ـ سـي مـي شـروع وه چـي د شـرم او سـتړي ژوند سـبب مـي دا فريـد نامی سړی جوړ شو ـ فريد پـه رنـگ ډېر ښاهسـته پـه عمـل خوړچن (خيرن) سړی وختو ـ

له دې سړي سره مي تعلق پيدا شو ـ

هـم هغـه ناجـائزه تعلـق ورځ تـر هغـه بلـه زياتېدو ـ تـر دې سـره ورسېدو چي ټول كـور را پـوه شو ـ پـر ډاكټـرو وگرځېدم ـ تقريبـاً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو د ماشوم له ځايه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وويل چي ماشوم ژوندکړی دی. ځايه کول يې خون کول دي.
په کور کښي مي له شرمه سترګي نۀ شوې رښولای .زۀ و مور بيا هم پر ډېرو ډاکټرانو وګرځېدو چي نا امېده شوو. اخير مي د ځان وژني کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځي په لاس نۀ راغله چي تۀ پيدا شوې.
تۀ زما مور د شپې شپې له کوره ويستې . کوم ځای چي ما ور ښودلی وو هلته يې يښې وې. په کور کښي نور دا سي د شرم ژوند تېرول راته ګران وو. څلورمه شپه مي يو ورکی ليک له خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښي مي خپلي کورنۍ ته وليکل چي په ما پسې مه ګرځئ .زۀ نن شپه ځان وژنم. د شپې چي ټول کور ويدۀ شو. زۀ د کور له خوا په زينه راوختم . په ډېر احتياط او تکليف مي هغه زينه پر دېوال راواړوله . راکوزه شوم.
په دې توره شپه مي په کوڅو کښي مخه را وکړه .د فريد بنګلې ته راغلم. نيت مي دا وو چي فريد به اوس تا ماينه کوي . که يې چيري ځان دلي دوري کاوۀ. ځان يا به دی وژني !. ګېټ مي وټکاوه . ګېټ د فريد هغه مزدور خلاص کړ چي زۀ يې پېژندلم. تل يې د ورتلو او راتلو پر وخت ګېټ را خلاصاوو. د فريد پوښتنه مي وکړه .فريد په دې شپه په بنګله کښي نۀ وو. د مزدور په خونه ور دننه شوم. په خونه کښي زما هغه پړونی پروت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم کښې چي زما مور هغه وخت تۀ نغښتی وې. پوښتنه مي ځيني وکړه . فريد چيري دی؟ هغه وويل "زۀ هم نۀ وم . نن راغلم. هغه شپه که دي په ياد وي. بجلي چي نۀ وه. را ويښ شوم. وره دلاس بتی مي را واخيسته راووتم. تکه توره تياره وه ـ د ماشوم په ګېټ کښې ژړا وه چي ګېټ مي خلاص کړو. ماشوم پروت وو. تر سهاره مي وګرځاوو. سهار مي له هوټله شيدې ورته راوړې. په چمچه (کاشوغه) مي ورکړې.
د فريد صيب بې اجازې کلي ته لاړم . ماشوم مي يووړو. زموږ په کلي کښې ډم دی. د هغه اولاد نۀ وو. هغه ته مي ورکړی. د هغه ښځي چي ماشوم وروا خيست د ستي يې وويل حرمونی څومره ښاهسته دی زړونه کاږي . چيري مي ورکاوۀ که زۀ يو سر نۀ وای . کور مي درلود ای. زۀ دا يو سر يم. " ويې خندل "څه پرېږده يې. نر بېخي په فرياد بد ښکاري . ستا ولي رنګ تغير خوړلی دی بل دا ډېر وخت ورکه هم وې. فريد صيب ته راغلې هم نۀ يې. "
ما ورته وويل "که مي مرسته کوې خو کيسه به درته وکړم. که يې نۀ کوې بيا به پر خولۀ لاس نيسې. ما او خپل کار به سره پرېږدې. " هغه وويل "ولي به يې نۀ درسره کوم. اخير انسانيت ،پښتونواله ،مسلماني ده . خو شرط به دا وي چي په دې درو سره کښې جائز وي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل "یو په دې درو سره کښې جائز دی بل په دې درو سره کښې وماته ناجائز ښکاري. " دهٔ وویل "دواړه راته وو ایه. دا قسم خورم چې هغه جائز به درسره کوم."
ما دا خپله کیسه ټوله له اولې ورځې بیا تر دې ناستې ګړۍ پورې وکړه. اخیر مې ورته وویل "په ما خپله کورنۍ پسې ده. راته وایې سړی را په ګوته کړه مونږ یې وژنو. اوس دې یوه خوښه دا ده چې لاړ شې دستې موټر پیدا کړې. ما له ځانه سره یو لرې ځای ته بوځې. زهٔ له تا سره وادهٔ وکړم بله دا ده چې خپله کورنۍ ته وو ایم چې اولاد مې له دې سړي څخه دی بله دا چې زما تر کورنۍ له مخه فرید زهٔ او تهٔ له دې دنیا رخصت کړو بله خوښه دې دا ده چې په تا پورې لاس ونیسم. که یې دواړه وویشتو نهٔ. زما درسره وعده ده چې وادهٔ به له تا سره کوم خو فرید به بیا په دواړو له دې دنیا رخصته وو او بل به یې کاروبار معلومه وو چې څهٔ کاروبار کوي."
سړی وار خطا غوندې شو. هر څه ځینې ورک شو. بېخي ډېر وخت یې تر خولهٔ خبره نهٔ راووته. اخیر زهٔ ورغلم. د دهٔ پر بشتره پربوتم. شپه مو په دې خونه کښې سره تېره کړه.
سهار له اذانه پس سړی لاړ موټر یې راوستو. زهٔ او دی پکښې کښېنستو. ما پښین یو کورته ورغلو. موټر ته مو روپۍ ور کړې. هغه روان شو. دهٔ راته وویل "دا زما د خور کور دی. تهٔ به دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه شپې کوې چې تر څو زۀ بېرته راځم. زۀ به لاړ شم. ستا د پاره به څو جوړې جوړي کړم. څو بشترې او لوښي به واخلم. په کلي کښې به خپلې خوني را صفا کړم. له هغه پس به ور شو. نو به کليوال شک نۀ اخلي."

ما لس شپې د دۀ د خور په کور کښې تېرې کړې. خور يې دومره پورته کښېته راسره کيده. د ورور په وادۀ ډېره خوشاله وه. هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه! چې زما ورور دي د کور خاوند کړ." خور يې په اخښې زما د پاره قميس او پړونی راوړو. دومره په هله هله يې اوړد قميس را جوړ کړو.

له لسو شپو پس چې دی راغلی. زۀ يې خور او اخښې په اوږدۀ قميس کښې له دۀ سره را رخصت کړم. په ښۀ نوي قميس او پړونې کښې له دۀ سره کلي ته لاړم. دورې مې نوم پر ځان زردانه کښېښودو. ژړګل لاړ فريد ته يې ځواب ورکړی وو. سو که مې جامې هم د کليوالو ښځو غوندي اوږدې کړې چې کله وخت د نکاح راغلو. له دې پرېشانۍ سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب، زرداد او زرګُلي لري کړو.

دا يو حقيقت دی چې يو ماشوم هم دنيا له په خپله نۀ راځي. ماشومان مور دنيا ته راولو. هغه په مور اړه لري چې څنګه او په څۀ ډول يې راولو. هغه که په جائزه وي که ناجائزه او بيا يې روزنه هم په مور پورې اړه لري. دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چې اولاد لږ پيدا کوي که ډېر. کال پس يې پيدا کوي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه، که درې. هغه مور او پلار خود اولاد نۀ شي پیدا کولای
چې په مور یا پلار کښې یې یو نقص وي. ځینې داسې مور او
پلار وي لکه زۀ او فرید چې خواهشات یې سترګې ورپټې کړي
بیا داسې اولاد پیدا کړي لکه تۀ. "
زما دلته د وجود هر وېښته جګ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو
یوړم "چې داسې هم کېدای شي یا کېږي. حرمونې پیدا کوي او
غورځوي یې .دا خو به بیا نورو ښځو هم داسې حرموني پیدا
کړي او غورځولي وي."
چې د سوچ له دنیا څه بېرته حقیقي دنیا ته راغبرګ شوم. بېرته
مې سترګې لیک ته را واړولې.لاندې څۀ داسې لیکلي وو.
"تۀ مور وخورې، تۀ مور وخورې، تۀ مور وخورې .ګناه زما او د
فرید وه. سزا یې تا تېره کړه. تۀ هغه ماشوم یې چې رښا ګناه ګاره
دې مور ده او فرید ګناه ګار دې پلار. په دې فیصله کښې ګوره
پر تا مورې که خپل تقدیر ملامت وي. مور نور په خپل قلم هیڅ نۀ
شي درته لیکلای.
تۀ به اوس فرید پیدا کوې. دا زما لیک به یې ومختنه ږدې.
فرید به څنګه پیدا کوې؟ فرید به اوس سپینږیری وي خو کور
یې په پلانې ځای کښې دی. هغه بنګله په پلانې ځای کښې ده
چې دۀ به کله کله دا زما غوندې ښځې ورته راوستلې.
فرید به تر هغه نۀ پرېږدې چې خپل حق دې نۀ وي ځینې اخیستی
.د دې خبرې ژړګل ګواه دی بله د دۀ خپله ښځه که یې بې ایماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ کوله.یوه شپه زۀ او دی په بنګله کښې وو چې دا راغله.یو غټوکی زوی هم ورسره وو.
وسلام
ستا ګناه ګاره موررښا "
چې سر مې راپورته کړ. له اوښکو ډکې سترګې مې یوې او بلې خواته واړولې . فرید ،شبنم ،د شبنم وروړ،دبابک ګرانه کورودانه ټولو حېران حېران راته کتل.زۀ راووتم.دوی مې ټول یو ځای سره پرېښودو. بنګلې ته راغلم .نن مې د فرید بابا د خوني کولف مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

هوا بته ولاړه وه. سا مي لنډه لنډه کېده. هسپتال ته ورغلم. د ډاکټر فرزانې له نوکره مي پوښتنه وکړه.
زه: "څوک ورسره شته که نه؟"
مزدور: "نه جي!"
دروازه مي لږ خلاصه کړه. ډاکټر فرزانه يوازې ناسته وه. د يو کتاب پاڼې يې سره اړولې.
زه: "خوري! د دننه راتلو اجازه شته؟"
ډاکټر فرزانه: "راځه راځه خدای دي راوله."
ورغلم په مخامخ چوکۍ کښې ورته کښېنسم. زما او د دې تر ميان پروت ټېبل چي سپين ځادر پر هوار وو. يوه پنډه ښيښه پر پروته وه. تر ښيښه لاندي يو څو ښاهسته د دوايانو کاغذونه پراته وو. برسېره و ډاکټر فرزانې ته نژدې د دې د ډاکټرۍ اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراته وو.
ډاکټرفرزانه: "له رڼا سره دي خدای ښه وکړي. زه خو بيا نه درغلم. څنګه يې کوې د دنيا ژوند دی. هر سړی يې په غم نه يو غم اخته کړي يو. رڼا خو زما د کالج په وخت کښې تر ټولو ښه ملګرې وه."
زه: "خوري! زما د مور وصيحت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟ "
زۀ: "سلطان۔"
ډاکټر فرزانه: "وماته خو يې وصيحت کړی نۀ را کړی دی۔"
زۀ: "بيا هم۔"
ډاکټر فرزانه: "دا يې راته وويل ـ که چيري زما زوی سلطان درته راغلی ـ شايد له تا د دې ځو سوالو ځوابونه وغواړي۔ پکار دی تۀ د دۀ تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه وليکې چې دی راشي تۀ يې په لاس ورکړې۔ "
ما پر وخندل۔
زۀ: "د سحرا کليوال په دې سوالونو او ځوابونو څۀ پوهېږي؟ "
دې هم وخندل بيا يې د مورکۍ په خبرو داسې پيل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنګل کښې داسې روزلي دي ـ په خدای که يې څوک په سکولونو او کالجونو کښې داسې وروزي۔ مثال تۀ اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړې؟ "
زۀ: "ګناه دې او خپل يار کړې۔ سزا يې ما تېره کړه او تېروم به يې۔ دويم دا دا يوائې له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دريم دا داسې ولې کېږي؟ چې د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دی ـ څلورم دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجې کېږي که نوري وجې هم شته؟ "
ډاکټر فرزانه: "زما په اند ـ له ډېرو ښځو سره زبردستي کېږي ـ دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارینه یې استعمال نهٔ کړي. دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.
ځیني ښځې داسي وي چي له هر چا سره د پیسو په لالچ کښې داسي کوي.دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.
ځیني ښځې داسي سوچ لري لکه نیازهٔ (سېلاب) اخیستی وځګ ته لاس اچوي . وایې په اخیر کښې به په دې سړي پوري لاس ونیسې یعني هغسي نهٔ شي وه. دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.
نوري داسي بې شمېره وجي هم که وشنو ښېشمېره سوالونه را پیدا کېږي یعني دا که پسي واخلو تمام نهٔ لري.
زهٔ پوهېږم چي تهٔ دا ځوابونه هم غواړې چي دا ماشوم په یو ځهٔ وخت کښې ضایعه کېږي . ولي یې ضایعه کوي نهٔ ؟ دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پیدا کېږي . داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چي تمام نهٔ لري. پر دې له ډېره وخت زهٔ کار کوم. سوکه سوکه لګیا یم او په دې کښې هم سل په سله د نارینه لاس دی." بیا یې وخندل "پښتانهٔ متل کوي(د ښځې عقل په پونده کښې دی) تهٔ او خدای ! ! دا د ښځې له ذات ،سادتوب او مینتوب سره بې انصافي نهٔ ده . راځم د بې انصافۍ په لور. پر یوهٔ وادهٔ برسېره بل غواړي . که چیري چا خپله لور یا خور نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوله بیا یې تېښتوي۔پر هغو دوو برسېره که دریمه څلورمه پیدا کېده هم دی یې کوي۔
داسې هم کوي۔یوه کوي بله پربږدي۔داسې یې لا له ښځې سره کړې دي۔تربور،عزیز او قریب پر بل شي ځیني مړ شي یا مړ کړي۔کورته را منډه کړي۔خپله ښځه وولي۔ وايي دا زما په ښځه تور وو۔دې ته ولې زموږ د خلکو سوچ و فکر نهٔ ور اوړي چې د نورو خلکو څو فیصده ښځې پر اولاد مري ۔ زموږ څو۔په نورو خلکو کښې څومره غلا او قتلونه کېږي ۔په موږه کښې څومره ؟۔
دا دوه سوالونه که اوس زهٔ او تهٔ په مخه وا خلو۔په سوال کښې سوال پیدا کوو۔ کتاب څهٔ کتابونه به پرې ولیکو۔
له دې یوهٔ سواله اوس ګوره څو سوالونه در پیدا کوم ۔دا زموږ خلک چې څهٔ وايي۔عمل یې هم داسې دی که نهٔ؟
مثال ملا ،ملک ،سید ،خان ۔ د دې خلکو چې کومه زمه واري ده ۔ هغه یې پوره کړې یا یې پوره کوي؟یعني دا ازاد خیاله برابري چې غواړي هغه.........پر تا د دوی او ملا ، ملک ،سید ،خان فرق شته که نهٔ؟ "
پر دېوال ځوړند ساعت ته یې وکتل بیا یې وویل "ډېر ناوخته دی۔اوس له کوره څوک راپسې راځي۔"
ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم۔زما په خیال خبره رانه په بله لاړه۔ خیر بېرته به خپلې خبري ته راشو۔راځم دې درو رشتو ته۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانیت،ژبه ،مذهب.
په دې درو کښې په یوه کښې رد او بدل نۀ شي کېدلی. په دې
دوو کښې کېږي .زمونږ په ټولنه کښې ډېر خلک شته چې د مور
په نوم پېژندل کېږي. مثال د ژړې انا زویان (زامن) ،د شنکۍ
ترور زویان داسې نور. پر دې خلک خاندي څۀ ډېر په سپک نظر
ورته ګوري. دا د خندا کار نۀ دی .دا یو ډېر غټ سوال دی. پر
دې سوچ کول په کار دي."
زۀ: "فرزانې خورې ! بیا له موضوع واوښتې."
ډاکټر فرزانه: "نۀ نۀ وروره ! خبره مې مختصره کوله . تا به
اورېدلي وي چې دوه ورونه دي . یو پلانکي زی بل پلانکي
خېل دی."
زۀ: "هو خورې ! ما اورېدلي څۀ ما لیدلي هم یې پېژنم."
ډاکټر فرزانه: "داسې ورونه هم شته چې د یوۀ په کور کښې یوه
ژبه،د بل په کور کښې بله ژبه ویل کېږي . داسې ورونه هم شته
چې یو په یوۀ مذهب وي بل په بل . په دې به هم اکثره خلک خبر
وي. که نۀ وو خبر به شي. تۀ په دې خپل قام کښې شا و خوا
وګوره. داسې خلک لکه دا تۀ (د حرامیانو)په نوم چې یاد شوي
دي. لوړ مقام یې موندلی چې نن یې پر مېنو پاته لمسیان او
کړوسي چې د هغو پر لمسیانو او کړوسیانو باچاهي کوي. چا
چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ویل .مثال لکه دا ځیني
خلک ،کورونه او قبیلې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لا دا خبره په خولهٔ کښې وه چې د ټېبل په پروته پنډه ښيښه کښې يوه څهره را ښکاره شوه. زهٔ وار خطا شوم. خولې رابانديي ماتي شوې. بدن مي په رېږدېدو شو. د دې سترګي په ما کښې، زما سترګي په دې کښې ښخې وې . نهٔ دې له ما سترګي اړولې نهٔ ما له دې. له وېرې مي ورته وويل "خوشحال خټک خو نهٔ يې؟ "

د څهرې خولهٔ وخوځېده . په سپينو غاښونو يې څهٔ داسي وويل

"نامرد فخر په نصب کا

مرد نهٔ مور لري نهٔ پلار "

چي راويښ شوم. په خولو کښې غرق وم. سا مي لنډه لنډه کېده . نهٔ ډاکټر فرزانه وه، نهٔ خوشحال خټک. سترګي مي وغړولې. په هغه خونه کښې پر هغه پلنګ پروت وم، کوم ته چې به فريدبابا د بل نامحرومي ښځې راوستې . هم پر هغه بالښت او پلنګ پروت وم . دا مي محسوسه کړه چې خوشحال خان وايي "د پلار په نوم او دولت سړی نهٔ سړی کېږي. "

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library